

บทนำ

เกิดเป็นคนธรรมดา แค่นี้ได้เป็นสัตว์แพทย์ที่มีปณิธานของตัวเอง อยู่บ้าง มีอิสระเสรีไม่ต้องแคร์สีหน้าผู้คน คิดไม่ถึงว่าวันหนึ่งจะถูกดึงเข้าไป ในเรื่องสายลับระดับประเทศ แล้วยังถูกสายลับจากหลายประเทศ ห้อมล้อมไว้...สถานการณ์อย่างนี้เกินจริงไปไหม

โม่อียากแหงนหน้าถามพระเจ้าเหลือเกินว่าท่านเข้าใจอะไรผิดไป หรือเปล่า!

แต่ปัญหาคือถึงตอนนี้จะแหงนหน้าก็มองไม่เห็นพระเจ้า เพราะ พวกเขาทั้งหมดอยู่ในส่วนลับของยอดเขาสูงหนึ่งทางเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ภายในถ้าไม่เห็นเดือนเห็นตะวัน มีแค่แสงสว่างจากดวงไฟไม่กี่ดวง พระเจ้าก็ถูกกั้นอยู่นอกถ้าโดยสิ้นเชิง

"คุณไม่ ถ้าคุณยอมมาประเทศ A แล้วมอบของสิ่งนั้นให้กับประเทศเรา ประเทศเราจะต้องให้การต้อนรับอย่างสมเกียรติในราคาสูงลิบลิ่วครับ"

สายลับประเทศ A เอ่ยปากพูดก่อนอย่างมีมารยาทมาก

"คุณหมอไม่ เกิดเป็นคนประเทศ C ควรอุทิศตนรับใช้ประเทศชาติ ของตนอย่างสุดความสามารถ ของสิ่งนั้นเป็นของประเทศ C ครับ" สายลับ ประเทศ C กล่าวขึ้นอย่างเด็ดขาด

"คุณไม่ ประเทศ I เคารพในการตัดสินใจของคุณ ถ้าคุณไม่ยอม ช่วยเหลือ นำของสิ่งนั้นมายังประเทศ I พวกเรายินดีจะมอบอภิสิทธิ์ที่ดี ที่สุดให้กับคุณ ขอเพียงคุณไม่พูดมาประโยคเดียว ประเทศ I จะพยายาม ทำอย่างสุดความสามารถครับ" สายลับประเทศ I กล่าวพลางยิ้มบางๆ อย่างเป็นสุภาพบุรุษ แผงด้วยน้ำเสียงที่ฟังดู...โรแมนติคยิ่ง

"คุณไม่คงดงามตราตรึง เล่ห์เหลี่ยมแพรวพราว ถ้าอยากไปเที่ยวที่ ฮวาตู ต้องให้ผมเดินทางไปด้วย ผมยินดีเป็นอัครวิญที่จงรักภักดีที่สุดครับ" สายลับคนนี้มาปฏิบัติภารกิจหรือมาชวนคุยกันแน่

"คุณไม่..."

"คุณไม่..."

พอที่! ลองนับดู คิดไม่ถึงว่าที่นี่จะมีสายลับจากเกือบสิบประเทศ นอกจากเธอที่ตัวคนเดียวแล้ว คนอื่นจะมีเพื่อนอีกคนมาด้วยเป็นอย่างน้อย แฮ้อ...ที่จริงจะพูดว่าเธอตัวคนเดียวก็ไม่ถูก ถ้าหากจะดึงใครเข้ามา เป็นเพื่อนให้ได้ 'สัตว์ตัวใหญ่หมึ่มา' ด้านหลังนางก็น่าจะนับเป็นเพื่อน ได้อยู่

โมอีเป็นเด็กกำพร้า ตอนยังเป็นทารกก็ถูกนำมาทิ้งไว้หน้า สถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าเสียแล้ว ก่อนจะพบว่าตัวเองฟังสัตว์ทั้งหลาย เข้าใจมาตั้งแต่เด็ก แต่เธอไม่ได้บอกใคร ในช่วงที่เธอยังตัวเล็กอ่อนแอ

และโดดเดี่ยว สัตว์ทั้งหลายก็คือเพื่อนสนิทและเพื่อนเล่นของเธอ ด้วยเหตุนี้เธอจึงใฝ่ฝันอยากเป็นสัตวแพทย์

ต่อมาเธอก็กลายเป็นสัตวแพทย์จริงๆ ขณะรักษาก็ได้เปรียบกว่าคนอื่นมากเพราะสามารถฟังสัตว์ทั้งหลายเข้าใจ ทำให้เธอจึงนับว่ามีชื่อเสียงอยู่บ้างเล็กน้อย และแน่นอนว่าก็ต้องหาเงินได้มากกว่าสัตวแพทย์คนอื่นอยู่บ้างด้วย

ทว่าไม่ใช่ว่าไม่สนใจการใช้ชีวิตหรูหราฟุ่มเฟือย ในวันหยุดเธอก็มักจะไปท่องเที่ยวตามสถานที่ต่างๆ ดื่มด่ำชีวิตและชื่นชมทัศนียภาพที่แตกต่างกัน ใครจะรู้ว่าการท่องเที่ยวคนเดียวในครั้งนี่ เมื่อมาถึงด้านข้างภูเขา เธอดันบังเอิญได้ยินเสียงคล้ายขอความช่วยเหลือ จึงตามหาเสียงนั้นไปอย่างอยากรู้อยากเห็น ผลที่ตามมาคือเธอเข้าไปสู่ถ้ำแห่งหนึ่งโดยไม่ตั้งใจ พอเข้าไปก็ได้กลิ่นเหม็นสาบชนิดหนึ่ง คล้ายกับเป็นที่ควบคุมสัตว์บางชนิด โดยเฉพาะ ยังมี...

งูเขียวยักษ์ขนาดมหึมา ลำตัวหนากว่าหนึ่งเมตร ความยาวสุดจะประมาณได้ มันยึดครองถ้ำที่มีความสูงกว่าตึกสามชั้นแห่งนี้ไว้

บนหัวงูเขียวยักษ์มีลวดลายที่ไม่เหมือนใคร ดูแล้วรู้สึกถึงกลิ่นอายโบราณอย่างมาก ถ้ามองผ่านๆ จากที่ไกลๆ จะเหมือนตัวอักษร 'หวัง'* ลมหายใจของมันรวยริน บนลำตัวมีบาดแผลและร่องรอยถูกเสี้ยนตีมากมาย แต่ลูกตาสีทองแวววาวที่มองมาที่เธอแฝงไปด้วยความเฉลียวฉลาดราวกับไม่สนใจสักนิดว่าชีวิตตนเองใกล้จะถึงวาระสุดท้าย

เธอไม่มีเจตนาร้ายต่อมันแม้แต่น้อย ไม่ได้รู้สึกเป็นปฏิปักษ์เพราะ

* อักษร 'หวัง' 王 แปลว่ากษัตริย์

เป็นสัตว์ต่างสายพันธุ์ เพียงแต่มองด้วยความห่วงใยและเท่าเทียม

จิตใจเธอสงบอ่อนโยน ทำให้งูเขียวยักษ์รู้สึกเป็นกันเองขึ้น

'เธอ...ไม่เป็นไรใช่ไหม' แม้โมอีจะรักสัตว์ แต่ก็รู้สึกกลัวสัตว์ขนาดใหญ่
อย่างนี้อยู่บ้าง เธอไม่กล้าเดินเข้าไปใกล้มาก เพียงแต่ถามอย่างเป็นกังวล
'รีบไปเถอะ ที่นี้อันตรายมาก'

ใครจะคิดว่างูเขียวยักษ์จะเตือนเธอ

ความหวาดกลัวเล็กๆ ในใจแทบจะดับมอดไปในทันที โมอีเดินไป
ข้างหน้าช้าๆ กล่าวด้วยน้ำเสียงหนักแน่น 'ฉันช่วยอะไรได้บ้างไหม'

'ไม่กลัวข้าหรือ'

'ไม่กลัว' โมอีพูดพลางเดินไปด้านหน้ามัน ก่อนจะค่อยๆ ยื่นมือ
ออกไปลูบเกล็ดเย็นเยือกอย่างเบาเมื่อ

เธอรู้สึกว่าลมหายใจของงูเขียวยักษ์ตัวนี้อ่อนแรงลงทุกที เพียงมัน
ขยับตัว เลือดก็จะไหลออกมาไม่หยุด

งูเขียวยักษ์ไม่เอ่ยอะไรอีก กลับอ้าปากกว้างในทันใด พันแหลมคม
กรีดแขนเธอเป็นรอยแผลผ่านแขนเสื้อยาว ต่อมามันก็สำรอกเอาไข่มุกเขียว
กลมมนเม็ดหนึ่งออกมา พอไข่มุกเขียวสัมผัสเลือดก็ส่องแสงเจิดจ้า
บาดตาและซึมหายเข้าไปในร่างกายของโมอี...

'เลือดเป็นตัวนำ จิตวิญญาณคล้อยตาม ยอมรับท่านเป็นนาย
ข้ามีนามว่า...ทูน'

ขณะที่กำลังเคลิบเคลิ้มอยู่นั้น โมอีได้ยินแต่เสียงนี้ดังขึ้นใน
ความคิด ความรู้สึกสิ้นสะเทือนอย่างหนึ่งจากส่วนลึกสุดของร่างกาย
แทรกซึมเข้าไปในจิตวิญญาณ ทำให้เธอทรมาณจนแทบจะล้มลงไป

บนพื้น แต่ที่ทำให้เธอไม่สบายใจยิ่งกว่าคือเธอรู้สึกเหมือนว่างูเขียวยักษ์ จะหายตัวไป

'ทูน!'

พอเธอลืมหันตามอง เดิมทีงูเขียวยักษ์ยังชูคออยู่ แต่ขณะนี้มันหมอบ อยู่บนพื้น ไม่ไหวติงแล้ว

'ทูน!'

เธอยังตื่นตระหนกไม่หาย จู่ๆ ก็มีคนกลุ่มหนึ่งโผล่ออกมาจากในถ้ำ หนึ่งใ้ในนั้นก็คือสายลับประเทศ C เขารู้จักเธอเพราะก่อนหน้านี้เคยเชิญ ไปรักษาสุนัขตำรวจ ดังนั้นทุกคนจึงรู้ว่าเธอเป็นสัตว์แพทย์ แต่กลับ คาดไม่ถึงว่าเธอยังสามารถสื่อสารกับงูได้ด้วย ขณะที่งูงอนอยู่นั้น เมื่อครู่ ก็เห็นงูเขียวหมอบของสิ่งหนึ่งให้เธอ

และนั่นคือภารกิจของพวกเขาในครั้งนี้!

"ทำไมพวกคุณถึงต้องการของสิ่งนี้คะ" โมอียังไม่ค่อยเข้าใจเรื่องราว ทั้งหมด แต่รู้ว่าพวกเขาต้องการไข่มุกเขียวที่ทูนมอบให้เธอ

หรือเพราะว่ามี 'สัตูญา' ต่อกัน เธอจึงรู้ได้เองว่าไข่มุกเขียวเม็ดนี้ คล้ายแฝงพลังมหาศาสตร์ไว้ สามารถทำลายฟ้าดินได้

"คุณหมอมโม่ เชิญกลับประเทศ C ไปกับพวกเราเถอะครับ" ไม่มีใคร ตอบคำถามเธอ สายลับประเทศ C จึงพูดต่อ

"แล้วถ้าดิฉันไม่ยอมล่ะคะ"

โมอียเห็นแผนการและรังสีอำมหิตจากแววตาของสายลับแต่ละคน ในขณะนี้ เธอมีกลางสังหรณ์ว่าคงไม่รอดไปจากที่นี่แล้ว แต่เธอกลับ ไม่หวาดกลัว แค้ก้าวถอยหลังเล็กน้อย แผ่นหลังพิง 'ทูน' ไว้ เพียงเท่านั้น

ก็คล้ายกับได้รับการปลอบโยน ไม่รู้สึกโดดเดี่ยวอีกต่อไป

"เกิดเป็นคนประเทศ C ควรเคารพในการตัดสินใจของประเทศ C
เชิญคุณกลับไปกับพวกเราเถอะครับ" สายลับประเทศ C ฉวยโอกาส
ก่อนที่ทุกคนจะหันตัดสินใจวิ่งไปหาโมอี วางแผนจะควบคุมตัวเธอไว้
ในกำมือก่อนแล้วค่อยคิดหาวิธีออกไป

โมอีหันไปโอบกอดจู๋เขี้ยวยักษ์ด้วยมือทั้งสองข้าง

ยามนั้นเองจู๋เขี้ยวยักษ์ที่เดิมที่ทุกคนนึกว่าตายไปแล้วจู่ๆ ก็ชูคอขึ้น
เปิดปากกว้าง และออกแรงคำรามทันใด

"ฟอ..."

เสียงดังก็ก้องวนเวียนอยู่ทุกส่วนในถ้ำ ทำให้ทุกคนปวดเศียร
เวียนเกล้าและหูอื้อ ทรมานจนแทบยืนไม่อยู่ขณะเดียวกันถ้ำก็ถล่มลงมา
ตูม!

ก่อนหนีจากยอดเขากิ่งตกลงมากระแวกว่างของสายลับทั้งหมด
ถ้าถูกฝังกลับ โมอีที่กอดจู๋เขี้ยวยักษ์อยู่ก็ถูกฝังอยู่ด้านในด้วย

ครั้งนี้คงต้องจบชีวิตที่นี้จริงๆ ชะแล้ว...

โมอีไม่ตื่นนอน ไม่นี่ แค่คิดก่อนหมดสติว่า

ที่จริงการที่ฉันได้อยู่กับ 'ทูน' ในเวลาสุดท้ายก็นับว่าไม่โดดเดี่ยว
แล้ว แต่ชาตินี้ฉันยังเที่ยวเล่นไม่พอเลย ก็ต้องมาตายซะก่อน...ถ้าชาติหน้า
มีจริง ฉันขอมีกำลังแข็งแรงมากกว่านี้บ้างได้ไหม เพื่อจะได้ใช้ชีวิต
อย่างอิสระต่อไป...

"โธ้ย...โธ้ย..."

"ฮูหยิน ท่านอดทนอีกหน่อยนะเจ้าคะ"

"เจ็บเหลือเกิน...ท่านพี่ ท่านพี่ละ"

"เออ...นายท่านยังไม่กลับมาเจ้าคะ ฮูหยิน ยามนี้ท่านต้องออกมา
ไว้เพื่อคลอดคุณชายน้อยอย่างราบรื่นนะเจ้าคะ"

"หุบปาก! เจ้าหลอกข้า ท่านพี่...อู๋วินเพย เขา...รู้อยู่ว่าเขามา...
มาถึง...โธ้ย..."

"ฮูหยินเจ้าคะ!"

"เขา...อยู่กับนางตัวดีตัวนหลังหลง ไม่ยอมมา...ใช่หรือไม่..."

"ฮูหยิน..."

"โธ้ย...เจ็บเหลือเกิน...ข้าจะไม่คลอดแล้ว..."

"ฮูหยิน ท่านต้องอดทนไว้ ออกแรงอีกนิด คุณชายน้อยก็จะออกมา
ลืมตาดูโลก ถึงเวลานั้นนายท่านจะต้องมาเจ้าคะ...คุณชายน้อยเป็น
ลูกของนายท่าน นายท่านจะต้องมาเจ้าคะ"

"จริง จริงหรือ..."

"จริงยิ่งกว่าจริงเจ้าคะ ครั้นคุณชายน้อยเกิด นายท่านจะต้องมาดู
ดังนั้นฮูหยินต้องนิ่งไว้ อดทนอีกสักพัก..."

"ใช่...ใช่ พอลูกเกิด เขา...เขา...อู๋วินเพย...โธ้ย..."

ตามมาด้วยเสียงกรีดร้องอย่างเจ็บปวดอีกสักพัก อ่างที่มีน้ำ
ปนเลือดถูกยกออกมาด้านนอกไม่ขาด หมอตำแยอยู่ด้านใน หมอโอสถ
สองสามคนรออยู่ด้านนอก สีหน้าระแวดระวัง เตรียมป้องกัน เผื่อมีอะไร
ไม่คาดฝันจะได้เข้าช่วยเหลือได้ทันท่วงที

ยังมีเด็กชายอายุราวแปดขวบคนหนึ่งและสามสี่ขวบอีกคนยืนอยู่ด้านนอก เด็กทั้งสองสีหน้าไร้ชีวิตชีวาและไม่ร่าเริงอย่างที่เด็กวัยนี้ควรจะเป็น คนโตสีหน้าเสียบขีริม คนเล็กยืนอยู่ข้างพี่ชายเงิบๆ มือซ้ายจับมือขวาของพี่ชายไว้

"น้ำจิ้ง เกิดอะไรขึ้นหรือ" รอให้ทุกคนตระเตรียมของใช้จำเป็นให้เรียบร้อย ไม่ยุ่งวุ่นวายเท่าไรแล้ว เด็กคนโตจึงเอ่ยถามพลางขมวดคิ้วเล็กน้อย

แม้อายุเพียงแปดขวบ แต่เขาก็เข้าใจเรื่องบางอย่าง เช่น...สตรีจะคลอดลูกเมื่อตั้งครรภ์ครบสิบเดือน แต่ท่านแม่เพิ่งตั้งครรภ์ได้แปดเดือนไปจึงคลอดในเวลานี้แล้ว

สีหน้าทุกคนก็ดูจริงจังและตั้งเครียดยิ่งนัก สาวใช้ของท่านแม่ทั้งสี่นางมีเพียงน้ำจิ้งที่อยู่ด้านนอก น้ำจิ้งเป็นคนสุขุมมาตลอด จัดการงานคล่องแคล่ว ได้รับความไว้วางใจจากท่านแม่มากที่สุด ยามนี้แม้แต่หมอโอสถนางยังตามมา นี่แสดงว่า...ท่านแม่อาจมีอันตรายถึงชีวิต?

"คุณชายใหญ่ เอ่อ..." อี้จิ้งอึดอัดเล็กน้อย ไม่รู้ว่าควรพูดในยามนี้หรือไม่

"ท่านพ่อไม่อยู่หรือ" ครั้นเห็นสีหน้าอี้จิ้ง กอปรกับเมื่อครู่เพิ่งได้ยินเสียงกรีดร้อง เด็กชายจึงคาดเดาได้บ้าง

"ไม่ใช่เจ้าค่ะ" อี้จิ้งกำชับสาวใช้คนอื่นอีกเล็กน้อย จากนั้นจึงจูงคุณชายใหญ่มาด้านข้าง กระซิบว่า "นายท่านอยู่...กับตัวนหลังหลงทางโน้นเจ้าค่ะ"

เด็กชายเล็กคิ้วงามได้รูปพลางเอ่ยถามต่อ "เกิดอะไรขึ้น"

เขากับน้องชายเพิ่งออกมาจากห้องฝึกยุทธ์ หลังจากล้างหน้าหวีผม จึงมาเยี่ยมท่านแม่พร้อมกัน คาดไม่ถึงว่าจะเห็นภาพผู้คนในเรือนหลิวอ้อ วังวุ่น โดยเฉพาะในห้องของท่านแม่ทางนี้อลหม่านยิ่งกว่า ยามนี้น้ำจิ้งก็กล่าวเช่นนี้อีก เห็นชัดว่าท่านแม่จะต้องขัดแย้งกับท่านพ่ออีกแน่

"ตัวนอ^๑เหินยง* ตั้งครรภเจ้าคะ พอสูหยินทราบก็โกรธเป็นฟืนเป็นไฟ ขณะที่เดินเล่นอยู่นอกสวนบังเอิญพบกัน พุดไม่กี่คำก็ไม่เข้าหู สูหยินก็ลงไม้ลงมือด้วยความโมโห ตัวนอ^๑เหินยงก็ได้กลับ พวกเราอยากห้าม แต่ก็กลัวจะทำให้พวกนางทั้งสองบาดเจ็บ ผลสุดท้ายสูหยินและตัวนอ^๑เหินยงล้มลงทั้งคู่ แม้แต่คุณชายรองก็บาดเจ็บ ยิ่งกว่านั้นตัวนอ^๑เหินยงก็เลือดออกในที่เกิดเหตุ นายท่านจึงตบหน้าสูหยินฉาดหนึ่งด้วยโทสะ จากนั้นก็ไม่เหลือวและสูหยินแม้แต่น้อย สั่งบ่าวไพร่ให้ไปเชิญหมอโอสถ แล้วรีบอุ้มตัวนอ^๑เหินยงกลับเรือนหลังหลง ใครจะคิดว่าสูหยินก็เจ็บท้อง..."

"ท่านพ่อไม่รู้ว่^๑ว่าท่านแม่จะคลอดหรือ"

"ข้าส่งคนไปเชิญนายท่านที่เรือนหลังหลงแล้วเจ้าคะ แต่ตัวนอ^๑เหินยงแท้ง นายท่านโกรธมาก พอได้ยินว่าสูหยินจะคลอดก็ไม่ดูคำดูดี..." พอพูดถึงตรงนี้อี^๑จิ้งก็รู้สึกเศร้าใจแทนนายหญิงของตนอย่างยิ่ง

สูหยินมีชาติกำเนิดสูงส่ง แล้วยังเป็นภรรยาเอก นายท่านไม่คำนึงถึงความสัมพันธ์แม้แต่น้อย ตบหน้าภรรยาเอกเพื่อภรรยารอง ทำเกินไปจริงๆ...

ครั้นฟังถึงตรงนี้เด็กชายก็เข้าใจโดยคร่าวๆ ถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้น เขามองประตูห้องที่ปิดแน่น ฟังเสียงโอดโอยจากด้านในที่อ่อนแรงลงเรื่อยๆ...

* อี^๑เหินยง เป็นคำที่ใช้เรียกภรรยา

"พี่ใหญ่..." น้องชายเป็นกังวลอยู่บ้าง แม้เขาจะไม่ค่อยเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น แต่เสียงกรีดร้องของท่านแม่เบาลงเรื่อยๆ ขนาดเขายังฟังออกว่าสถานการณ์ไม่ค่อยดีแล้ว

"ไม่เป็นไรหรอก" เขาปลอบโยนน้องชาย จากนั้นจึงเอ่ยกับน้ำจิ่ง "ส่งคนไปแจ้งท่านพ่ออีกครั้ง ถ้าเกิดท่านแม่..." เขาส่ายหน้า ไม่พูดอะไรอีก อีจิ่งหน้าซีด "...ข้าเข้าใจแล้วเจ้าคะ"

อีจิ่งสั่งบ่าวรับใช้ให้ไปเรือนหลังหลังอีกครั้ง กำชับว่าจะต้องเชิญนายท่านมาให้ได้ มิเช่นนั้น... หากสูญยิบเป็นอะไรขึ้นมา ผลสุดท้ายไม่ใช่เรื่องที่นายท่านจะรับไหวแน่นอน

ที่นี่ที่ไหน มีดจิ่ง...

ใครกำลังบีบเธอ... นางอยู่ แล้วยังดันตัวนางไม่หยุดหย่อน

ร่างกาย... เหมือนหยุดลงไปในกองทราย ถูกหินทรายบดขยี้เจ็บแสบอยู่บ้าง...

ตอนนี้นางอยู่ที่ใด เกิดอะไรขึ้น

ท้องที่ยาว ถ้าในภูเขา สายลับ... นางค่อยๆ นึกย้อนกลับ นางจำได้ว่า 'ทุน' คำรามอย่างโกรธเคืองอยู่พักหนึ่ง จากนั้นเหมือนถ้าจะถล่ม นางอยู่กับ 'ทุน' ไม่ได้หนีออกไป และถูกฝังทั้งเป็น...

นางยังหวนรำลึกอย่างเลือนราง แล้วก็พลันได้ยินคนอื่นพูดขึ้นว่า...

"สูญยิบ จวนแล้วเจ้าคะ จะออกมาแล้ว ออกแรงอีก..."

"ไอ้ย..."

นางถูกบีบออกมา จากนั้นก็มีคนรับตัวนางไว้... รับตัวนางไว้?

"ฮูหยิน ยินดีด้วยเจ้าค่ะ เป็นคุณ...หนู คุณหนูคลอดออกมาแล้ว..."
แต่ไยจึงไม่ร้องสักแอะเล่า

"อู๊ว..." ใครตีนาง เดียวก่อน เสียง...เสียงของนาง เหตุใดเป็น
เสียงอู๊วล่ะ

นางร้องเพียงเสียงเดียวก็หยุด แม้ริมฝีปากแน่นไม่ยอมร้องอีก
เพราะการร้องอู๊วๆ น่าอายุจะตายไป! แต่เหตุใดเสียงนางถึงเปลี่ยนไป
เป็นเช่นนี้

"คุณหนู?" จากนั้นนางก็ได้ยินเสียงสตรีแหบพร่าและอ่อนแรง
เอ่ยถามอย่างไม่ค่อยเชื่อ

"ฮูหยิน ยินดีด้วยเจ้าค่ะ คลอดคุณหนูออกมาได้อย่างราบรื่นแล้ว"
หมอดำแยที่ท่าคลอด้งตัวทารกให้สะอาด ก่อนจะส่งให้สาวใช้นางหนึ่ง
ที่ยืนอยู่ข้างเตียง ให้สาวใช้นางนั้นอุ้มทารกเข้าไปให้ฮูหยินชื่นชม

ทว่าฮูหยินกลับไม่ยอมมองแม้แต่บ่อย

"นายท่านล่ะ" อวินเพยไม่ได้มาหรือ

"นายท่าน ท่าน..." สาวใช้ที่อุ้มทารกมีสีหน้าเศร้าสลดเล็กน้อย

"ออกไป! อุ้มออกไป อุ้มออกไปเสีย ข้าไม่อยากจะเห็น!" ลู่ๆ ฮูหยิน
ก็โมโห ผลักทารกน้อยไม่หยุด

ลูกสาว? ลูกสาวหรือ...

นางอยากได้ลูกชายที่มีพรสวรรค์อย่างอั้งเออร์เพื่อให้อวินเพย
กลับมาอยู่ข้างกายนาง ไม่ใช่เอาแต่อยู่กับสตรีนางนั้น!

"ฮูหยิน ฮูหยิน ท่านเพิ่งคลอด จะรู้ว่าไม่ได้..." สาวใช้และ
หมอดำแยที่อยู่ด้านข้างรีบพุงนางไว้

"ออกไป! ออกไปเสีย อุ่มนางออกไป พอนางไม่เอา นางเกิดมา จะมีประโยชน์อะไร คู่่อวินเพย ท่านมันคนทรยศ!" นางกรี๊ดร้องร่ำไห้ อย่างปวดร้าว

"ฮูหยิน ท่านอย่าว่าวามเจ้าคะ จะไม่ดีต่อร่างกายนะเจ้าคะ" สาวใช้นางหนึ่งกำลังปลอบโยนนาง แล้วบอกกับสาวใช้ที่อุ่มทากรน้อยอีกว่า "หลูเออร์ เจ้าอุ่มคุณหนูไปดูแลยังห้องด้านข้างก่อน ระวังหน่อยละ"

"ได้" หลูเออร์พยักหน้าและเดินออกไปทันที

พวกนางอยู่ข้างกายฮูหยินมาตั้งแต่เด็ก รู้จักนิสัยฮูหยินเป็นอย่างดี ยามนี้หากให้คุณหนูอยู่ที่นี้ต่อไปก็รังแต่จะทำให้ฮูหยินยิ่งรังเกียจมากขึ้น คนที่อยู่ในห้องไม่รู้ว่ายามนี้มีบุรุษผู้หนึ่งยืนอยู่นอกห้องไม่ไกล

"ฮูหยินคลอดแล้ว?" บุรุษผู้นั้นเอ่ยถามอีจิ่ง

"เจ้าคะ ฮูหยินคลอดคุณหนูนางหนึ่ง" น้ำเสียงของอีจิ่งเคารพนบนอบ แต่สีหน้ากลับเย็นชา

"แม่ลูกปลอดภัย?"

"เจ้าคะ โชคดีที่..." อีจิ่งกำลังจะพูดอะไรบางอย่าง ทว่าบุรุษผู้นั้น กลับร้องฮือเสียงหนึ่ง

"นางปลอดภัย แต่หลังหลงกลับสูญเสียลูก ลูกของข้า..." บุรุษผู้นั้น หลับตาลง แล้วค่อยลืมตาขึ้น จ้องอีจิ่งไม่วางตา "ในเมื่อแม่ลูกปลอดภัย เรื่องนี้ก็ขอให้อจบลงเพียงเท่านี้ เจ้าเข้าใจหรือไม่"

"...เข้าใจเจ้าคะ" อีจิ่งตอบรับพลางกอดพันกรอด

"ดีมาก เจ้าจงจำไว้ที่นี้คือสกุลฉู่" อย่างนี้กว่าเขาไม่รู้ไม่เห็นเรื่องพวกนาง เมื่อคิดถึงตรงนี้ ขณะที่เขาสะบัดแขนเสื้อจะจากไป กลับแลเห็นลูกชาย

สองคนจ้องเขาเหม็งอยู่ด้านข้าง

"อึ้งเอ๋อร์ ลูกเข้าไปดูท่านแม่และน้องแทนพ่อเถิด" พอพูดจบ เขาก็ไม่แม้แต่จะแลลูกชายคนเล็ก เดินจากไปโดยไม่หันกลับมามอง

ยามนี้ อึ้งจี้จี้จึงเงยหน้าขึ้น มองทิศทางที่บุรุษผู้นั้นจากไป สีหน้าคับแค้นใจยิ่ง แต่ก็กัดฟันไม่พูดอะไรออกมาทั้งสิ้น

นางเป็นสาวใช้ที่ติดตามมารับใช้เมื่อสุหยินออกเรือน แล้วยังเป็นองครักษ์คอยปกป้องนาย มาจากสำนักเถาฮวาถู เดิมทีอยากส่งข่าวกลับไปแจ้งหัวหน้าสำนักว่าสุหยินถูกย่ำยีหัวใจ แต่ยามนี้...นายท่านรู้เรื่องทุกอย่าง ถ้ายังให้หัวหน้าสำนักมาอีก ต่อจากนี้ไปชีวิตของสุหยินคงจะทุกข์ระทมยิ่งขึ้น

ทว่าขณะนี้เสียงภายในห้องเงียบลง สาวใช้ที่อยู่ด้านในก็ออกมา และปิดประตูลงอย่างเบามือ

"ชื่อเอ๋อร์ สุหยินเป็นอย่างไรบ้าง" อึ้งจี้รีบเอ่ยถาม

"นอนหลับได้ในที่สุด เจียงเอ๋อร์อยู่เป็นเพื่อนข้างใน" ชื่อเอ๋อร์ตอบ

"เช่นนั้นก็ดีแล้ว" อึ้งจี้ถอนใจโล่งอก

อึ้งจี้ อีหู่ อีซื่อ อีเจียง ทั้งสี่คนเป็นสาวใช้คนสนิทของคู่สุหยิน ไม่อี๋โหวว เป็นผู้ติดตามที่คอยคุ้มกันไม่อี๋โหววมาแต่เด็ก แล้วก็ย้ายเข้ามายังสกุลคู่ด้วยพร้อมกัน

"สุหยินเสียใจมากที่ไม่ได้คลอດออกมาเป็นคุณชายน้อย แต่เป็นคุณหนู..." อึ้งจี้ถอนใจ

อันที่จริงการให้กำเนิดคุณหนูก็ไม่ใช่ว่าเรื่องเลวร้าย เพียงแต่สุหยินคาดหวังว่าจะคลอດลูกชาย และทางที่ดีที่สุดให้เหมือนคุณชายใหญ่ที่มี

พรสวรรค์ด้านวรัญฑ์

"ชื่อเออร์ ชื่อเออร์" จู่ๆ หูเออร์ที่เดิมทีคอยดูแลคุณหนูที่เพิ่งเกิด อยู่ในห้องเล็กด้านข้างก็ตะโกนร้องเรียกอย่างตื่นตระหนก แต่ก็กลัวจะทำคุณหนูตื่น เพราะกว่านางจะนอนหลับได้ข้างยากเย็น ดังนั้นจึงตะโกนเรียกเสียงไม่ดังนัก

"หูเออร์ มีอะไร" ชื่อเออร์รีบตอบรับ

"คุณหนู... คล้ายจะเป็นไข้"

"อะไรนะ!" อีจิ้งและอีชื่อตกใจพร้อมกัน

ทารกหญิงเพิ่งเกิด ไยจึงไข้ขึ้นเร็วเช่นนี้!

"ชื่อเออร์ เจ้ากับหูเออร์ไปดูดูแลคุณหนูก่อน ข้าจะไปเชิญหมอโอสถกลับมา" อีจิ้งพูดจบก็เดินออกนอกเรือนไปทันที

หลังจากยืนยันว่าสูญยินคลอดอย่างราบรื่น นางเพิ่งสั่งคนให้ไปส่งหมอโอสถออกจากเรือน ยามนี้ตามไปน่าจะทัน!

"คุณชาย คุณหนู นาง..." อีชื่อมองคุณชายน้อยสองคน อยากให้พวกเขากลับไปก่อน สถานการณ์ในวันนี้ช่างอลหม่านยิ่งนัก

"ข้ากับน้องจี้จะไปเยี่ยมน้องสาวด้วยกัน" เด็กชายอายุแปดขวบ... คู่เขวียนอังจุงมีोन้องชายคู่เขวียนฉีเดินไปยังห้องเล็กก่อน

เมื่อเห็นสถานการณ์เป็นเช่นนี้ อีหูและอีชื่อจิ้งรีบเดินนำอยู่ด้านหน้า คอยระวังไม่ให้เกิดเสียงดังปลุกสูญยินตื่น

นางยังคงงงววยไม่เข้าใจว่าเหตุใดจู่ๆ ตนเองจึงกลายเป็นเด็กทารก แล้วก็ถูกสตรีนางนั้นที่ควรจะเป็นแม่ขับไล่ ต่อมาก็รู้สึกไม่สบายไปทั้งตัว

ร้อนยิ่งนัก ทรมานเหลือเกิน...

ทารกน้อยหน้าแดงก่ำ สะบัดมือเท้าอยู่ตลอดเวลา บางครั้งครวญครางด้วยความทรมาน ร้องไห้กระซิกๆ ทำให้คนมองตระหนักได้ว่านางทรมานเพียงใด

แต่นางกลับไม่ร้องไห้แงแฉงเสียงจ้า เพียงแต่บัดสีงของที่อยู่ด้านข้าง ทำให้แม้แต่หมอโอสถยังตรวจอาการนางได้อย่างยากลำบาก

นางเป็นทารกน้อยที่เพิ่งเกิดมาได้ช่วยยามกว่า ตัวผอมและตัวเล็กกว่าเด็กทารกทั่วไปเพราะคลอดก่อนกำหนด บรรดาหมอโอสถระมัดระวังอย่างยิ่ง ไม่กล้าจับตัวนางแรง ทำให้การวินิจฉัยโรคเป็นไปอย่างยากลำบากยิ่งขึ้น

หลังพยายามกันอยู่นาน ชูเซียวอั้งที่ยืนมองอยู่ด้านข้างตลอดก็ค่อยๆ ปล่อยมือน้องชาย และเดินไปอุ้มน้องสาวขึ้นมา

น้องสาวช่างตัวเบาและตัวเล็กยิ่งนัก!

ชูเซียวอั้งประหลาดใจ ทว่ากลับไม่แสดงออกทางสีหน้า รู้สึกเพียงว่านางมีสภาพย่ำแย่กว่าน้องชายตอนเกิดมากนัก คล้ายมีน้ำหนักเพียงครึ่งเดียวของน้องชายเท่านั้น

"เด็กดี ไม่ต้องกลัว ไม่ต้องกลัวนะ" เขาปลอบโยนด้วยเสียงเบาๆ และตบตัวนางอย่างทะนุถนอม

ถูกปลอบเหมือนเด็กทารกเลย...

นางคิดอย่างสนใจเล็กน้อย จากนั้นก็ตระหนักได้ว่าตอนนี้ร่างเป็นทารกน้อยจริงๆ มีน้ำละทุกคนจึงปลอบนางด้วยน้ำเสียงเช่นนี้

แต่เสียงนี้ไพเราะยิ่งนัก รู้สึกเหมือนเป็นหนุ่มน้อยรูปโฉมหล่อเหลา

ท่าทางที่เขาอุ้มนางดูระมัดระวังอย่างยิ่ง แต่ก็ชำนาญานาญ ฝ่ามือที่ตบเบาๆ และน้ำเสียงนั้นมีผลต่อการปลอบโยน นางจึงค่อยๆ ผ่อนคลายลง เพียงแต่ร่างกายยังคงร้อนผ่าวและปวดเมื่อย

ดูเซวียนอั้งที่ปลอบโยนนางเห็นทารกน้อยค่อยๆ ผ่อนคลายลง ไม่ตื่นทुरนทुरายอีก แต่ยังคงตัวร้อนนั้ก แค่อุ้มเช่นนั้นเขาก็รู้ว่านางมีไข้สูงมาก

"หมอโอสถ" ดูเซวียนอั้งให้สัญญาณหมอโอสถรีบมาตรวจอาการ ยามนี้หมอโอสถเพิ่งได้สติ ประหลาดใจในท่าทางการอุ้มและปลอบโยนทารกของคุณชายใหญ่สกุลดู ขณะเดียวกันก็เริ่มตรวจอาการโดยเร็ว

หมอโอสถยังมอ้งยั้งขมวดคิ้ว จากนั้นก็ถอนใจ

"คุณชายใหญ่ โปรดอภัยที่ช้าความรู้ตื่นเขิน ตรวจหาสาเหตุโรคของคุณหนูไม่พบจริงๆ ช้าทำได้เพียงคิดหาวิธีลดไข้ แต่...ไม่มีมั่นใจว่าจะได้ผล"

"เช่นนั้นก็ลดไข้ก่อน" แม้จะไม่คุ้นเคยกับการพยาบาลคนเจ็บ แต่เขาก็พอรู้ว่าถ้าให้น้องสาวเป็นไข้ต่อไปเช่นนี้เป็นอันตรายแน่นอน ดูเซวียนอั้งตัดสินใจอย่างเด็ดขาด จากนั้นจึงส่งสัญญาณให้จี้จิ้งค่อยหาหมอโอสถคนอื่นที่เหนือชั้นกว่ามาตรวจนาง

"ได้" หมอโอสถเตรียมการทันที

"คุณชายใหญ่ ให้ช้าอุ้มคุณหนูน้อยเกิดเจ้าค่ะ" อีหู่เอ๋ย

"ไม่เป็นไร" ดูเซวียนอั้งอุ้มนางนั่งลง ทารกน้อยอยู่ในอ้อมกอด ยังคงไม่สบายตัวอย่างมาก แต่กลับไม่ร้องไห้แงแง บัดโน้บบัดนี้ในทางตรงกันข้าม มือหนึ่งจับสาดเสื้อของเขา หน้าแดงย่นไปหมด แลดูน่าเวทนายิ่งนัก ทว่า

ทำให้เขาปวดใจอย่างคาดไม่ถึง

เพราะ...นางคือน้องสาวหรือ

"พี่ใหญ่" เด็กชายตัวเล็กเดินเข้ามาใกล้ มองดูน้องสาว ลูบแก้มนุ่มๆ
ของนางด้วยสีหน้าเป็นกังวล

ความรู้สึกเย็นเยียบที่ข้างแก้มทำให้นางตกใจ...นางกำลังถูก
กินเต้าหู้* รู้สึกจนใจจริงๆ แต่...นี่คือพี่ชายนางอีกคน? นางอยากลิ้มตาขึ้น
พอลืมตาก็เพียงรู้สึกว่ามีแสงจากโคมไฟ มีเงาคนสั้นไหวไปมา แต่เห็น
ไม่ชัด

"อย่ากังวลไปเลย" เขาปลอบโยนน้องชาย จากนั้นเงยหน้าขึ้น
"น้ำซึ้อ รบกวนช่วยเตรียมน้ำนมให้ก่อนสักเล็กน้อย แล้วพาน้องฉี
ไปกินข้าวเย็น ให้เขาเข้าอนเร็วหน่อย"

วุ่นวายตั้งแต่พลบค่ำจนถึงยามนี้ ทุกคนยังไม่ได้กินข้าวเย็น
เวลาเช่นนี้แทบไม่มีใครห่วงเรื่องความหิว

"พี่ใหญ่ ข้าอยากอยู่กับน้อง"

"น้องฉี..."

"ข้าเป็นพี่ชาย จะต้องปกป้องน้อง"

พอได้ยินประโยคนี้ สีหน้าของฉู่เซวียนอึ้งที่ราบเรียบก็คลายลง
เล็กน้อยในที่สุด

"ได้ พวกเราอยู่เป็นเพื่อนน้องด้วยกัน แต่เจ้าต้องไปกินข้าวก่อน"

"พี่ก็ต้องกิน" แม้ฉู่เซวียนฉีมีอายุเพียงสี่ขวบ แต่ดูจริงจังนัก

* กินเต้าหู้ เป็นสำนวน หมายถึงแะจะอึ่งเอาเปรียบผู้หนึ่ง ในสมัยที่ฮั่นที่ถนนจางอันมีสองสามีภรรยาเปิดร้าน
ขายเต้าหู้ ภรรยาเป็นคนสวยผิวขาวราวกับเต้าหู้ บุรุษต่างชอบมาอุดหนุนและพูดจาทะโลก บ้างก็จับมือ
ถือแขนนางจนเป็นที่มาของคำนี้

"เจ้ากินก่อน อีก็สักครู่พี่ค่อยกิน" เขาจะรอดูหม่อโอสถช่วยลดไข้
ให้น้องสาวก่อน

"ได้" ชูเซียวินฉีเดินไปยืนข้างอีชื่อเอง แม่น้ำเสียงจะเป็นเด็กไร้เดียงสา
แต่เด็ดขาดนัก "น้ำชื้อ ข้าจะกินข้าว พี่ใหญ่และน้องสาวก็จะกินด้วย"

"ได้เจ้าคะ" อีชื่อพยักหน้า นางเดินออกจากห้องทันที มุ่งไปยัง
ห้องครัวเล็กทางด้านหลัง คืบนี้ไม่รู้ว่าจะต้องอดหลับอดนอนนานเท่าไร
นางอุณอาหารมากขึ้นสักหน่อย หากมีเวลา ทุกคนก็ผลัดกันกินข้าวแล้ว
ค่อยผลัดกันพักผ่อน

เพียงแต่สูหยิน...เฮ้อ...ไม่คิดเสียดีกว่า

เกิดเป็นสาวใช้ ก็แค่รับใช้นายให้ดีเป็นพอ

ผลสุดท้ายคืบนี้ไม่มีใครได้พักผ่อนเต็มที่ ส่วนหม่อโอสถท่านนั้น
ก็พักอยู่ในคฤหาสน์สกุลชู่เป็นเวลาหนึ่งเดือนเต็ม ไม่อาจทิ้งไปได้ เพราะ
คุณหนูน้อยสกุลชู่ที่เพิ่งเกิดเป็นไข้กลับไปกลับมาอยู่ตลอด คืบนี้มัน
ไปสามคำก็อาเจียนออกมาสักคำสองคำ ร่างกายอ่อนแอจนน่าเป็นห่วง
ยิ่ง

พอชู่ฮุยอินที่กำลังอยู่ไฟรู้เข้าก็โกรธเป็นฟืนเป็นไฟกว่าเดิม นางอยากได้
ลูกที่มีพรสวรรค์สูงส่งด้านวรยุทธ์ ไม่ใช่เด็กป่วยกระเสาะกระแสะ ทันใดนั้น
นางก็อยากให้อีหรืออุมเด็กคนนี้ไปไกลๆ หน่อย จะได้ไม่ร้องไห้ขอแง
รบกวนนาง

ชู่ฮวินเพยผู้เป็นพ่อพอรบข่าวก็ขมวดคิ้วเล็กน้อย เขายังคง
อยู่ดูแลสตรีอันเป็นที่รักในเรือนหลังหลัง ไม่เฉียดเข้าเรือนหลิวอีสักก้าว
ตลอดทั้งเดือน เพียงกำชับอีจิ้งประโยคหนึ่ง ถ้าจะต้องเชิญหม่อโอสถ

ก็เชิญมา ไม่มีเรื่องใหญ่โตอะไรก็ไม่ต้องรายงานเขา ส่วนเรื่องชื่อ... หากเด็กอายุถึงหนึ่งขวบก็ค่อยตั้งแล้วกัน

ลู่อวินเพยไม่ใช่ไม่ตั้งใจที่ตนเองมีลูกเพิ่มมาอีกคน แต่พอนึกถึงเหตุการณ์ที่ลูกคนนี้เกิดมาก็ทำให้เขาสูญเสียลูกคนนั้นไป เขาจึงตั้งใจไม่ออก ยิ่งกว่านั้นพอลูกสาวคนนี้เกิดมาก็มีโรครุมเร้า หมอโอสถยังตรวจหาสาเหตุโรคไม่พบ ทำได้เพียงอ้างเหตุผลว่าเกิดก่อนกำหนด ร่างกายอ่อนแอ จึงป่วยกระเสาะกระแสะ

นางป่วยกระเสาะกระแสะก็หมายความว่าไม่อาจฝึกยุทธ์ได้ เมื่อเป็นเช่นนั้นก็จะไม่มีตำแหน่งในสกุลลู่อ จึงไม่จำเป็นต้องให้ความสนใจ

หากนางมีชีวิตรอด คุณค่าสูงสุดของนางก็คือแต่งงานเชื่อมความสัมพันธ์กับตระกูลที่ดี ในเมื่อจะช้าจะเร็วก็ต้องเป็นคนของตระกูลอื่น เขาก็ไม่มีความคิดที่จะไปดูดำดูดีลูกสาวคนนี้

พออีจิ้งรู้ข่าวก็ตระหนกว่านายท่านไม่สนใจใยดีเลยว่าคุณหนูน้อยจะเป็นหรือตาย ทำได้เพียงกลับเรือนหลิวอี่ด้วยความซุนซ่องหมองใจ แล้วนายหญิงก็มีท่าที่เช่นนั้นอีก นางจึงได้แต่ถอนใจ

ทางด้านลู่อู๋เซวียนอั้ง หลังจากทราบท่าทีของบิดามารดา กลับไม่แสดงสีหน้าตกใจแม้แต่น้อย ให้อีหู่อ้อมน้องสาวไปอยู่ที่เรือนของเขา ทุกวันหลังจากฝึกยุทธ์ก็จะมาดูแลน้องสาวพร้อมกับน้องชายและเหล่าหมอโอสถ ซึ่งไม่รู้ว่านางจะมีชีวิตรอดไปอีกนานเท่าใด...

จากการดูแลเอาใจใส่ของลู่อู๋เซวียนอั้ง ลู่อู๋เซวียนฉี รวมทั้งบรรดาหมอโอสถ ในที่สุดลูกสาวคนเล็กของสกุลลู่อู๋ก็มีอายุพั่งหนึ่งขวบ ลู่อวินเพย

ตั้งชื่อให้นางว่า...คู่อีเหริน*

แม้คู่อีเหรินจะรอดมาได้ ทว่าความเจ็บป่วยไม่อาจหายไปได้ ดังนั้นเด็กเล็กที่ควรมีงานเลี้ยงเฉลิมฉลองเมื่อครบเดือน ของขวัญครบร้อยวัน หรือพิธีผูกดวงแรกขวัญ** จึงถูกตัดออกทั้งหมด ไม่มีการจัดงานเลี้ยงอะไรเป็นพิเศษ แล้วยิ่งไม่มีของขวัญ เสมือนคนไร้ตัวตนในสกุลคู่อี

โชคดีที่คู่อีเหรินอึ้งคอยยืนหยัดเพื่อนาง นางจึงพักอยู่ในเรือนของคุณชายใหญ่ต่อไปได้ อีกทั้งพ่อบ้านก็ทำตามข้อเรียกร้องของเขา จัดเตรียมสาวใช้สองคนที่คล่องแคล่วปราดเปรียวรับผิดชอบดูแลเรื่องอาหารสามมื้อและความเป็นอยู่ของคุณหนูน้อย

คู่อีเหรินเพยเรียกลูกชายคนโตมาพบเป็นการเฉพาะด้วยเรื่องนี้ เขาเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงเอาจริงเอาจัง

"อึ้งเอ๋อร์ เจ้าจะให้คู่อีเหรินอยู่ที่เรือนของเจ้าต่อไปจริงๆ หรือ"

"ขอรับ"

"เจ้าเป็นลูกชายคนโตของข้า แล้วยังเป็นประมุขตระกูลคู่อีในอนาคต ยี่จี้ต้องเสียเวลามาดูแลทารกหญิงที่อ่อนแอ มีผู้เอาเวลาเหล่านั้นทุ่มเทฝึกฝนยุทธ์อย่างเต็มที่" เขาคาดหวังเหลือเกินว่าจะมีลูกชายที่ได้เลื่อนขั้นเป็นยอดฝีมือเร็วที่สุดในแผ่นดิน

"ในเมื่อข้าคือประมุขตระกูลคู่อีในอนาคตและเป็นคุณชายใหญ่ แค่น้องสาวของตัวเองยังดูแลไม่ได้หรือ" คู่อีเหรินอึ้งตอบกลับอย่างสงบนิ่ง

* อีเหริน หมายถึงคนผู้นั้น มักใช้หมายถึงผู้หญิง

** พิธีผูกดวงแรกขวัญ หรือจวงใจ เป็นพิธีทำนายนิสัย ความสนใจ และความสำเร็จในอนาคตของเด็กในวันเกิดครบรอบหนึ่งปี โดยเสี่ยงทายจากสิ่งของที่ทารกเลือกหยิบจากสิ่งของทั้งหมด 12 ชนิด

ลู่อวีนเพยถูกยกยอกย้อนกลับไม่โกรธ "นั่นจะทำให้เจ้าเสียเวลา"

"ข้าไม่เคยเถลไถลในการฝึกยุทธ์"

ลู่อวีนเพยพูดไม่ออก

ลูกชายคนโตมีความสามารถยอดเยี่ยม เขาเพิ่งก้าวขาบ เป็นยอดฝีมือตัวน้อยที่ฝึกเพลงกระบี่ของสกุลลู่อวีนที่สืบทอดกันมาได้ถึงขั้นดิน ระดับสี่แล้วยังฝึก 'เคล็ดวิชากระบี่เทียนลู่อวีน' ของสกุลลู่อวีนได้ถึงกระบวรท่าที่สี่ ประสบความสำเร็จยิ่งกว่าลู่อวีนเพยตอนก้าวขาบที่ฝึกได้ถึงแค่ขั้นดินระดับสาม กระบวรท่าที่สามเสียอีก แน่แน่นอนว่าลู่อวีนเพยต้องคาดหวังในตัวลูกชายคนโตอย่างมาก ไม่อยากให้เรื่องใดมาหน่วงเหนี่ยวการฝึกยุทธ์ของเขา

"เอาอย่างนี้แล้วกัน ข้าจะจัดเตรียมเรือนให้ลู่อวีน เสร็จแล้วค่อยย้ายแม่มมสองคนที่มีประสบการณ์ให้มาดูแลนางด้วยกัน เช่นนี้เจ้าคงวางใจได้แล้วกระมัง" ลู่อวีนเพยเอ่ยขึ้นหลังจากครุ่นคิด

อั้งเออร์โตโวกู้จักคิด มีความคิดเป็นของตนเองสูง ลู่อวีนเพยรู้ว่าไม่อาจบังคับเขาได้จึงเปลี่ยนวิถีทาง โดยสรุปก็คือคาดหวังที่จะให้เขาฝึกยุทธ์อย่างสุดจิตสุดใจ ไม่ไปสนใจเรื่องจิปาตะอื่นใด

"ไม่ต้อง ข้ากับน้องฉีจะดูแลลู่อวีนเอง ท่านพ่อ ข้าไม่เปลี่ยนใจแน่นอน" ลู่อวีนเพยอึ้งงายหน้าตอบ แวดตาเย็นชาทว่าหนักแน่น

"ข้าไม่อนุญาตให้เจ้าเสียเวลาในการฝึกยุทธ์ด้วยเรื่องพรรคนี้" ลู่อวีนเพยใบหน้าจ้ำจอย เขามองว่าลูกสาวคนนี้เป็นอุปสรรคต่อการสร้างยอดฝีมือสกุลลู่อวีน

"ท่านพ่อ ลู่อวีนเป็นน้องสาวข้า"

ท่านพ่อไม่เป็นห่วงเป็นใย ท่านแม่ไม่รัก เกิดมาก็มีโรคครุมเร้า สภาพอย่างคู่อีเหรินน่าเป็นห่วงยิ่งกว่าน้องฉีเสียอีก ตอนที่นางเฟิงเกิดได้ไม่นาน ยามเขาคุ้มนาง เห็นนางค่อยๆ สงบลงในอ้อมกอดเขา แม้ยามเจ็บป่วยก็ไม่ร้องไห้ขอแแง เขาก็ตั้งใจมั่นแล้วว่าจะต้องดูแลน้องสาวคนนี่เอง

แม่นางจะเป็นลูกสาวของท่านพ่อ แต่หากไม่เลี้ยงไว้ข้างกาย สาวใช้เหล่านั้นที่ถูกส่งตัวไปก็ไม่แน่ว่าจะดูแลนางอย่างจริงจังและระมัดระวังเพียงพอ หมอโอสถเคยกล่าวว่าน้องสาวเกิดมาร่างกายอ่อนแอ จะต้องดูแลอย่างระมัดระวังมาก มิเช่นนั้น...

หมอโอสถยังพูดไม่ทันจบ คูเซวียนอึ้งก็รู้แจ้งแก่ใจ

"เอาหนังก็น้องสาวเจ้า" คู่อวินเพยพูดถึงลูกสาวอีกคน ตัวนหลังหลงให้กำเนิดลูกสาวคนโต พรสวรรค์สูงส่ง อายุน้อยกว่าอึ้งเอ๋อร์ปีเดียว ฝึกวิชาพลังภายในของสกุลฉูได้ถึงชั้นดิน ระดับสอง

คูเซวียนอึ้งสีหน้าเรียบเฉย ไม่ตอบคำถามใดๆ ทั้งสิ้น

ในทางสายเลือด พวกเขาเป็นพี่น้องกันจริง แต่ในความเป็นจริง นอกจากความสัมพันธ์ทางสายเลือดนั้นแล้ว กลับมีสายสัมพันธ์ที่เข้มข้นยิ่งนัก คูเซวียนอึ้งไม่ค่อยได้ใกล้ชิดนาง แต่ก็ไม่ได้อาฆาตแค้นเพราะเป็นลูกคนละแม่ ภายใต้ข้อเสนอลักษณ์ของสกุลฉูที่จะต้องปรองดองไม่ขัดแย้งกันภายในหมู่เครือญาติ ครั้งพบหน้าเขาก็ทักทาย ไปมาหาสู่ก็รู้จักลำดับอาวุโส คูเซวียนอึ้งเป็นพี่ชายคนโต ส่วนใหญ่จะเป็นฝ่ายยอมน้องเสมอ

เรื่องเหล่านี้คู่อวินเพยรู้ที่อยู่แก่ใจ ดังนั้นจึงยิ่งโปรดปรานลูกชายคนโต

ในเมื่ออนาคตเขาจะต้องเป็นประมุขตระกูล จะต้องปกป้องคนในครอบครัว ไม่อาจละเลยผู้หนึ่งผู้ใดด้วยความชอบไม่ชอบส่วนตัวได้ เรื่องนี้ลู่อูเชียนอั้ง ทำได้ดีมาตลอด เขาหงก็เคารพพี่ชายใหญ่ ทำให้ลู่อูวีนเพยพอกพอใจ ยิ่งนัก

"ลู่อูอิเหรินเป็นน้องสาวข้า" ประโยคนี้อูที่พอที่จะแสดงออกถึงความ มุ่งมั่นของลู่อูเชียนอั้ง ไม่ว่าจะอย่างไรเขาจะไม่ละทิ้งการดูแลน้องสาว

"ก็ได้อ้อ" เขาไม่เอากิอรรเคื่องลูกชายด้วยเรื่องเล็กน้อยเช่นนี้ กอปรกับ ในเมื่อลู่อูอิเหรินเป็นลูกสาวของโมอื่อโหวว เขาจะต้องไว้หน้าสำนักเถาฮวา กู้ บ้างไม่มากก็น้อย ดังนั้นลู่อูวีนเพยจึงยอมให้ก้าวหนึ่ง แต่มีเรื่องหนึ่ง จะต้องกล่าวให้ชัดเจนเสียก่อน "เจ้าจะดูแลลู่อูอิเหรินก็ได้ แต่จะต้อง ไม่กระทบถึงการฝึกยุทธ์เด็ดขาด เจ้าคือลูกชายคนโตของข้า แบกรับ ความรับผิดชอบของสกุลลู่อูไว้ ต้องอาศัยความสามารถสูงส่งจึงจะมีคนให้ ความเคารพนับหน้าถือตา สกุลลู่อูจะได้ตั้งตระหง่านดุจดังขุนเขา"

"ลูกเข้าใจ" ลู่อูเชียนอั้งพยักหน้า

ดังนั้นลู่อูอิเหรินจึงพ้นเคราะห์กรรมที่จะต้องถูกทิ้งขว้างไว้ในเรือนอื่น แม้ต้องกินยาทุกวันและในเดือนหนึ่งนางต้องนอนพักอยู่บนเตียงร่วมสี่สิบวัน แต่ในที่สุดชีวิตน้อยๆ ชีวิตหนึ่งก็รอดมาได้

เวลาผ่านไปเช่นนี้ จนนางอายุสามปีในชั่วพริบตา

จากเริ่มแรกที่ลู่อูอิเหรินงุนงงไม่เข้าใจอะไรทั้งนั้น จนถึงยามนี้ในที่สุด จึงเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นกับตนเอง

ที่แท้บนโลกนี้มีภุมการเกิดใหม่ไปยังอีกโลกหนึ่งอยู่จริงๆ ด้วย แต่แค่

นางไม่ได้เดินทางผ่านไปสู่อีกโลกหนึ่ง ไม่ได้เข้าสู่ทางน้ำพุเหลือง* ไม่ได้พบบุคคลอย่างเช่นผีทั้งหลายที่มีชื่อเสียง ยมทูตด้ายมทูตขาว** ผู้พิพากษาพญายม เป็นต้น ไม่ได้ดื่มน้ำแกงยายเม็ง*** อะไรนั่น จูฑ์ ก็ถูกบีบเค้นออกมาจากท้องสตรีนางหนึ่งพร้อมเสียงเอะอะไว้วาย สรุปล้วนนางมาถึงดินแดนที่ไม่เคยนึกฝัน

จากข้อมูลที่พีใหญ่และพีเล็กเตรียมไว้ให้ ที่นี้เรียกว่า 'ดินแดนเทพยุทธ์' เชิดชูการฝึกยุทธ์ ยกย่องผู้เข้มแข็ง มีแนวคิดที่จะต้องเป็นผู้เลิศล้ำที่สุด

อำนาจอันเลื่องลือที่สุดในดินแดนเทพยุทธ์มาจากสามตระกูล สามสำนัก และสี่สมาคมใหญ่

สามตระกูล แบ่งเป็นตระกูลนักยุทธ์สูง ตระกูลนักยุทธ์ตัวน และตระกูลนักยุทธ์เชี่ยวชาญ

สามสำนัก แบ่งเป็นสำนักเถาฮวาคุ สำนักคุนหยาง และสำนักชิงหยวน

สี่สมาคมใหญ่ประกอบด้วยสมาคมผู้ครองสัตว์วิเศษ สมาคมหมอลิธ สสมาคมช่างหลอม และสมาคมนักล่า

การนับวันเวลาก็คล้ายกับที่นางเคยชินอยู่แต่เดิม หนึ่งปีมีสิบสองเดือน เพียงแต่ละเดือนล้วนมีสามสิบวัน ไม่มีเดือนใดยาวหรือสั้นกว่า ทุกวัน

* ทางน้ำพุเหลือง (หวงเจี๋ยน) หมายถึงทางน้ำใต้ดิน หรืออีกนัยหนึ่งคือยมโลก

** ยมทูตด้ายมทูตขาว หรือเฮยไป๋อู่ฉาง มีหน้าที่ตามเก็บวิญญาณของผู้หมดอายุขัย ตามศาลเจ้ามักมีภาพวาดหรือรูปปั้นตนหนึ่งใส่ชุดขาวทาหน้าขาว อีกตนใส่ชุดดำทาหน้าดำ จึงเรียกอีกชื่อว่ายามทูตหน้าขาวหน้าดำ

*** น้ำแกงยายเม็ง มีตำนานเล่าว่าหญิงแซ่เม็งในสมัยอันตะวันตกคนหนึ่งเป็นผู้ถือศีลกินเจ สวดมนต์และครองพรหมจรรย์จนสิ้นอายุขัย ทั้งยังคงคอยเตือนให้ผู้คนอย่าได้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต เมื่อตายไปสวรรค์จึงแต่งตั้งให้เป็นเทพประจำอยู่ในยมโลกคอยควบคุมให้วิญญาณที่จะไปเกิดใหม่ดื่มน้ำล้างล้างความทรงจำในภพเดิม หากวิญญาณดวงใดไม่ยอมดื่ม ก็จะถูกยมนาบบังคับจับกรอกโดยไม่ละเว้น จึงเรียกน้ำขนิ้นนั้นว่าน้ำแกงยายเม็ง

มีสิบสองชั่วยาม หนึ่งชั่วยามเท่ากับสองชั่วโมงอย่างที่นางเคยชิน ซึ่งมีวิธีคิดเหมือนยุคโบราณ

คุณหาสน์ที่นางอาศัยอยู่เรียกว่า 'ตระกูลนักยุทธศิลป์' ฐ่อวินเพยผู้เป็นบิดายามนี้มีตำแหน่งเป็นประมุขตระกูล แล้วนางยังมีท่านอาอีกสองคน

ท่านแม่ของนางมีนามว่า 'โม้อี้โหรว' เป็นลูกสาวของหัวหน้าสำนักเถาฮวากู่ การเชื่อมสัมพันธ์ของท่านพ่อท่านแม่เรียกได้ว่า 'ถูกบีบบังคับ' ข้อเสียเพียงอย่างเดียวในความคิดพร้อมคือท่านแม่ไม่ใช่สตรีในดวงใจท่านพ่อ

สตรีในดวงใจท่านพ่อคือภรรยาองค์ที่แต่งงานหลังจากพี่ใหญ่เกิด มีนามว่า 'ตัวนหลังหลง' ภูมิล่วงองอาจหัวหาญยิ่งนัก เป็นน้องสาวประมุขตระกูลตัวน

ส่วนสาเหตุที่ฐ่อวินเพยไม่สู้ขอสตรีในดวงใจแต่แรก แต่กลับไปสู่อ้อ้อโหรว...

ได้ยินว่าเริ่มแรกระหว่างการพัฒนาจรของฐ่อวินเพยผู้หล่อเหลารูปงาม ฐานะสูงส่ง บังเอิญพบกับโม้อี้โหรวผู้มีประสบการณ์โชกโชน สองฝ่ายล้วนมีผู้ติดตาม ร่วมกันปฏิบัติการหนึ่งจนสำเร็จ หลังจากนั้นโม้อี้โหรวก็กลับหุบเขา แจ้งแก่มารดาว่านางจะไม่ยอมแต่งงานกับใครเด็ดขาดถ้าคนผู้นั้นไม่ใช่ฐ่อวินเพย

หัวหน้าสำนักเถาฮวากู่ผู้รักลูกสาวดังดวงใจก็รีบติดต่อประมุขและผู้อาวุโสตระกูลฐ่อวินเพยในเวลาอันสั้นเพื่อกำหนดการแต่งงานครั้งนี้ ฐ่อวินเพยที่มีสตรีในดวงใจอยู่ก่อนแล้วแต่กลับไม่ได้แจ้งทางตระกูลก็เลยเข้าไปก้าวหนึ่ง ท่ามกลางสถานการณ์ที่ไม่อาจฝ่าฝืนการตัดสินใจของผู้อาวุโส

ในตระกูลได้ แล้วยังไม่อาจล่วงเกินสำนักเถาฮวาภูและบิดาของโมอีโหรว จึงต้องยอมแต่งงานกับโมอีโหรวอย่างขุนเคื่องและเศรำใจ

หลังจากแต่งงาน ความรักของชู่อวีนเพยและตัวนหลังหลงยังคงไม่ขาดสะบั้น ทั้งสองไปมาหาสู่กันอยู่บ่อยครั้ง ครั้นโมอีโหรวคลอดลูกชาย คนแรก ชู่อวีนเพยก็ได้รับตำแหน่งประมุขตระกูล จึงค่อยแสดงความปรารถนาไปสู่ขอตัวนหลังหลงยังสกุลตัวน ระหว่างที่เตรียมสินสอด อย่างพอเหมาะพองามนั้นยังรับรองด้วยว่าจะไม่ให้ตัวนหลังหลงถูกเอารัดเอาเปรียบอย่างแน่นอน กอปรกับตัวนหลังหลงเองก็ยินยอมพร้อมใจ จึงยอมแต่งงานกับชู่อวีนเพยแต่โดยดี

ในที่สุดทั้งสองคนก็แต่งงานกันจนกลายเป็นคูรักหวานชื่น ให้กำเนิดลูกสาวและลูกชายอย่างละคน หลังจากนั้นเว้นไปห้าปีกว่าที่ตัวนหลังหลงจะตั้งครรภ์ได้อีกครั้ง แต่กลับเกิดการทะเลาะเบาะแว้งกับโมอีโหรวที่ตั้งครรภ์ได้แปดเดือน จึงแท้งลูกแล้วยังบาดเจ็บ ตั้งแต่นั้นมาก็ตั้งครรภ์ได้ยากขึ้น ชู่อวีนเพยทั้งปวดใจทั้งโมโห ถ้าไม่ใช่เพราะโมอีโหรวก็คลอดก่อนกำหนดด้วยเหตุนี้ร่างกายสูญเสียพลังไปมาก เรื่องนี้คงไม่จบลงง่ายตายเช่นนี้

เพียงเพราะเหตุนี้ลูกสาวที่คลอดก่อนกำหนดจึงถูกทั้งสองฝ่ายทอดทิ้งไม่เหลียวแลในเวลาเดียวกัน เพราะครั้นเห็นทารกหญิงก็จะนึกถึงเรื่องราวทั้งหมด ทำให้อารมณ์เสีย อยากชวนคนทะเลาะ...

หลังจากชู่อีเหรินทำความเข้าใจสถานการณ์ จึงเข้าใจด้วยตนเองว่านี่ก็คือ 'ละครน้ำเน่า' เรื่องหนึ่ง!

จากนั้นเรื่องราวทั้งหมดก็กระทบถึงทารกน้อยไร้เดียงสา อ่อนแอ

• ขอดสิทธิ์มันจากงิง 1

ผู้ไร้แรงต้านทานใดๆ...นั่นก็คือตัวนางเอง แล้วยังต้องป่วยกระเสาะกระแสะ อยู่ตลอดเวลา ร่างกายอ่อนแอเพราะเกิดก่อนกำหนด ไม่ต้องพูดถึง การฝึกยุทธ์ แม้แต่วิ่งร้อยหมี* ก็คงหมดแรงเป็นลมระหว่างทาง ร่างกายอ่อนแอยิ่งกว่าหลินได้อี้อีก**

เฮ้อ...

นอกจากความสัมพันธ์อันเน่าเฟะไม่ลงรอยกันของบิดามารดา ร่างกายของนางก็ไม่อาจฝึกยุทธ์ได้เลย และเพราะอยู่ในโลกที่บูชาผู้มี วรรยทธ์และผู้เลิศล้ำ นางจึงถูกลิขิตให้เป็นเด็กหญิงผู้แสนอาภัพ แม้นาง จะเกิดจากภรรยาเอก ครอบครัวท่านยายเรื่องอำนาจยิ่งนัก แต่ท่านพ่อ ก็ไม่รัก ท่านแม่ก็ชิงชัง ถึงจะมีผู้สนับสนุนยิ่งใหญ่นี่ ผลบุญคงไม่ตก มาถึงนาง

สิ่งที่นางพบเห็นหลังจากเกิดมาได้สามปี นอกจากห้องที่ตนเอง อาศัยอยู่ก็คือเรือนของพี่ใหญ่ ถึงแม่จะเดินได้ แต่ก็ไม่เคยเดินออกไป ด้านนอกเลย ยิ่งกว่านั้นที่ผ่านมานางไม่เคยพบหน้าท่านพ่อท่านแม่ หากมองโลกตามความเป็นจริงอีกสักนิด ไม่น่าว่าขอทานอาจมีชีวิต ดีกว่านาง

เพราะขอทานเดินทางได้ พบปะผู้คน รู้เรื่องรู้ราวมากกว่านาง แน่นนอน!

หากเริ่มแรกไม่ใช่พี่ใหญ่ยื่นกรานจะดูแลนาง นางเชื่อเหลือเกินว่า ชีวิตน้อยๆ นี้คงจะสูญหายไปจากแผ่นดินนี้นานแล้ว

* หมี หมายถึงเมตร

** หลินได้อี้อ นางเอกในวรรณคดีจีนเรื่อง 'ความฝันในหอแดง' ถูกใช้เป็นตัวแทนของผู้หญิงที่รูปร่างออรชร งดงามอ่อนหวาน ทว่าร่างกายอ่อนแอ

"เฮ้อ..." คิดไปคิดมา ชู่อีเหรินที่นั่งอยู่บนเตียงก็ถอนใจอีกครา ทว่าหลังจากถอนใจเสียวหนึ่ง นางก็คลี่ยิ้ม

ชาติที่แล้วนางเป็นเด็กกำพร้า ไร้ญาติพี่น้อง แต่ชาตินี้...แม้จะเกิดมาอย่างแปลกประหลาด แต่มีพี่ชายสองคนที่รักนางมาก คอยดูแลนาง ไม่คิดว่านางเป็นภรรยาแม่แต่น้อย ก็ยังนับว่าคุ้มค่าอยู่มากแล้ว ฮีๆ...

ชู่อีเหรินกำลังดีใจอยู่คนเดียว ไม่เอะใจสักนิดเลยว่ามีหนุ่มน้อย รูปงามยืนอยู่หน้าประตูห้อง มองดวงหน้าเล็กๆ ยิ้มแยมแจ่มใสอย่างเสียบๆ จากสีหน้าที่เย็นชามาตลอดก็คลายลงโดยปริยาย มุมปากโค้งขึ้นเล็กน้อย แล้วเดินเข้าไปในห้อง

"ยิ้มอะไรอยู่"

"พี่ใหญ่กลับมาแล้ว!" ครั้นเห็นผู้มาเยือน ชู่อีเหรินก็ร้องเรียกพลาง ยิ้มกว้าง

"อืม" ขณะพยักหน้า ชู่เซวียนอึ้งก็เดินมาถึงข้างเตียง มองดวงหน้าเล็กๆ สีตขาวของนาง ก่อนจะดึงข้อมือนางมาตรวจอาการ

หลังดูแลน้องสาวมาสวมสี่ปี จากที่ชู่เซวียนอึ้งไม่ประสีประสา เรื่องการแพทย์เลย จนกระทั่งยามนี้สามารถจับชีพจรได้แล้ว

"วันนี้อาการดีหรือไม่ ไม่สบายตรงไหนหรือไม่"

"ไม่มี" ชู่อีเหรินยิ้มตาหยี "พี่ใหญ่ วันนี้ข้างนอกอากาศดีใช่หรือไม่ ข้าขอออกไปเดินเล่นได้หรือไม่เจ้าคะ"

ชู่เซวียนอึ้งแน่ใจว่าชีพจรของนางสม่ำเสมอ สีหน้าและอุณหภูมิ ก็ปกติจึงพยักหน้า

"ได้"

"เช่นนั้นพาพี่เล็กออกไปข้างนอกด้วยกันได้หรือไม่"

"เจ้าอยากออกไปข้างนอก?" เดิมที่ฉูเซวี่ยนอึ้งนึกว่าน้องสาวอยากออกไปเดินเล่นภายในเรือน ผู้ใดจะคิดว่านางกลับอยากออกไปข้างนอก จึงแปลกใจเล็กน้อย

นี่เป็นครั้งแรกที่นางบอกว่าอยากออกไปข้างนอก!

"อืม ข้าอยากไปร้านหนังสือ ไปเดินเล่นบนถนน" ฉูอีเหรินเอ่ย

มีเพียงสวรรค์ที่รู้ว่านางอยากออกไปสำรวจโลกภายนอกใจแทบขาด เพียงแต่ร่างกายไม่เอาไหนคอยเป็นอุปสรรค ทำได้เพียงบำรุงรักษาตนเองอย่างว่านอนสอนง่าย แต่ช่วงหนึ่งเดือนมานี้นางสบายตัวขึ้น วันๆ เอาแต่นอนอยู่บนเตียง อุดอู่อยู่แต่ในเรือน นอกจากเดินเหินไม่กี่ก้าว ก็อ่านหนังสือที่พี่ชายสองคนมอบให้เสียจนหมดทุกเล่ม ยามนี้อยากอ่านหนังสือเล่มใหม่ๆ ใจจะขาด ดังนั้นนางจึงอยากออกไปหาอาหารสมองมาเพิ่มเติม

"อ่านหนังสือหมดแล้ว?" ฉูเซวี่ยนอึ้งมองไปทางผนังด้านซ้าย แวบหนึ่ง

ชั้นหนังสือที่อยู่ติดผนังด้านหนึ่งมีหนังสือวางจนเต็มบนชั้นที่สาม อีกชั้นหนึ่งว่างเปล่า ข้างเคียงนางมีชั้นหนังสือเล็กๆ วางหนังสือได้ราวสิบเล่ม นางจะได้หยิบมาอ่านสะดวก หนังสือมากมายเช่นนี้นางอ่านหมดแล้ว?

"อืม" นางพยักหน้า

ฉูเซวี่ยนอึ้งตะลึงอีกครั้ง

ตอนเกือบสองขวบ อีเหรินน้อยไม่ต้องพักผ่อนทั้งวัน จึงเริ่มเรียนรู้

ตัวอักษร เขียนตัวอักษร แล้วก็หัวไว้งนั้ก หลังจากรู้หนังสือ ชีวิตนางแทบจะมีหนังสือเป็นสหาย ยามอาการดีขึ้นหน่อย มีแรง ก็จับพู่กันฝึกเขียนตัวอักษร กล่าวได้ว่านอกจากกินข้าว พักผ่อน และสนทนากับพวกเขาแล้ว นางลี้วนกอดแต่หนังสือไม่ยอมวาง

สำหรับจุดนี้ฉู่เซวียนอึ้งรู้สึกโล่งอกเป็นอย่างยิ่ง ถึงแม้ว่าจะไม่อาจฝึกยุทธ์ได้ ไม่อาจทำเรื่องอะไรที่รุนแรงได้ แต่อย่างน้อยนางอ่านหนังสือและเขียนตัวอักษรได้

แล้วที่ยิ่งต้องประหลาดใจก็คือฉู่เอีเหรินมีความจำดีเยี่ยม วิชาพลังภายในและเคล็ดวิชากระบี่ที่เขียนชื่อของสกุลฉู่ นั้น เขาสอนนางเพียงไม่กี่วันนางก็ท่องได้อย่างคล่องปรือ นี่ทำให้ฉู่เซวียนอึ้งทั้งดีใจระคนเศร้าใจ น้องสาวของเขาเฉลียวฉลาด แต่น่าเสียดายที่ฝึกยุทธ์ไม่ได้

"พี่ใหญ่ ได้หรือไม่ พาข้าออกไปเดินเล่นหน่อย..." ฉู่เอีเหรินอดอ้อนดึงแขนพี่ใหญ่แกว่งไปมา

แม้ชาติก่อนนางมีอายุเกือบสามสิบปี แต่ยามนี้มีอายุเพียงสามขวบ การอดอ้อนพี่ใหญ่ที่มีอายุสิบเอ็ดขวบเป็นเรื่องธรรมดา ไม่นับว่าทำเกินเลย ไม่น่าอาย นางคอยเตือนตนเองเช่นนี้

"ได้" ฉู่เซวียนอึ้งเรียกสติกลับคืน ก่อนจะพยักหน้าด้วยสีหน้าอบอุ่น "ขอบคุณพี่ใหญ่" ฉู่เอีเหรินกอดเขาสักครู่ จากนั้นก็พูดอย่างติดอ่างเล็กน้อย "แต่ว่า...พี่ใหญ่ ถ้าไปครึ่งทางแล้วข้าเดินไม่ไหว พี่จะต้องแบกข้ากลับมานะ" แม้อยากออกไปเดินเล่น ทว่าฉู่เอีเหรินเข้าใจสภาพร่างกายของตนเองดี

ไม่มีโรคภัยไข้เจ็บก็ควรกราบขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์ อยากรมีแรง

เพียงใด...นั่นเป็นเพียงความฝันลมๆ แล้งๆ

อันที่จริงคุณอีเหรินเองมักจะสงสัยอยู่บ้างว่าร่างกายอ่อนแอจากการ
เกิดก่อนกำหนดจะต้องป่วยเช่นนี้หรือ หรือยังมีสาเหตุอื่นอีก

ที่น่าเสียดายก็คือนางไม่ค่อยมีความรู้ทางด้านการศึกษาของโลกรึ้นเลย
แล้วก็ไม่มีเครื่องมือตรวจสอบทางวิทยาศาสตร์ที่ก้าวหน้าอย่างใน
ศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ดังนั้นจึงไร้หนทางวินิจฉัย แต่ถ้ามีโอกาส นางจะต้อง
ตั้งใจศึกษาวิชาแพทย์ นับเป็นความสามารถพิเศษ ต่อไปในภายภาคหน้า
นางคงต้องพึ่งอาชีพนี้ในการดำรงชีวิตต่อไปในแผ่นดินนี้

"ได้" คุณเซวียน้องพยักหน้าทันที

"ขอบคุณพี่ใหญ่เจ้าค่ะ" คุณอีเหรินยิ้มอย่างดีใจ อยากรู้ว่าพี่ใหญ่
มีอายุแค่สิบเอ็ดขวบ ในสายตานั้นเขาเป็นยอดฝีมือที่เดินบนชายคา
กำแพงราวเหาะเหินได้ มีฝีมือเพลงกระบี่เหนือชั้น ส่วนสูงเกินหนึ่งร้อยห้าสิบ
กมเพิน* ถ้าจะแบกนางซึ่งมีน้ำหนักไม่ถึงยี่สิบกมจิน** ส่วนสูงไม่ถึง
หนึ่งร้อยกมเพิน ไม่นับเป็นปัญหาแน่นอน

"ไม่เป็นไร" คุณเซวียน้องลูบหัวนาง

ในเมื่อจะออกไปข้างนอก แน่แน่นอนว่าไม่อาจปล่อยผมสยายได้
คุณเซวียน้องจึงหยิบหวีมาวางและผูกผมที่ยาวเกือบถึงเอวของนางเป็น
หางม้าสองข้าง จากนั้นจึงรัดด้วยแถบผ้าสีฟ้า แล้วค่อยกำชับว่า "เจ้า
รอพี่เล็กอยู่ที่นี้ พี่ใหญ่จะไปจัดการอะไรสักหน่อย อีกสักครู่พวกเราก็จะ
ออกไปข้างนอก"

"ได้" นางพยักหน้า มองส่งพี่ใหญ่เดินออกไปอย่างว่าง่าย หลังจากนั้น

* กมเพิน คือเซนติเมตร

** กมจิน คือกิโลกรัม

ก็ปีนลงจากเตียง เปิดตู้เสื้อผ้า หาเสื้อกันลมสักตัว แล้วค่อยซ่อน
ถุงเงินใบเล็กที่ใส่เงินค่าขนมในกระเป๋าเสื้อกันลม เตรียมทุกอย่าง
จนเรียบร้อย

เรื่องเงินค่าขนมก็ต้องยกความดีให้กับข้อดีของตระกูลใหญ่ซึ่ง
มีกิจการใหญ่โต

แม้ผู้คนในตระกูลมั่งคั่งนี้จะไม่ค่อยสนใจไยดีนาง ทว่าเงินค่าขนม
ทุกเดือนที่มอบให้ลูกหลานกลับไม่เคยขาดสักก็แปะเดียว...แน่นอนว่า
ก็ต้องขอบคุณพี่ใหญ่ของนางด้วย

คุณชายใหญ่สกุลฉูไปปรับเงินเดือนด้วยตนเอง ใครจะกล้าไม่ให้
ทุกครั้งที่ได้รับเงินกลับมา พี่ใหญ่จะช่วยนางเก็บ ปกติเรื่องกินอยู่
พี่ใหญ่จะจัดการให้อย่างดี นางไม่ต้องเป็นกังวลเลย ดังนั้นผ่านมาสามปี
จึงไม่มีโอกาสให้ใช้เงิน เงินที่เก็บสะสมไว้ก็มีจำนวนไม่น้อย วันนี้ออกไป
ข้างนอกจะต้องซื้อของให้สะใจ

ฉูเอีเหรินถอดเสื้อกันลม นั่งรอพี่เล็กที่เก้าอี้นอกห้อง

แต่น่าแปลกจริงๆ เพราะช่วงเช้าจะเป็นเวลาฝึกยุทธ์ของพวกเขา
เวลาเริ่มและเลิกฝึกของทั้งสองคนจะไล่เลี่ยกัน ปกติพี่ใหญ่และพี่เล็ก
จะมาด้วยกัน เหตุใดวันนี้พี่เล็กมาช้าเช่นนี้

ฉูเอีเหรินรอไปรอมา นั่งรออยู่บนเก้าอี้อย่างเบื่อหน่าย ขาทั้งสองข้าง
แกว่งไปมาในอากาศ จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงพูดเสียดสีแตกดันดังมาจาก
ด้านนอก

"...ลูกหลานสกุลฉูสามขวบก็รู้หนังสือ ห้าขวบก็ฝึกยุทธ์ ถึงจะมี
พรสวรรค์ ถ้าเป็นคนธรรมดา ฝึกปีครึ่งก็ได้ถึงขั้นดิน ระดับสอง แต่เจ้า

2

อู่เซวียนฉียืนอยู่ตรงทางเข้าเรือนพี่ใหญ่ จ้องมองพี่รองและลูกผู้พี่ ที่บอกว่าจะมาส่งเขา มือสองข้างกำหมัดแน่นอยู่ข้างลำตัว สีหน้าเคร่งเครียดยิ่ง

เด็กชายที่พูดถ้านับตามลำดับอาวุโสถือว่าเป็นลูกผู้พี่ ปีนี้อายุสิบขวบ โตกว่าเขาสามปี กำลังจะผ่านไปสู่วันขึ้นดิน ระดับสาม ในบรรดาลูกหลานสกุลอู่ นับว่ามีฝีมือไม่เลว อีกคนคือพี่รอง นามว่า 'อู่เซวียนหลง' สายตาที่มองอู่เซวียนฉีแฝงไปด้วยความเหยียดหยามและรังเกียจ

อู่เซวียนฉีจ้องพวกเขา ไม่พูดไม่จา

"แม้ลูกผู้พี่จะพูดแรงไปหน่อย แต่ก็ เป็นความจริง น้องเล็ก เจ้าเล็กฝึกยุทธ์ไปเสียดีกว่า ยอมรับเถิดว่าตัวเองไร้ความสามารถ ต่อไปก็ไม่ต้องไปห้องฝึกยุทธ์ จะได้ไม่ยั่วให้ท่านพ่อโมโห" อู่เซวียนหลงเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่ดู 'ห้วนโย'

แม้เป็นการเสแสร้ง แต่ก็จำเป็น

คู่แข่งวัยหลังเป็นลูกชายของตัวหนังสือหลัง ปีนี้อายุแปดขวบ ฝึกยุทธ์ถึงขั้นดิน ระดับสาม เป็นลูกรักของคู่แข่งวัย

ลูกทั้งห้าคนของคู่แข่งวัย มีเพียงคู่แข่งวัยและคู่แข่งอิหรินสองคนที่ไม่เอาไหนที่สุด คนหนึ่งไร้พรสวรรค์คนหนึ่งป่วยมาตั้งแต่เกิด ถ้าไม่ใช่เพราะคู่แข่งวัยอึ้งมีพรสวรรค์สูงส่ง คู่แข่งวัยคงจะไม่ไว้หน้า เมินโม้อี้โหวรปล่อยให้นางเป็นเพียงภรรยาเอกแต่ในนามอย่างแน่นนอน

วันนี้เป็นเพราะคู่แข่งวัยฝึกวิชาพลังภายในไม่ผ่านสักที เคล็ดวิชากระบี่ก็เรียนไม่เอาไหน จึงถูกคู่แข่งวัยเรียกตัวอบรม

อันที่จริงสถานการณ์เช่นนี้ไม่ได้เกิดขึ้นเป็นครั้งแรก ทว่าเกิดขึ้นบ่อยครั้งหลังจากคู่แข่งวัยอายุหกขวบ แทบจะเดือนเว้นเดือนเลยด้วยซ้ำ

ครั้นคู่แข่งวัยไปตรวจสอบการฝึกยุทธ์ของลูกหลานที่ห้องฝึกยุทธ์รอบหนึ่ง ก็จะต้องสอนเขาอบหนึ่ง โดยพิจารณาจากคู่แข่งวัยอึ้งผู้มีพรสวรรค์ อายุสิบเอ็ดขวบกำลังจะผ่านขั้นดิน ระดับแปด กล่าวได้ว่าคู่แข่งวัยไร้พรสวรรค์โดยแท้

ในดินแดนเทพยุทธ์ การเป็นผู้เลิศล้ำกลายเป็นความหวังของผู้คนหนทางที่จะกลายเป็นผู้เลิศล้ำมีอยู่สองทาง คือเป็นนักยุทธ์หรือผู้พิเศษ

แต่การจะเป็นผู้พิเศษต้องมีพรสวรรค์เฉพาะทาง เมื่อเทียบกับจำนวนผู้คนที่อาศัยในดินแดนนี้ทั้งหมด นักยุทธ์มีจำนวนน้อยมาก

ลำดับขั้นของนักยุทธ์แบ่งเป็นขั้นดิน ขั้นฟ้า และขั้นราชันยุทธ์ แต่ละขั้นแบ่งเป็นเก้าระดับ

ไม่ว่าจะฝึกฝนวิชาพลังภายในจากวิทยุสำนักใด ยิ่งฝึกถึงช่วงหลัง

ก็จะยิ่งผ่านได้ยาก ต้องใช้เวลานานกว่าและใช้กำลังมากกว่า ชั้นดิน
สามระดับแรกผ่านได้ง่ายที่สุด ผู้ที่ใช้เวลาหนึ่งปีสอบผ่านหนึ่งระดับถือว่า
มีพรสวรรค์ การเลื่อนขั้นหลังจากระดับสี่ในชั้นดินจะต้องพิจารณา
เป็นรายบุคคล

แต่ฉู่เซวียนฉีเป็นลูกหลานสายตรงของประมุขตระกูลฉู่ สามขวบ
ท่องวิชาพลังภายใน ห้าขวบเริ่มฝึกยุทธ์ จนกระทั่งปีนี้เจ็ดขวบยังคงอยู่ที่
ชั้นดิน ระดับหนึ่ง ทำให้ฉู่อวี่นเพยอับอายขายหน้าอย่างที่สุด มีน้ำเล้า
พอฉู่อวี่นเพยพบหน้าเขาครั้งใด ก็อดสั่งสอนไม่ได้

ถ้าไม่ใช่เพราะมีฉู่เซวียนฉีคอยปกป้อง แล้วฉู่เซวียนฉีเองก็ไม่ยอมแพ้
ฉู่อวี่นเพยคงจะไม่ให้เขาไปฝึกที่ห้องฝึกยุทธ์อีกแน่นอน

"ข้าไม่เคยยอมแพ้" ฉู่เซวียนฉีเอ่ยอย่างเด็ดขาด

ไร้ความสามารถก็ปกป้องตนเองไม่ได้ ยิ่งปกป้องน้องสาวไม่ได้ด้วย
ดังนั้นเขาจะต้องกลายเป็นผู้มีความสามารถให้จงได้ ไม่ว่าจะยากเพียงใด
ก็จะไม่ยอมแพ้!

"ไม่ยอมแพ้?" ลูกผู้พี่หัวเราะพรวดเสียงหนึ่ง "ผลของการไม่ยอมแพ้
คือเจ้าก็จะฝึกยุทธ์ชั้นดิน ระดับหนึ่งทุกปี ทุกครั้งก็จะถูกประมุขตระกูล
สั่งสอน รววันใดที่ประมุขตระกูลทนไม่ไหวก็จะถีบเจ้าออกจากห้องฝึกยุทธ์
พอถึงเวลานั้นคุณชายใหญ่ก็ช่วยอะไรเจ้าไม่ได้ ไม่แน่ว่าอาจจะอับอาย
เพราะมีน้องชายไม่เอาไหนอย่างเจ้า ถูกหัวเราะเยาะลับหลัง!"

"หัวเราะอะไร" เสียงเด็กหญิงอ่อนหวานนุ่มนวลถามขึ้น ชวนให้
คนฟังรู้สึกหวานชื่นไปถึงใจ

"หัวเราะยอดฝีมือสกุลฉู่ที่มีน้องชายและน้องสาวไม่เอาไหน...เอ๊ะ?!"

น้ำเสียงเยาะเย้ยของลูกผู้พี่สะดุดลงในทันใด "ใคร!"

"ข้าเอง น้องสาวไม่เอาไหนที่พวกเจ้าพูดถึง" อู้อีเหรินกอดเสื้อกันลม ยืนอยู่ด้านหลังประตูโค้งซึ่งเป็นทางเข้าเรือน จ้องมองเด็กชายทั้งสามคน พลังหัวเราะเสียงหวาน

น้องสาวไม่เอาไหน? อู้อีเหริน?!

ทันใดนั้นลูกผู้พี่กับอู้อีเหรินหลังก็นึกได้ เรือนคุณชายใหญ่หรือพี่ใหญ่ยังมีคุณหนู่น้อยหรือน้องสาวอยู่ด้วย เพียงแต่นางแทบไม่เคยเดินออกจากเรือน พวกเขาจึงไม่เคยพบหน้านาง นางก็คือ...อู้อีเหริน?

ตัวผอมเล็กแลดูบอบบาง สีหน้าขาวซีดยิ่งนัก ดูคล้ายไปรุ่งแสง ภายใต้แสงตะวัน รวากับจะอันตรายหายไปได้ทุกเมื่อ ไม่เหมือนคนเป็นจริงๆ แต่อวัยวะทั้งห้าบนใบหน้ากลับงดงามเป็นพิเศษ รอยยิ้มช่วยให้ใบหน้าที่ซีดขาวจากความอ่อนแอกระจ่างขึ้น ชวนให้คนที่เพิ่งพบหน้า ครั้งแรกยังตะลึงในความงดงาม แล้วเสียงนุ่มนวลที่ฟังระรื่นหูนั้นก็ทำให้คนฟังอดใจอ่อนไม่ได้ จนอยากฟังอีกสักครา...

ขณะที่ลูกผู้พี่และอู้อีเหรินกำลังตะลึงมองอู้อีเหรินตาค้าง อู้อีเหรินก็เดินไปหานางทันที เห็นนางกอดเสื้อกันลมไว้จึงหยิบมาสะบัด แล้วสวมให้นาง ก่อนจะผูกสายรัดให้เรียบร้อย

"ไยเจ้าจึงออกมาล่ะ นหนาวหรือไม่"

"ไม่หนาว พี่เล็กไม่ต้องห่วง" นางยิ้มให้พี่เล็ก ยอมให้เขากุมมือนางไว้ รู้สึกว่ามือเขายังลั่นเทาอยู่บ้าง เพราะเพิ่งโมโหที่ถูกทำให้ขายหน้าเมื่อครู่

ขณะที่เขากุมมือนางก็ค่อยๆ ลืมเลือนโทษะก่อนหน้านี้ไป เพียงกุมกำบั้นน้อยๆ สองข้างพลาจขมวดคิ้วเอ่ย "เจ้ายังว่าไม่หนาว มือเจ้า

เย็นเฉียบราวกับน้ำแข็ง"

"มือขาก็เย็นเช่นนี้อยู่แล้ว ไม่หนาวสักหน่อย" รอยยิ้มหวานๆ ของนาง ทำให้คู่แข่งวัยนฉัตรตาหนิงไม่ลง ทำได้เพียงกุมมือนางไว้แน่นๆ คิดจะถ่างทอดความอบอุ่นจากฝ่ามือตนเองไปให้นาง

พี่เล็กกุมมือนางไว้เช่นนี้ ไยจึงหันหลังกลับแล้วละ

อู้อี้เหรินไม่รู้จะทำเช่นไรดี แต่ยังคงคิดหาวิธีเบี่ยงตัว พี่เล็กอยากกุมก็กุมต่อไป นางอยากมองสำรวจเด็กชายแปลกหน้าสองคนนี้

อืม...คนด้านซ้ายที่เรียกว่า 'ลูกผู้พี่' คนด้านขวาคือตัวตลกเรียววอดคล้ายพี่เล็ก น่าจะเป็น 'พี่รอง' คู่เซวียนหลิงที่นางเคยได้ยินชื่อแต่ไม่เคยพบหน้า

จากข้อมูลที่นางได้ยินจากสาวใช้ ขณะนี้ 'ท่านพ่อ' ผู้นั้นมีลูกห้าคน เรียงลำดับตามอายุ คนโตคือพี่ใหญ่อายุสิบเอ็ดขวบ ลูกสาวคนโตซึ่งเกิดจากตัวนหลังหลงนามว่าอู้อี้เหริน อายุสิบขวบ จากนั้นก็เป็นลูกชายคนรอง คู่เซวียนหลิง อายุแปดขวบ ต่อมาก็คือพี่เล็ก ลูกชายคนที่สาม คู่เซวียนฉี อายุเจ็ดขวบ คนสุดท้ายคืออานาง อายุสามขวบ

ในบรรดาลูกทุกคน นอกจากนางที่ป่วยบ่อยมาแต่เล็ก ถูกตีตราว่าไม่เอาไหน ครอบตำแหน่ง 'นักรุกธำไร้ค่า' ก็ยังมีพี่เล็กที่เริ่มถูกทอดทิ้งตั้งแต่ห้าขวบ

เห็นชัดว่าเด็กชายสองคนที่เข้ามาอยู่ตรงนี้กำลังหาเรื่องพี่เล็กของนาง

"เจ้าคือ...น้องสาวคนสุดท้ายของข้า อู้อี้เหริน?" คู่เซวียนหลิงประหลาดใจเล็กน้อย ก่อนจะถามขึ้นด้วยความอยากรจะยืนยันฐานะของนาง

"ข้าคือฉู่ฮื่อเหริน" นางพยักหน้า แต่ไม่ได้ยอมรับว่าเขาเป็นพี่ชาย
อีกคนของนาง

"พอเจ้าเจอข้า 'โยจึงไม่ทักทาย' ฉู่เซวียนหลังจึงใจขมวดคิ้ว

"ข้าไม่รู้จักเจ้า" ฉู่ฮื่อเหรินตอบไปตรงๆ

นอกจากพี่ใหญ่ พี่เล็ก และสาวใช้สองคนที่รับผิดชอบอาหารสามมื้อ
ของนางแล้ว นางแทบจะไม่เคยพบเจอคนอื่น จึงเป็นเรื่องธรรมดาที่จะ
ไม่รู้จักรักเขา

"ข้าคือฉู่เซวียนหลัง เป็นพี่รองของเจ้า" แม้นางจะพูดถูก แต่ฉู่เซวียนหลัง
ก็ยังรู้สึกเหมือนตนเองถูกมองข้าม จึงเสียน้ำเล็กน้อย

"อ้อ" ฉู่ฮื่อเหรินพยักหน้า แสดงว่า 'รับรู้แล้ว'

เด็กชายคนนี้จะต้องมองพวกเขาสามคนเป็นศัตรูแน่นอน เหตุผล
อาจเป็นเพราะท่านแม่ของแต่ละฝ่ายไม่ลงรอยกัน แล้วยังมีเรื่องเมื่อ
สามปีก่อนอีก

"คุณหนูน้อย โยเจ้าจึงไม่เรียกคุณชายรองว่าพี่ละ" ลูกผู้พี่ที่ถูกทิ้งไว้
ด้านข้างในที่สุดก็มีโอกาสเอื้อนเอ่ย

"แล้วเจ้าคือใคร" ฉู่ฮื่อเหรินเอียงคอมองเขา สีหน้าแลดูไร้เดียงสา
น่ารักน่าเอ็นดูยิ่ง

"ข้า...นับตามอายุและลำดับอาวุโส ถือว่าเป็นลูกผู้พี่ของเจ้า" ลูกผู้พี่
เอ่ยอย่างลำพองใจ

นางมาจากสายภรรยาเอกแล้วอย่างไร คนไร้พรสวรรค์ไม่มีสิทธิ์
มาทำอวดดี กอปรกับฉู่เซวียนหลังยืนอยู่ข้างเขา ดังนั้นเขาจึงไม่ต้อง
ให้เกียรติพวกเขาทั้งสองแม้แต่หน่อย

"อ้อ" ลู่อีเหรินพยักหน้าต่อไป
 ลูกผู้พี่คนนี้ไม่สำคัญ ไม่จำเป็นต้องใส่ใจ
 "ยามนี้รู้จักแล้ว ไยจึงไม่ทักทายอีก" ลู่อีเหรินหลังซึกถามนาง
 "เจ้าดูเหลือเกิน" ลู่อีเหรินตัวสั่น มือทาบหน้าอก สีหน้าตื่นตระหนก
 น้ำตาคลอดวงตากลมๆ

"เอ่อ..." สีหน้านางคล้ายกับเขาไปทำเรื่องเลวทรามต่ำช้า ทำให้
 ลู่อีเหรินหลังโมโหไม่ออกในทันใด

เขาเกลียดสตรีนางนั้นก็เลยเกลียดลูกทั้งสามของนางด้วย แต่ยามนี้
 มองดูดวงหน้าเล็กๆ งามตาน่ารัก ไม่เป็นพิษเป็นภัยแล้วอย่างไรดียงสา
 ะอย่างไรก็เอ่ยคำพูดรุนแรงไม่ออก เมื่อสบตากับลูกผู้พี่ ท่าทีของทั้งสองคน
 ก็เป็นฉากเช่นเดียวกัน

พวกเขาไม่มีอะไรจะพูด แต่ลู่อีเหรินมี นางประสานมือทั้งสอง สีหน้า
 เปลี่ยนไป มองพวกเขาด้วยดวงหน้าเล็กๆ เป็นประกาย

"พวกเจ้าสองคน... น่านับถือยิ่งนัก!" ลู่อีเหรินเอ่ย แล้วยังแสดงสีหน้า
 ท่าทาง 'เลื่อมใส' จริงๆ

ลูกผู้พี่และลู่อีเหรินหลังงงเป็นไก่ตาแตก เหตุใดจู่ๆ จึงเอ่ยประโยคนี
 ้นางกับพี่ชายถูกตำ นางไม่โกรธก็แล้วไป ยังนับถือพวกเขาอย่างมาก?

สมองนางคงไม่มีปัญหากระมัง

"ลู่อีเหริน?" ลู่อีเหรินฉีกแปลกใจยิ่งนัก นี่ลู่อีเหรินที่เขาคิดว่ามีจิตใจ
 ดีงามกำลังเริ่มช่วยเขาแก้ปัญหาหรือ

"พี่ใหญ่รักพวกเรามากใช่หรือไม่" นางถามลูกผู้พี่และลู่อีเหรินหลัง

"อืม" ลูกผู้พี่พยักหน้า

คุณชายใหญ่ขึ้นชื่อว่าเป็นนอกจากฝึกฝนในด้านความสามารถแล้ว ก็รักทะนุถนอมน้องชายและน้องสาวมากเหลือเกิน ถ้าจะเปรียบเทียบ ด้วยประโยคที่ว่า 'แม่ไก่ปกป้องลูกไก่' ก็ไม่นับว่าเกินเลย ดังนั้นยามที่ คุณชายใหญ่อยู่ด้วย พวกเขาจะไม่กล้าหาเรื่องคู่แข่งชิวินฉี

"ที่นี่คือประตูทางเข้าเรือนพี่ใหญ่ใช่หรือไม่"

"อืม" ลูกผู้พี่พยักหน้าอีก

"ดังนั้นพวกเจ้าสองคนกล้ามาหัวเราะเยาะน้องชายที่พี่ใหญ่รัก และข้า น้องสาวผู้อ่อนแอในเรือนของพี่ใหญ่โดยไม่เกรงกลัวพี่ใหญ่สักนิด ความกล้าหาญเช่นนี้จะไม่นับถือได้อย่างไร" ลู่ฮื่อเหรินเอ่ยด้วยน้ำเสียง ที่เกินจริงและแปลกใจ แสดงออกว่านางรู้สึกนับถือจริงๆ

คนที่ไม่กลัวตายกล้ามากระตุกหนดเสีย กล่าวได้เลยว่า 'ไม่ใช่หระ ต่อความตาย' หรืออาจกล่าวได้ว่า 'รันทาที่ตาย' ความกล้าหาญเช่นนี้ ควรค่าแก่การนับถือจริงๆ

ในเมื่อ 'ผู้ไม่กลัวตาย' คือผู้ยิ่งใหญ่ แสดงความเคารพต่อ 'ผู้ไม่กลัวตาย' สักหน่อยคงไม่เป็นไร

พอคู่แข่งชิวินฉีได้ฟังก็ตื่นตระหนกเล็กน้อยในทันที แต่ภายนอก ยังพยายามรักษาความสงบไว้ พูดอย่างเต็มปากเต็มคำ

"เขาก็เป็นพี่ใหญ่ของข้า แล้วข้าก็พูดความจริง ไม่กลัวใครหน้าไหน จะได้ยินทั้งนั้น เขา...เขาจะทำอะไรข้าได้"

"คุณชายรองพูดถูก!" พอได้ยินประโยคนี้ ลูกผู้พี่ที่กินปูนร้อนท้อง ก็ร่วมเอ่ยด้วยเหตุผลเต็มที่ทันที

"ใช่ ทำอะไรพวกเจ้าไม่ได้" ลู่ฮื่อเหรินพยักหน้าเห็นด้วยกับพวกเขา

"แต่พรุ่งนี้พวกเจ้ายังต้องไปห้องฝึกยุทธ์ พี่ใหญ่ที่คอยดูแลปกป้องน้องๆ สมควรแล้วที่จะ 'จริงจัง' 'ใส่ใจ' 'ควบคุม' พวกเจ้าฝึกซ้อม"

คำว่า 'จริงจัง ใส่ใจ ควบคุม' เหล่านี้นางล้วนเน้นเสียงหนักเป็นพิเศษ ใครจะฟังความหมายแฝงไม่ออกกัน

"เจ้าคิดจะยุยงคุณชายใหญ่ให้ใช้อำนาจส่วนรวมแก้แค้นส่วนตัว?!"
ลูกผู้พี่เอ่ยทันที สีหน้าโกรธขึงยิ่ง

"ใช้ที่ใดเล่า" ฉู่เอี๋เหรินทำหน้าตาไร้เดียงสา "พี่ใหญ่เป็นประมุขน้อย ของตระกูล ควบคุมพวกเจ้าฝึกฝนก็เป็นหน้าที่เขาอยู่แล้ว เกี่ยวกับการใช้อำนาจส่วนรวมแก้แค้นส่วนตัวตรงที่ใด นอกจากนี้พวกเรามีความแค้นต่อกันหรือ พวกเจ้าสองคนเพิ่งบอกว่าพูดความจริง ไม่กลัวใครหน้าไหน จะได้ยิน เช่นนั้นตอนนี้พวกเจ้าจะกังวลอะไรอีก หรือว่า...พวกเจ้าสองคนกินปูนร้อนท้อง วางแผนเยาะเย้ยพี่เล็ก จงใจทำให้ลูกชายประมุขตระกูลฉู่ อับอายขายหน้า"

"ไม่ได้ไม่ได้ทำสักหน่อย เจ้าอย่าพูดเหลวไหล! พวกเรามาส่งคุณชายสาม กลับเรือน ที่นี้ไม่มีเรื่องพวกเราแล้ว พวกเรากลับก่อนละ" ลูกผู้พี่ลุกสี่ลุกลง ดิ่งฉู่เซวียนหลังกลับ ทำให้ฉู่เซวียนหลังที่อยากจะพูดอะไรอีกไม่มีโอกาสได้พูด

ฉู่เซวียนหลังถูกดิ่งไป แต่ยังไม่ลืมหันมามอง พลันเห็นฉู่เอี๋เหริน ยิ้มหวาน โบกมือให้พวกเขา รวากับบอกว่า 'ไม่ส่งนะ'

ปีนี้ฉู่เอี๋เหรินมีอายุเพียงสามขวบกระมัง เด็กหญิงตัวน้อยวัยสามขวบ สามารถกล่าวคำพูดเหล่านั้นออกมาได้หรือ แล้วยังพูดจนทำให้เขาไม่รู้จะตอบโต้อย่างไรอีกด้วย

พอคิดถึงตรงนี้ จู่ๆ ดูเซวียนหลังก็รู้สึกว่าน้องสาวซีโรคคนนี้ไม่แน่ว่า
อาจจะเป็นคนที่ไม่ควรหาเรื่องด้วยที่สุดในบรรดาสามคนพี่น้อง...

เอ่อ... เขากำลังคิดเหลวไหลอะไร นางเพ็งสามชวบ! แล้วยังไม่เอาไหน
ไยจึงหาเรื่องไม่ได้ เขาต้องคิดผิดแน่ๆ

คนที่ไม่ควรหาเรื่องที่สุดคือพี่ใหญ่ ดูเซวียนองผู้มีพรสวรรค์เหนือคนดี!
แต่น้องสาวคนเล็กก็น่าชิงชังนัก ใช้พี่ใหญ่มากดดันเขา ฮี! นางคิดว่า
ทำเช่นนี้แล้วเขาจะกลัวหรือ

ประมุขตระกูลไม่ใช่พี่ใหญ่ แต่เป็นท่านพ่อต่างหาก...

ฮี! ดูเซวียนฉี ดูอี่เหริน อย่าคิดนะว่าเรื่องจะจบเพียงเท่านั้น!

หลังสองคนนั้นจากไป ดูเซวียนฉีจึงแลมองน้องสาวพลางเอ่ยอย่าง
ไม่สบายใจเล็กน้อย

"ดูอี่เหริน เจ้าไล่พวกเขาไป..."

"ใช่ที่ได้กันแล้ว" พวกเขาวิ่งหนีเพราะกินบุญร้อนท้องแท้ๆ

"แต่เจ้าพูดว่าพี่ใหญ่จะ 'ควบคุม' พวกเขา..." พังคล้ายข่มขู่
อย่างมาก

"ข้าพูดไม่ผิดนะ พี่ใหญ่จะต้องควบคุมความก้าวหน้าในการฝึกฝน
ไม่ใช่หรือ" ดูอี่เหรินมีสีหน้าไร้เดียงสา ดูเปี่ยมไปด้วยเมตตา ไม่คิดว่า
ตนเองพูดอะไรผิดแม้แต่หน่อย

"..." ดูเซวียนฉีสับสนอยู่บ้าง รู้สึกว่ามีอะไรไม่ชอบมาพากล

"พี่เล็ก อย่าคิดมาก วันนี้พวกเขากล้าดำ่ว่าพี่เช่นนี้ ไม่แน่วันใด
อาจจะกล้างไม้ลงมือ ดังนั้นการขู่ขวัญพวกเขาตามความเหมาะสม

เป็นสิ่งที่จำเป็น" พี่เล็กเป็นคนซื่อสัตย์ตรงไปตรงมา หากไม่เก็บคำพูด
คนอื่นมาคิดมากก็ไม่ต้องเหนื่อยใจ

"แต่ทำเช่นนี้...คล้ายกับใช้อำนาจรังแกคนอื่นอยู่บ้างกระมัง" ช่มชู้
ผู้อื่นโดยใช้ชื่อเสียงของพี่ใหญ่ มันออกจะ...

"พวกเราใช้อำนาจรังแกคนอื่นตรงที่ใด พวกเราแค่ 'ปกป้องตัวเอง'
เท่านั้น"

ฉู่เอี๋เหรินแสดงสีหน้าเคร่งเครียด สอนพี่เล็กของตนอย่างเอาจริง
เอาจัง

"ถ้าพวกเขาให้เกียรติ พวกเราจะต้องมีมารยาทด้วยแน่นอน แต่
พวกเขาไม่ให้เกียรติพี่เล็กนิด ยังด่าว่าพี่ ไยพวกเราจึงต้องให้เกียรติเขา
นี่ก็คล้ายกับการใช้เพลงกระบี่ของสกุลชู่ต่อสู้กับคนอื่น จะต้องมีกระบี่
ในมือ ถ้าไม่มีกระบี่จะใช้เพลงกระบี่ได้อย่างไร ยามนี้พี่ใหญ่ก็เหมือนกระบี่
เล่มนั้นที่ใช้ปกป้องตัวเองและคนอื่นในยามที่พวกเรายังอ่อนแอ รอวันใด
ที่พวกเรากล้าแกร่ง ถึงวันนั้นค่อยพึ่งตัวเอง ถึงจะใช้อำนาจรังแกคนอื่น
แล้วอย่างไร พึ่งอำนาจก็คือพึ่งอำนาจ มีอำนาจให้พึ่ง พวกเราจะต้องรู้สึก
โชคดีสิ! เพราะนี่แสดงว่ามีคนยินยอมพร้อมใจปกป้องพวกเราโดย
ไม่คำนึงถึงสิ่งใด พวกเราจะต้องสำนึกในบุญคุณพี่ใหญ่ ไม่ต้องไปทำดี
กับพวกที่คิดจะรังแกพวกเราหรอก"

ฉู่เอี๋เหรินพูดไม่หยุด คาดไม่ถึงว่าคนที่เป็นที่พึ่งให้กำลังยืนฟังอยู่
ด้านข้าง เขาฟังจนสีหน้าสับสน ไม่รู้จะทำเช่นไรดี

นางมองสีหน้าพี่เล็กที่คล้ายจะเข้าใจ เสียงเด็กน้อยที่เอ่ยกล่าว
เปลี่ยนไปเป็นเสียงที่นุ่มนวลขึ้น

"พี่เล็ก ไม่ว่าจะในสถานการณ์ใด การปกป้องตัวเองเป็นสิ่งจำเป็น ถึงจะอยู่ในเรือน พวกเราก็ยังต้องพึ่งตัวเอง ดังนั้นพี่ไม่ต้องกังวลมากเกินไป" พี่เล็กเชื่อตรงเกินไปและเป็นคนคิดมาก ดังนั้นจึงถูกรังแกและไม่รู้จะโต้ตอบเช่นไร

"ซำรู้ เพียงแต่..." เขาไม่มีพรสวรรค์ในการฝึกฝน นั่นคือความจริง ดูเซวียนฉือดเศร้ายำใจบ้างไม่ได้

"พี่เล็ก อย่าคิดมาก พี่อยากฝึกฝนก็ฝึกฝนต่อไป พี่ใหญ่ก็ได้บอก ว่าทำไม่ได้ พี่ไม่ต้องไปสนใจว่าคนอื่นจะพูดอย่างไร" ดูอิเหรินพิงแซนพี่เล็ก พลังปลอบโยนด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

"แต่ท่านพ่อกล่าวว่า..." ฟอนึกถึงคำพูดของท่านพ่อ ดูเซวียนฉือก็รู้สึก ลึนห้วงอยู่บ้าง แต่กลับไม่คิดยอมแพ้

'ถ้าผ่านไปอีกปี เจ้ายังไม่ผ่านถึงขั้นดิน ระดับสอง เจ้าก็เตรียมตัว ไปเมืองชิงเฉิง ไปเรียนรู้วิธีการดูแลกิจการของสกุลดูเสี่ย'

การดูแลกิจการคือการรวมคนในตระกูลที่ไร้พรสวรรค์ทางด้าน ทรัพย์ ฝึกฝนพวกเขาในด้านค้าขายหรือความสามารถในด้านอื่น เพื่อหาเงินทองมาให้คนในตระกูลใช้จ่าย

"ไม่ว่าท่านพ่อจะพูดอะไร พี่เล็กก็ไม่อยากเลิกฝึกยุทธ์ไม่ใช่หรือ" ดูอิเหรินมองพี่เล็ก อันที่จริงก็ปวดใจอยู่บ้าง

เด็กที่เพิ่งมีอายุเจ็ดขวบ เติบโตท่ามกลางเสียงหัวเราะเยาะต่างๆ นานา ถ้าพี่เล็กไม่ใช่คนชื่อและจริงใจมากพอ อีกทั้งยังดีอรั้นไม่ยอมแพ้ คงจะร้องไห้พึมพายซึ่มูกโป่งอย่างน้อยเนื้อเต้าใจทุกวันแน่

"อืม ซำอยากเป็นผู้เลิศล้ำ" ดูเซวียนฉือมองน้องสาว แล้วเอ่ยเสริม

อีกประโยค "วันข้างหน้าจะได้มีความสามารถปกป้องดูแลน้องกับพี่ใหญ่"

"อืม พยายามเข้านะ ขอเพียงมีความพยายาม ความสำเร็จย่อมอยู่
ไม่ไกลเกินเอื้อม!" อู้อีเหรินเขย่งปลายเท้า ตบป้าพี่เล็กอย่างองอาจผึ่งผาย
เพื่อให้กำลังใจ

แต่อู้อีเหรินอ่อนแรงมาก อู้อีเหรินฉีเพียงรู้สึกเหมือนถูกปูยฝ้าย
ตบป้า จึงอดกุมมือเล็กๆ ของน้องสาวไว้ไม่ได้

"จริงสิโยเจ้าจึงไม่อยู่ในห้อง แต่กลับวิ่งออกมาเล่า" ยามนี้อู้อีเหรินฉี
นึกถึงเรื่องนี้ได้ในที่สุด

"พี่ใหญ่รับปากว่าจะพาออกไปเดินเล่น เข้ากำลังรอพี่กลับมา
พวกเราจะได้ไปด้วยกัน" อู้อีเหรินตอบพลางยิ้มตาหยี

"น้องฉี อู้อีเหริน" ในที่สุดคนที่ยืนอยู่ด้านข้างสักพักก็เดินออกมา
อู้อีเหรินอึ้งมองน้องชายและน้องสาว โดยเฉพาะอู้อีเหรินน้อย ถ้าไม่ใช่
เพราะนางร่างกายอ่อนแอ เขากลับพินันเลยว่อู้อีเหรินน้อยจะต้องเป็น
สตรีที่เข้มแข็งคนหนึ่งแน่

"พี่ใหญ่!" ทั้งสองคนเรียกอย่างเบิกบานใจ

"อืม" เขาพยักหน้า ตรวจสอบเสื้อกันลมของอู้อีเหรินอีกครั้งว่า
สวมใส่เรียบร้อย ชุดของน้องชายก็เหมาะที่จะออกไปข้างนอก แล้วจึง
จูงมือพวกเขาออกไปด้านนอกพลางเอ่ย "เข้าไปคนเตรียมรถม้าแล้ว
อีกสักครู่เราจะไปร้านหนังสือก่อน จากนั้นค่อยไปเดินเล่นที่นอกเมือง..."

มิเสียดวงเป็นพี่ใหญ่ พอตัดสินใจจะออกข้างนอกก็จัดเตรียมการ
เดินทางและพาหะอย่างเหมาะสม แล้วถือโอกาสรายงานท่านพ่อ
สำหรับท่านแม่...แต่ไรมาไม่เคยสนใจอยู่แล้วว่าพวกเขาจะทำอะไร

"นอกเมือง?" ด้วยเป็นครั้งแรกที่ฉู่อีเหรินได้ออกจากเรือน นางจึงมองไปรอบด้านอย่างจริงจัง แสดงสีหน้าอยากรู้อยากเห็น พอได้ยินประโยคนี้ของเขานางก็หันหน้ามาอย่างแปลกใจระคนดีใจทันที มองพี่ใหญ่ด้วยแววดตาเป็นประกาย

เดิมทีเพียงคาดว่าจะได้มองถนนหนทางที่แตกต่างจากโลกก่อนว่ามีสภาพเป็นเช่นไร ทว่ายามนี้กลับได้รู้ว่าจะได้ไปที่สวนนอกเมืองอีกด้วย!

สวรรค์! ดียิ่งนัก

ต้องรู้ว่าฉู่อีเหรินนั้นจำใจ 'อูดอู่' อยู่ในเรือนมาสสามปีเต็ม จนนางเกือบจะลืมไปแล้วว่าการเที่ยวเล่นมีความรู้สึกเช่นไร ยามนั้นได้แต่หวอนนึกถึงชีวิตในโลกก่อนที่เป็นสุขเพราะได้เที่ยวเล่นมาปลอบประโลมใจ

"พี่ใหญ่ช่างประเสริฐยิ่ง" ฉู่อีเหรินกอดแขนพี่ใหญ่ออย่างซาบซึ้ง เพราะนางตัวเล็กเหลือเกิน จึงดูคล้ายถูกรายที่ห้อยไปมาบนแขนเขามากกว่า

"ระวังหน่อย" ฉู่เซวียนอั่งรีบอุ้มน้องสาวขึ้นอย่างว่องไว ก่อนจะให้นางนั่งบนแขน เอนหัวพิงไหล่ของเขา และเดินออกไปด้วยสภาพเช่นนี้

ฉู่อีเหรินไม่อึดอัดใจ อย่างไม่เสียดายที่นางเป็นเด็กน้อย ถูกอุ้มก็สมควรอยู่...นางพยายามเตือนใจตนเองเช่นนี้เป็นลิบริบอบ จากนั้นก็เริ่มมองทิวทัศน์ต่อ

ต้องบอกว่าคนตัวสูงมีข้อดีหลายอย่าง ให้พี่ใหญ่อุ้ม ตนเองไม่ต้องเดิน ทำให้ได้มองสภาพทั่วทุกหาสน์สกุลดูอย่างชัดเจนยิ่งขึ้น

ส่วนที่สกุลดูสายตรงอาศัยคือเรือนด้านใน พวกเขาเดินจากเรือนด้านในผ่านลานสวน เลี้ยวไม่กี่ครั้งก็ถึงเรือนด้านหน้า จากนั้นเดินออก

ทางประตูใหญ่ รวมแล้วชั้นแรกนี้ใช้เวลาเกือบหนึ่งเค่อ*

ดูอิเหรินลอบคอดเดาในใจ ยังไม่รวมโถงด้านหน้า แค่ตัวเรือน
อย่างน้อยก็กินพื้นที่เกินร้อยผิง** แล้วนี่ยังเป็นเพียงส่วนของเรือนหลัก
ไม่รวมเรือนอื่นๆ ที่อยู่ข้างเคียงอีกนะ

แสดงว่าสกุลฉู่มั่งคั่งยิ่ง มิเสียแรงที่เป็นตระกูลร่ำรวยมีชื่อเสียง
หนึ่งในสามของดินแดนเทพยุทธ์

ครั้งออกจากคฤหาสน์ หลังจากที่พี่น้องสามคนนั่งบนรถม้า คนขับ
ก็บังคับรถเคลื่อนไปบนถนนอย่างช้าๆ เพราะดูอิเหรินเรียกร้อง ฉู่เซวียนอั้ง
จึงเลิกฝ่าม่านด้านหนึ่งให้นางมองทิวทัศน์

คูเมืองที่ตั้งของคฤหาสน์สกุลฉู่เรียกว่า 'เมืองฉู่' ตามบันทึกลำดับศักดิ์
ของตระกูล ตระกูลฉู่มีประวัติศาสตร์อาศัยอยู่ที่นั่นมากกว่าสองพันปี
ขณะที่พี่ใหญ่กล่าว ดูอิเหรินก็ตะลึงงัน อ้าปากเป็นรูปวงกลม เกือบตะโกน
คำว่า 'ไอ้' ออกมา

มากกว่าสองพันปี เช่นนั้นต้องสู้รบต่อกันมากี่รุ่นละเนี่ย!

ผลสุดท้ายพี่ใหญ่ก็ไขข้อสงสัยให้นาง หากมองจากเวลาสองพันปี
พวกเขานับเป็นลูกหลานรุ่นที่สิบสาม บิดาของท่านปู่ทวดยังมีชีวิตอยู่ด้วย
ยามนี้มีอายุสี่ร้อยสิบสองปี

ปีศาจเฒ่า! ดูอิเหรินตะโกนอยู่ในใจ

ราวกับพี่ใหญ่รับรู้ว่านางกำลังประหลาดใจ เขาอุบหัวนางพลางเอ่ย
ยิ้มๆ ว่า "นี่ไม่นับว่าแปลก เกิดเป็นนักยุทธ์ ขอเพียงผ่านถึงชั้นฟ้า ถ้าไม่

* เค่อ เป็นหน่วยนับเวลาของจีนที่มีมาแต่โบราณ เทียบเวลาประมาณ 15 นาที

** ผิง คือหน่วยวัดพื้นที่นิยมใช้ในประเทศญี่ปุ่น ส่องกง ได้วัน 1 ผิง เทียบได้ประมาณ 3.3 ตารางเมตร

ฆ่าตัวตาย ไม่ถูกทำร้ายจนตาย อย่างน้อยจะมีชีวิตอยู่ได้ราวสามร้อยปี
ยังมีพลังกล้าแกร่งยิ่งอายุยืนยาว"

นี่เป็นโลกแห่งจินตนาการโดยแท้ ชูอิเอรินคิดในใจ

ได้ ต้องทำตัวให้เคยชิน ในเมื่อยามนี้นางอยู่ในดินแดนเทพยุทธ์
ไม่ได้อยู่บนโลกเดิมแล้ว ก็ต้องทำตัวให้เคยชินและทำใจเย็นๆ เข้าไว้

นั่งอยู่ในรถม้า มองไปข้างนอก ท้องถนนทั้งตัดตรงและกว้างขวาง
ความกว้างของถนนอย่างน้อยมีรถม้าสามคันเคลื่อนไปมาพร้อมกันได้
บ้านเรือนสร้างอยู่บนสองฟากฝั่งถนน ทั้งเป็นระเบียบและใหญ่โต
ส่วนใหญ่รักษาระดับความสูงสามชั้น ด้านหน้าร้านรวงมีขนาดพอๆ กัน
เป็นระเบียบเสียจนพอมองแล้วอยากลงไปเดินเล่น

การก่อสร้างคล้ายรูปแบบยุคโบราณ เพียงแต่มีบางอย่างที่ก้าวหน้า
กว่าหน่อย อย่างเช่นไฟที่ใช้ส่องตามแผงขายของ ไฟส่องป้ายร้าน
ระยิบระยับสว่างไสว ทั้งยังสามารถเปลี่ยนเป็นสีต่างๆ ได้ จะจัดให้ส่อง
เฉพาะสินค้าชิ้นใดชิ้นหนึ่ง หรือมุมใดมุมหนึ่งก็ได้ ใช้ดีกว่าไฟนีออน
หรือไฟฉายเสียอีก ทำให้ชูอิเอรินมองอย่างตะลึงงัน

...โลกอีกชั้นหนึ่ง วิทยาการช่างก้าวหน้าเสียจริง ชูอิเอรินชื่นชม
อยู่ในใจ

โชคดีที่นางชื่นชมอยู่ในใจ ไม่ได้โพล่งออกมา มิเช่นนั้นจะต้องถูก
หัวเราะเยาะแน่ เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นเพียงของเล็กๆ น้อยๆ ที่คนทั่วไป
ใช้กันในดินแดนเทพยุทธ์ ไม่น่าประหลาดใจเลยสักนิด

แต่ช่วยไม่ได้ ใครให้ชูอิเอรินเห็นแต่สิ่งของจำพวกไข่มุกแวววาว
ที่ใช้ส่องแสงในห้องตั้งแต่เล็กกันแล้ว นางเคยถามพี่ชายจึงรู้ว่านั่นคือ

หินชนิดหนึ่งที่ใช้ส่องแสงในยามราตรีในดินแดนแห่งนี้ เดิมทีนางคิดว่า นั่นคือสิ่งมหัศจรรย์พันลึกมากพอแล้ว ใครจะรู้ว่าสิ่งของที่ใช้ส่องแสงไม่ใช่ สิ่งอัศจรรย์ที่สุด มีที่อัศจรรย์ยิ่งกว่ามากมาย ยามนี้ยังมีแม้แต่ไฟพลากส์ ที่สามารถควบคุมขอบเขตที่ส่องแสงไปได้ด้วย มิน่าเล่าอุ๊เอีหรินถึงมีสีหน้า ประหลาดใจ

"นั่นคือผลงานของช่างหลอม" อุ๊เอีหรินอึ้งเห็นนางจ้องไฟพลากส์ เหล่านั้น รู้ว่าน้องสาวรู้สึก 'ที่ง' มาก จึงอธิบายให้นางฟังว่า "ในดินแดน เทพยุทธ์ มีคนที่หลอมข้าวของเครื่องใช้และอาวุธโดยเฉพาะ พวกเรา เรียกว่า 'ช่างหลอม' ลำดับชั้นของช่างหลอมก็เหมือนกับนักยุทธ์ แบ่งเป็น สามขั้นคือช่างหลอม ปรมาจารย์ช่างหลอม และราชาช่างหลอม แต่ละชั้น แบ่งเป็นสามระดับ ต่ำ กลาง สูง

ลำดับชั้นของช่างหลอมตัดสินโดย 'สมาคมช่างหลอม' สมาคมยินดี ต้อนรับช่างหลอมในดินแดนให้เข้าร่วม พวกเขาสามารถนำผลงาน ของตนที่หลอมออกมาให้สมาคมวางขายหรือประมูลได้

แม้ว่าช่างหลอมไม่จำเป็นต้องมีวรยุทธ์แก่กล้า ทว่าช่างหลอม สามารถหลอมอาวุธให้แก่นักยุทธ์และผู้วิเศษใช้ ดังนั้นคนส่วนใหญ่จึง ไม่กล้าล่วงเกินพวกเขา เพื่อหลีกเลี่ยงการไม่มีอาวุธใช้แล้วยังอาจถูกตามฆ่า เพราะมีความแค้นกับช่างหลอมอีกด้วย"

ในเมื่อเขากล่าวถึงช่างหลอมแล้วก็เลยแนะนำสมาคมไปด้วยเลย ในคราเดียว

"อ้อ!" อุ๊เอีหรินฟังจนพูดไม่ออก "ถ้าไปมีความแค้นกับช่างหลอม ไยจึงถูกตามฆ่าเจ้าคะ"

ดูเซวียนอั้งข้าสีหน้าตะลึงของน้องสาว

"ไม่ต้องคำนึงถึงผู้สนับสนุน ช่างหลอมชั้นสูงยังสามารถหลอมอาวุธ เพื่อใช้เป็นรางวัลได้ เจ้าว่าถ้าเป็นศัตรูกับช่างหลอมจะถูกตามฆ่าหรือไม่"

แน่นอน

รางวัลไม่ใช่มีเพียงเงินทอง ในดินแดนเทพยุทธ์ อาวุธที่ร้ายกาจ มีแรงดึงดูดยิ่งกว่าเงินเสียอีก ความร้อนแรงในการประกาศรางวัลก็เพิ่มเป็นเท่าตัว ดังนั้นผู้คนจึงแย่งชิง

พอดคิดเช่นนั้น ดูอิเหรินก็ดวงตาลุกวาว

"เป็นช่างหลอมยากหรือไม่" นี่ต้องเป็นอาชีพทำเงินแน่... น่าสนใจทีเดียว!

"ยากยิ่งกว่าเป็นนักยุทธ์เสียอีก" ดูเซวียนอั้งเห็นสีหน้าน้องสาว รวากับตกลงไปในหลุมเงินก็อดยิ้มบางๆ ไม่ได้

"ไอ้!" เสียงนี้ไม่ใช่ชิ้นชม แต่เป็นการอุทานอย่างตะลึง

ในดินแดนแห่งนี้ไม่มีสิ่งๆที่เรียกว่าอุตสาหกรรมและวิทยาการแขนงต่างๆ แต่สามารถใช้วัสดุดั้งเดิมหลอมออกมาเป็นสิ่งของ 'อัตโนมิติ' เช่นนี้ พอที่จะทำให้นางรู้สึกทึ่ง

"แล้วยังมีสมาคมอื่นอีกหรือไม่" ดูอิเหรินถามอย่างอยากรู้อยากเห็น

"ยังมีสมาคมอีกสามแห่ง สมาคมหมอโอสถ สมาคมผู้ครองสัตว์วิเศษ สมาคมนักล่า" ดูเซวียนฉีช่วยกล่าวเสริม "ลำดับชั้นของหมอโอสถ เหมือนกับช่างหลอม แบ่งเป็นสามชั้น หมอโอสถ ปรมาจารย์โอสถ และราชาโอสถ แต่ละชั้นแบ่งเป็นสามระดับ ต่ำ กลาง สูง ลำดับชั้นตัดสินโดยสมาคม ตั้งแต่เจ้าเกิด คนที่ตรวจอาการและปรุ้งยาให้เจ้าก็คือ

หมอลอสดชั้นสูง"

"อ้อ" อู้อี้เหรินพยักหน้า นางคุ้นเคยกับอาชีพนี้มากกว่า บนชั้นหนังสือของนางมีตำราที่เกี่ยวกับโอสถไม่น้อย ในตำราเกี่ยวกับโอสถ แน่แน่นอนว่าต้องแนะนำถึงลำดับขั้นของหมอลอสด

หมอลอสดชั้นสูงไม่ถือว่าดีนัก แต่ก็ไม่นับว่าแย่ ตรวจไม่พบสาเหตุของโรค ทำได้เพียงใช้โอสถแต่ละแบบปรับสมดุลในร่างกายนาง อาการป่วยของนางคงยากและซับซ้อนเกินไปกระมัง แต่อย่างน้อยนางก็รอดมาได้

แผ่นดินนี้ต่างจากบนโลกโดยสิ้นเชิง ไม่สามารถฝึกยุทธ์ก็เท่ากับไม่มีกำลังปกป้องตนเอง นี่ทำให้คนที่เคยชินกับการพึ่งตนเองอย่างอู้อี้เหรินรู้สึกไม่คุ้นเคยและสิ้นหวัง เรื่องที่พี่เล็กประสบมาในวันนี้ พวงนี้อาจจะเกิดขึ้นกับนาง...พอนึกขึ้นมาเช่นนี้แล้วก็รู้สึกสลดใจยิ่งนัก

"ไม่ต้องกังวล แม่เจ้าจะฝึกยุทธ์ไม่ได้ แต่มีพี่ใหญ่อยู่นะ" อู้อี้เหรินอึ้งเอ๋ยพลอบโยนขึ้นราวกับลวงรู้ว่านางกำลังคิดอะไรอยู่ในใจ

"อืม" เรื่องยังไม่เกิดขึ้น นางจะเสียกำลังใจไปก่อนได้อย่างไร

ต้องฮึกเหิมเข้าไว้สิ...อู้อี้เหรินให้กำลังใจตนเอง จากนั้นถามอีกว่า "พี่ใหญ่ เป็นหมอลอสดยากหรือไม่"

"เจ้าอยากเป็นหมอลอสดหรือ" น้ำเสียงของอู้อี้เหรินที่ถามในครั้งนี้แตกต่างจากตอนถามถึงช่างหลอม อู้อี้เหรินอึ้งเข้าใจความคิดในยามนี้ของนางทันที

"เอ่อ...อืม" พี่ใหญ่เฉียบแหลมนัก อู้อี้เหรินแลบลิ้นและพยักหน้า

อู้อี้เหรินอึ้งและอู้อี้เหรินฉีสองพี่น้องเจียบงันไปพร้อมกันชั่วครู่

"ไม่ได้หรือ" สีหน้าเช่นนี้ทำให้นางหมดกำลังใจลงเล็กน้อย

"ไม่ใช่ไม่ได้ เพียงแต่ลำบากมาก แล้วอีกอย่าง...การประสบความสำเร็จก็ไม่ได้เป็นสิ่งที่ดีเสมอไป" ฉูเซวี่ยนอึ้งเอ่ยอย่างรักษาท่าที ไม่อยากทำลายความมั่นใจของน้องสาว

"เพราะเหตุใดกัน"

ฉูเซวี่ยนอึ้งลูบหัวนางแล้วค่อยคิดว่าจะพูดอะไรต่อ พอดีกับคนรับใช้ ที่ขับรถม้าหยุดรถพร้อมรายงานด้วยความเคารพ

"คุณชายใหญ่ คุณชายสาม คุณหนูน้อย ถึงร้านหนังสือแล้วขอรับ"

"พวกเราไปซื้อหนังสือที่เจ้าอยากได้ก่อนแล้วค่อยพูดต่อ" ฉูเซวี่ยนอึ้ง กระโดดลงจากรถแล้วค่อยอุ้มน้องสาว รอให้น้องชายลงมา จากนั้นก็ สั่งให้คนขับจอดรถม้ารอด้านข้าง ไม่ให้ฉูอิเหรินมีโอกาสเหยียบพื้น เขาอุ้มนางเข้าไปในร้านหนังสือเลย

ด้านในร้านหนังสือสว่างไสวยิ่งนัก พื้นเป็นพื้นไม้ บนเพดานมีหิน แวววาวสีขาวลูกแล้วลูกเล่าส่องไปถึงชั้นหนังสือที่จัดเรียงอย่างเป็นระเบียบ

ทางเดินระหว่างชั้นหนังสือกว้างพอสำหรับสองคนเดินสวนกันได้เท่านั้น พอเดินเลี้ยวตรงหัวมุม หินแวววาวบนเพดานก็เปลี่ยนเป็นแสง ออกสีส้ม การออกแบบของร้านหนังสือทำให้รู้สึกละมุนละไมแต่ดูเป็นระเบียบ คล้ายกับเดินเข้าไปในห้องสมุด เสียงพูดคุยของผู้คนฟังดูเบาบาง คนในร้านหนังสือไม่มากมายเท่าไร

ครั้นเห็นพวกเขาเข้ามา หลงจู่ที่ยืนอยู่ที่โต๊ะยาวเดินขึ้นหน้า มาต้อนรับทันที

"ขอต้อนรับคุณชายใหญ่สกุลฉู คุณชายสามสกุลฉู รวมทั้งคุณหนู

ท่านนี่ขอรับ" คนขายคุ่นเคยกับเด็กชายสองคนดีเนื่องจากอำนาจและชื่อเสียงของสกุลฉู่เปรียบเสมือนเจ้าเมือง อีกทั้งคุณชายน้อยสองคนนี้ยังมาอุดหนุนที่ร้านอยู่บ้างเมื่อสองปีก่อน แต่คุณหนูที่อุ้มมาด้วยคนนี่เขายังไม่เคยได้พบหน้า

ทว่าแค่เห็นคุณชายใหญ่สกุลฉู่อุ้มนางเข้ามา หลงจู้ก็สุภาพยั้งนัก "เอารายชื่อหนังสือในร้านมาที" ฉู่เซวียนอั่งสั่งด้วยเสียงราบเรียบ "ขอรับ โปรดรอสักครู่" หลงจู้หยิบแผ่นหินขนาดยาวประมาณสิบสองกงเงินจำนวนสี่แผ่นออกมา จากนั้นเรียกพวกเขาเดินเข้าไปใกล้โต๊ะยาววางแผ่นหินลงตรงหน้า "นี่คือรายชื่อหนังสือของร้านเรา สีเทาเป็นหนังสือทั่วไป สีแดงเป็นหนังสือแนะนำเกี่ยวกับเตาหลอมหรือวัสดุ สีเขียวเป็นหนังสือเกี่ยวกับโอสถและสมุนไพร สีดำเป็นหนังสือฝึกยุทธ์" คนชายเอ่ยพลางอธิบายวิธีการใช้รอบหนึ่ง

อันที่จริงด้านหน้าแผ่นหินคล้ายหน้าจอเรียงรายชื่อหนังสือและคำนำอยากพลิกไปหน้าถัดไปก็เลื่อนนิ้วไปด้านซ้าย อยากพลิกไปหน้าที่แล้วก็เลื่อนนิ้วไปด้านขวา พอเห็นหนังสือที่ชอบก็ใช้นิ้วกดลงไป ตัวอักษรสีดำก็จะเปลี่ยนเป็นสีขาว ทำเช่นนี้หลงจู้ก็จะรู้ว่าเราต้องการหนังสืออะไร

ฉู่เอีเหรินฟังไปฟังมาจนตะลึงงัน

นี่...นี่มันสมาร์ตโฟนชัดๆ!

คิดไม่ถึงว่าโลกนี้จะมีการใช้วิทยากรเช่นนี้ช่าง...ไม่ล้าหลังแม้แต่หน่อย!

ไม่ต้องใช้แบตเตอรี่ไม่ต้องใช้ไฟ แผ่นหินแผ่นเดียวก็มีประสิทธิภาพถึงเพียงนี้...นี่คือโลกมหัศจรรย์โดยแท้!

"แผ่นหินรายชื่อหนังสือเช่นนี้เป็นของธรรมดาตามาก ร้านค้ามีเกือบ

ทุกแห่ง โดยเฉพาะร้านที่มีสินค้าหลายชนิด เช่น ร้านหนังสือ ร้านขายอาวุธ ร้านขายไอศกรีม เป็นต้น บนแผ่นหินจะระบุราคาไว้ด้านล่างรายชื่อสินค้า" คุณเซวียนอั่งอธิบายเสริม มือหนึ่งอุ้มนาง มือหนึ่งหยิบแผ่นหินรายชื่อหนังสือสีเทาให้นาง "เลือกหนังสือที่เจ้าชอบ ไม่ต้องสนใจราคา"

คุณเซวียนอั่งไม่ได้เป็นคนรวยมือเติบ แต่เป็นเพราะเขามีเงินเก็บส่วนตัวอยู่ไม่น้อย ไม่เกี่ยวกับอายุ แต่เกี่ยวกับฐานะและพรสวรรค์

ในสกุลคุณลูกหลานที่ยังไม่โตเป็นผู้ใหญ่จะได้รับเงินค่าขนมทุกเดือน คนที่อายุน้อย ยังไม่เริ่มฝึกยุทธ์อย่างเช่นคู่อีเหรินที่เป็นลูกหลานสายตรงเดือนหนึ่งจะได้หนึ่งตำลึงเงิน นอกจากนี้เป็นลูกหลานลุงป้า น้ำอาก็จะถูกหักครึ่งหนึ่ง พอเริ่มฝึกยุทธ์ก็จะเริ่มตั้งแต่สองตำลึงเงินขึ้นไป จำนวนเงินค่าขนมจะเพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัวตามลำดับขั้นยุทธ์ แล้วจะมีการแจกไอศกรีมเพื่อส่งเสริมการฝึกยุทธ์ตามสมควร

หน่วยเงินตราของดินแดนแห่งนี้แบ่งเป็นหนึ่งตำลึงทองเท่ากับหนึ่งร้อยตำลึงเงิน หนึ่งตำลึงเงินเท่ากับหนึ่งร้อยจิวเจียน หนึ่งจิวเจียนเท่ากับหนึ่งร้อยเจียน

ครอบครัวทั่วไปที่มีสี่คน หนึ่งปีใช้จ่ายราวยี่สิบตำลึงเงิน ค่าใช้จ่ายไม่สูงมาก แต่ถ้าเป็นนักยุทธ์ต้องใช้ของพวกอาวุธ เสื้อเกราะ ไอศกรีม เป็นต้น ซึ่งล้วนต้องใช้เงินทั้งสิ้น เงินยี่สิบตำลึงเงินสำหรับนักยุทธ์ถือว่าเป็นจำนวนไม่มากนัก

แสดงให้เห็นว่าการฝึกยุทธ์ก็เป็นอาชีพหนึ่งที่ผลาญเงินยิ่ง

มองจากราคาที่ระบุบนแผ่นหินรายชื่อหนังสือ ก็พอเห็นได้ว่าชื่อหนังสือบนแผ่นหินสีเทามีราคาถูกมาก มีหนังสือเล่มหนึ่งราคาไม่กี่

สิบเจียน ดังนั้นฉูเอีเหรินจึงเลือกหนังสือหลายเล่มที่เกี่ยวกับภูมิศาสตร์ สภาพแวดล้อม สภาพราษฎรในดินแดนเทพยุทธ์อย่างไม่เกรงใจ เพื่อเสริมความรู้ตนเองเกี่ยวกับแผ่นดินแถบนี้ เพราะก่อนหน้านี้หนังสือที่นางอ่านส่วนมากล้วนเกี่ยวกับเรื่องราวที่ได้ยินมาในสกุลฉู่ เป็นเรื่องภายในคฤหาสน์ สกุลฉู่ นางจะต้องใช้ชีวิตในดินแดนเทพยุทธ์ต่อไปในภายภาคหน้า ก็จำเป็นต้องเข้าใจแผ่นดินแถบนี้ด้วย

แต่พอมองหนังสืออีกสามประเภทล้วนมีราคาเป็นหน่วยตำลึงเงินขึ้นไป ฉูเอีเหรินปวดใจทันใด หนังสือที่นางอยากซื้อ มีจำนวนมาก แต่เงินในกระเป๋ากลับไม่พอ...

"เป็นอะไรหรือ" ฉูเซวียนอึ้งมองน้องสาวอย่างเป็นห่วง ยามนี้ดวงหน้าเล็กๆ แสบจะขมวดมุ่น

"เอ่อ...ไม่มีอะไร เพียงแต่กำลังคิดว่าถ้าข้าซื้อหนังสือจำนวนมาก พวกเราจะแบกกลับได้หรือ" นางไม่ลืมว่าพวกนางยังจะต้องไปเที่ยวนอกเมืองต่ออีก จึงใช้เรื่องนี้มาอำพรางความรู้สึกที่อยากได้แต่ไม่อาจครอบครองของตนได้พอดี

"ทางร้านจะช่วยไปส่งที่คฤหาสน์ไม่ต้องแบกไป" ฉูเซวียนอึ้งระบวยิ้มเหลือบไปเห็นแผ่นหินรายชื่อหนังสือสีเขียวในมือนาง นางเอาแต่ยื่นจ้องหนังสือสองเล่มในหน้าไม้ตาไม่กะพริบ ท่าทางดั่งเล็งนัย เขาจึงช่วยนางกดเลือกหนังสือให้เสียเลย

"พี่ใหญ่?!" เอ่อ...หนังสือสองเล่มนั้นรวมกันสามสิบกว่าตำลึงเงินเชียวนะ!

"ไม่ต้องกังวลเรื่องราคา เลือกเร็วเข้า" ฉูเซวียนอึ้งปีบจุมูกนางเบาๆ

ในเมื่อเขาพานางมาซื้อหนังสือ ย่อมต้องจ่ายเงินให้นางเองอย่างแน่นอน
แล้วนางยังจะต้องกังวลว่าเงินตนเองไม่พออีกหรือ

คู่อีเหรินมีสมบัติในตระกูลเท่าไร คู่เซวียนอึ้งรู้ดีกว่าใคร เขาได้เงิน
ค่าขนมมาให้ทุกเดือน ทั้งเขาและน้องจี้ยังเป็นคนให้ของแดงในวันปีใหม่และ
เทศกาลต่างๆ รวมถึงของขวัญอีกมากมาย รวมสามปี ถ้าเป็นคนทั่วไป
นางก็นับว่าเป็นเศรษฐีน้อยแล้ว นี่จะซื้อหนังสือสักเล่มยังกังวลว่าเงิน
จะไม่พออีกหรือ

"อ้อ" คู่อีเหรินพยักหน้า อ่านรายชื่อหนังสือเสร็จโดยเร็ว

แม้พี่ใหญ่จะพูดเช่นนั้น แต่นางก็ยังยับยั้งชั่งใจ ชื่อหนังสือ
พวกความรู้พื้นฐานก่อน ส่วนเล่มอื่นที่อยากซื้อ นางจำชื่อไว้ให้ขึ้นใจแล้ว
ต่อไปค่อยว่ากัน มีเพียงหนังสือเกี่ยวกับวรยุทธ์ที่นางไม่ได้เลือก หนึ่งใน
เป็นเพราะนางไม่อาจฝึกยุทธ์ได้ สองคือหนังสือเกี่ยวกับความรู้พื้นฐาน
ด้านวรยุทธ์สกุลคู่มืออยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องซื้อ

หลังจากน้องสาวดูเสร็จ คู่เซวียนจี้ค่อยเพิ่มหนังสือที่ตนเอง
อยากได้เข้าไป

"คิดเงินด้วย" คู่เซวียนอึ้งคืนแผ่นหินทั้งสี่ให้กับหลงจู้

"ขอรับ โปรตรอศักดิ์ครู" หลงจู้กดที่แบ่นกดทีหนึ่ง ด้านหน้าหินทุกแผ่น
แสดงรายชื่อหนังสือที่คู่อีเหรินเลือกเมื่อครู่ทันที จากนั้นคนขายก็คิดเงิน
รวมหนังสือตำราทั้งหมดได้

"คุณหนูเลือกหนังสือเกี่ยวกับเตาหลอมห้าเล่ม เกี่ยวกับสมุนไพร
ห้าเล่ม หนังสือทั่วไปสี่เล่ม คุณชายสามเลือกหนังสือเกี่ยวกับพลังยุทธ์
สองเล่ม ทั้งหมดสองตำลึงทอง สิบหกตำลึงเงิน เจ็ดสิบหกจูเจียน

ห้าสิบเจียน ข้าลดราคาให้คุณชายน้อยสกุลฉู่ เหลือสองตำลึงทองถ้วน
ขอรับ"

"อืม" ฉู่เซวี่ยนอึ้งจ่ายเงินพลางกำชับคนขายว่า "เจ้าส่งหนังสือ
เหล่านี้ไปยังคฤหาสน์สกุลฉู่ มอบให้พ่อบ้าน ให้เขาส่งไปที่เรือนเจิงจู่"

"ขอรับ คุณชายใหญ่สกุลฉู่ ถ้าต้องการอะไรอีก โปรดให้คนมา
ส่งข่าวได้ตลอดเวลา ผู้น้อยจะส่งแผ่นหินรายชื่อหนังสือไปให้ท่านถึง
คฤหาสน์" คนขายก็เป็นคนหัวไว รู้ว่าคุณหนูน้อยนางนี้รักการอ่าน ดังนั้น
จึงเสนอ 'การบริการถึงคฤหาสน์' เช่นนี้

"ดี" ฉู่เซวี่ยนอึ้งพอใจอย่างยิ่ง จากนั้นก็พาน้องชายน้องสาวออกจาก
ร้านหนังสือไป

หลังจากทั้งสามกลับมานั่งบนรถม้าเรียบร้อยแล้ว ฉู่เซวี่ยนอึ้ง
หยิบน้ำสองขวดมาจากตู้ด้านหลังส่งให้น้องสาวและน้องชายคนละขวด

ฉู่เอีเหรินจึงรู้ว่าพี่ใหญ่ตระเตรียมแม้แต่ของกินอย่างครบถ้วน เขา
รอบคอบและใส่ใจอย่างมาก แต่เดิมนางคิดจะให้แวะซื้อของว่างไปกิน
ที่นอกเมือง จึงมีต้องแวะแล้ว

"นอกจากหนังสือ เจ้ายังอยากซื้ออะไรอีกหรือไม่"

"ไม่มีแล้วเจ้าคะ" ฉู่เอีเหรินส่ายหน้า นางรู้สึกไม่สบายใจอยู่บ้างที่
ใช้เงินของพี่ใหญ่มากมายเช่นนั้น "พี่ใหญ่ ข้าจะใช้เงินจนหมดหรือไม่"
สมบัติของนางทั้งหมดยังไม่ถึงหนึ่งตำลึงทองเลยด้วยซ้ำกระมัง

"ไม่หรอก พี่ใหญ่เลี้ยงเจ้าได้" ฉู่เซวี่ยนอึ้งมองดูน้องสาวตีมน้ำไม่กี่คำ
ก่อนจะช่วยนางเก็บน้ำกลับมาจากนั้นก็มองน้องชายแวบหนึ่ง "ถึงจะรวม

น้องจีด้วย พี่ใหญ่ก็เลี้ยงไหว"

"พี่ใหญ่..." อู๋เซวียนฉีใจผ่อเล็กน้อยโดยพลัน ตระหนักได้เองว่า พี่ใหญ่คงจะรู้เรื่องที่เกิดขึ้นที่หน้าประตูเรือนวันนี้แล้ว

"พี่ใหญ่มีเงินมากหรือ" อู๋เอีเหรินประหลาดใจ พี่ใหญ่ของนางไม่ได้ทำงานหาเงินอะไร หรือว่าทางตระกูลให้เงินค่าขนมพี่ใหญ่มากมายเช่นนั้น

"อู๋เอีเหรินอยากรู้วิธีเป็นหมอโอสถและช่างหลอมหรือไม่ว" อู๋เซวียนอั้งเบนความสนใจนาง

"อยาก!" อู๋เอีเหรินนั่งหลังตรงทันที นางมองพี่ใหญ่อย่างรอคอย คำอธิบาย

"ไม่ว่าอยากเป็นหมอโอสถหรือช่างหลอม การมีเชื้อไฟในตัวหรือไม่ เป็นเรื่องสำคัญมาก คนที่ไม่มีเชื้อไฟในตัวใช้ได้เพียงเชื้อไฟธรรมดาทั่วไป ในการหลอมโอสถหรือหลอมอาวุธ คนเช่นนี้เลื่อนขั้นไปเป็นช่างหลอมหรือหมอโอสถขั้นสูงได้ก็นับว่ายอดเยี่ยมแล้ว" แต่ไม่สามารถเลื่อนขั้นสูงกว่านี้ได้

"จะต้องมีเชื้อไฟในตัว?" อู๋เอีเหรินรู้สึกงุนงงยั้งนัก

นี่หมายความว่าอะไร หรือว่าจะมีไฟลุกออกมาจากในร่างกายได้... คงเป็นไปได้กระมัง!

อู๋เซวียนอั้งมองดวงหน้าเล็กๆ รูปไข่แดงตามน่ารักที่ขมวดคิ้วมุ่นคล้ายหมั่นโถวลูกหนึ่งเบื่องหน้าตนเองนี้ พลันรู้สึกทั้งอารมณ์ดีและนึกขำ จึงอู๋มน้องสาวขึ้นมาบงบนटक จากนั้นเล่าให้นางฟังว่า...

"ถ้าอยากจะมีเชื้อไฟ วิธีที่ง่ายที่สุด เร็วที่สุด ปลอดภัยที่สุดคือเป็นผู้ครองสิทธิ์วิเศษ"

3

"ผู้ครองสัตวิเศษ?!"

จูอีเหรินยิ่งสับสนมากกว่าเดิม นี่...คืออะไรอีกล่ะ

"จูอีเหริน เจ้ารู้หรือไม่ว่าในดินแดนเทพยุทธ์นอกจากมนุษย์แล้ว มีสิ่งมีชีวิตอะไรเยอะที่สุด" จูเซวียนฉีเอ่ยถามนาง

"ไม่รู้"

"สัตวิเศษอย่างไรเล่า" จูเซวียนฉีตอบ

"สัตวิเศษ?!" พอได้ยินคำนี้ จูอีเหรินก็ตาเป็นประกายเล็กน้อย

'สัตวิ' เป็นสิ่งมีชีวิตที่นางทั้งรู้จักและสนิทสนมยิ่งนัก แต่ 'สัตวิเศษ' นั้น...คงไม่เหมือน 'สัตวิ' ในนิยายแฟนตาซี' ที่เกิดมาพร้อมพลังวิเศษ เคารพในสายเลือด ครอบครองพื้นที่ เฉลียวฉลาดไม่แพ้มนุษย์ แล้วยังต่อสู้ได้ด้วยพวกนั้นกระมัง

"เจ้าคงเคยอ่านตำราเกี่ยวกับผู้ครองสัตวิเศษมาจากที่คฤหาสน์

บ้างแล้วกระมัง"

"เคยอ่าน"

"ผู้วิเศษก็คือผู้ครองสัตว์วิเศษ" ชูเซียวินฉีค่อยๆ ชี้แจง

ในดินแดนเทพยุทธ์ คนที่แข็งแกร่งที่สุดไม่ใช่สำนักยุทธ์ แต่เป็นผู้วิเศษต่างหาก ขึ้นแรกในการเป็นผู้วิเศษคือต้องทำพันธสัญญากับสัตว์วิเศษตัวหนึ่ง จากนั้นเริ่มฝึกท่องคาถาเพื่อสะสมพลังวิเศษ คนที่จะฝึกพลังวิเศษได้ หลังจากทำพันธสัญญากับสัตว์วิเศษแล้ว ในร่างกายจะเกิดช่องว่างห้องหนึ่งสำหรับสัตว์วิเศษให้มันใช้อาศัยและฝึกฝนบำเพ็ญตน

ตามตำนาน ห้องสัตว์วิเศษที่เกิดขึ้นในร่างกายมนุษย์เป็นสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับพวกมันในการฝึกพลังและอยู่อาศัยที่สุด แต่มนุษย์เหล่านี้จะมองไม่เห็น

ยามสู้รบ ผู้วิเศษสามารถใช้ความสามารถของสัตว์วิเศษในการโจมตีและเป็นเกราะป้องกัน พวกมันสามารถกลายเป็นอาวุธและต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับผู้วิเศษได้

สิ่งที่เห็นชัดที่สุดก็คือจำนวน ยามสู้รบ นักยุทธ์มีตัวคนเดียว แต่ผู้วิเศษกลับมีสัตว์วิเศษรวมอยู่ด้วย เท่ากับมีสองคน ครั้นเปลี่ยนเป็นเกราะก็จะมีพลังสองเท่า ดูอย่างไรก็เป็นการได้เปรียบกว่า

"การฝึกบำเพ็ญเป็นผู้วิเศษแบ่งเป็นสามขั้น คือผู้ครองสัตว์วิเศษ ผู้บัญชาสัตว์วิเศษ และราชาสัตว์วิเศษ แต่ละขั้นแบ่งเป็นเก้าระดับ แม้ฟังดูเหมือนลำดับขั้นของการฝึกฝนวรยุทธ์ของนักยุทธ์ แต่การโจมตีของผู้วิเศษรวมพลังสัตว์วิเศษไว้ด้วย ดังนั้นพลังการทำลายล้างจึงเหนือกว่านักยุทธ์ในระดับเดียวกัน สามารถต่อสู้ข้ามขั้นได้ โจมตีคู่ต่อสู้ที่มีระดับสูง

กว่าตนเองได้"

"เช่นนั้นพี่ใหญ่เป็นผู้วิเศษได้หรือไม่" แม้จะขบขันออกไปสักหน่อย แต่คู่อีเหรินก็ฟังเข้าใจ

"เมื่อครู่บอกแล้วว่าขั้นแรกที่จะกลายเป็นผู้วิเศษคือต้องทำพันธสัญญากับสัตว์วิเศษตัวหนึ่งก่อน แต่ก่อนที่จะทำพันธสัญญา จะต้องฝึก 'ท่องคาถา' พื้นฐาน เพื่อยืนยันว่ามีพลังวิเศษ จึงจะทำขอพันธสัญญากับสัตว์วิเศษได้"

"ท่องคาถา? พลังวิเศษ?" ไยจึงขบขันเช่นนั้นนะ คู่อีเหรินงุนงงอีกครั้ง

"แม้ในดินแดนเทพยุทธ์จะมีจำนวนผู้คนอาศัยอยู่มาก แต่คนที่จะฝึกท่องคาถาได้ ได้ยืนยันว่ามีเพียงส่วนเดียว เพราะผู้ครองสัตว์วิเศษมีจำนวนน้อยมาก ดังนั้นสมาคมผู้ครองสัตว์วิเศษจึงตัดสินใจเปิดเผยคาถาพื้นฐานที่สุดที่เดิมทีควรเป็นสิ่งล้ำค่า ทำให้ผู้คนฝึกฝนได้อย่างอิสระ ขอเพียงฝึกฝนจนมีพลังวิเศษ ครั้นทำพันธสัญญากับสัตว์วิเศษได้สำเร็จ ก็จะได้เข้าร่วมสมาคมและได้รับการปกป้องจากสมาคมผู้ครองสัตว์วิเศษ อีกทั้งได้รับสิทธิพิเศษต่างๆ ที่สมาคมเตรียมไว้ให้"

เมื่อเล่าถึงตรงนี้ คู่อีเหรินอึ้งมองน้องชายและน้องสาวอันเป็นที่รัก พลังเอ่ยอย่างอ่อนโยน

"แม้ข้าจะมีพรสวรรค์เป็นนิกยุทธ์แต่ไม่อาจฝึกคาถาวิเศษได้ ดังนั้นจึงเป็นผู้วิเศษไม่ได้ แต่นี่ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาไม่มีโอกาส รอให้กำลังของพี่กล้าแกร่งกว่านี้อีกหน่อยก็จะไปล่าสัตว์วิเศษที่เทือกเขาวัวในช่วงมาให้พวกเขาลองทำพันธสัญญา บางทีพวกเขาอาจจะทำสำเร็จ กลายเป็น

ผู้เลิกล้ำ"

นี่แสดงว่าพีใหญ่เห็นเหตุการณ์ที่ทางเข้าเรือนกระมัง... คู่เซรียนฉี
คิดในใจ

"พีใหญ่ การไปล่าสัตว์พิเศษอันตรายเกินไป" เขาจะไม่ให้พีใหญ่
ต้องเสี่ยงอันตรายเช่นนี้เพื่อเขาเป็นแน่

"ไม่ต้องกังวล ถ้าไม่มั่นใจ ข้าไม่มีทางไป" คู่เซรียนฉีตัดสินใจแล้ว
ก็จะไม่เปลี่ยนใจ เพื่อน้องฉีและอีเหรินน้อย เขาจะต้องระมัดระวังและ
ปกป้องตนเอง เขาเข้าใจดีว่าถ้าน้องฉีและอีเหรินน้อยยังไม่แข็งแกร่งพอ
ก็มีเพียงเขาเท่านั้นที่จะปกป้องพวกเขา ดังนั้นจึงไม่อาจให้เกิดเรื่องอะไร
ขึ้นกับตนเองได้เด็ดขาด

แม้จะได้ยินเช่นนี้ คู่เซรียนฉีก็ยังไม่รู้สึกไม่วางใจอยู่บ้าง

ด้านคู่อีเหรินมองคู่พีใหญ่ที่มีแผนอยู่ในใจ แล้วมองพีเล็กที่ว้าวุ่นใจ
เล็กน้อย ก่อนจะตัดสินใจข้ามหัวข้อนี้ไปก่อน

"พีใหญ่ เหตุใดวิธีที่ดีที่สุด ปลอดภัยที่สุด เร็วที่สุดที่จะกลายเป็น
หมอลือสธ คือการเป็นผู้ครองสัตว์พิเศษเล่า"

"เพราะถ้าผู้ครองสัตว์พิเศษทำพันธสัญญากับสัตว์พิเศษที่มีธาตุไฟ
เขาก็จะมีเปลวไฟเหมือนกับสัตว์พิเศษ เท่ากับว่ามีเปลวไฟในตัว ยามที่
หลอมโอสธหรือหลอมอาวุธก็จะราบรื่นกว่าคนอื่น เมื่อมีเครื่องมือชั้นดี
ก็จะหลอมสิ่งของได้เร็วกว่าคนอื่นแน่นอน

ถ้าไม่มีเปลวไฟในตัวอยู่แต่เดิมก็จะใช้ได้เพียงเชื้อไฟและเตาหลอม
โอสธธรรมดา แม้ตัวเองจะเก่งกาจเพียงใด ถ้ามีข้อจำกัดในเรื่องเชื้อไฟ
และพลังควบคุมก็จะหลอมโอสธออกมาได้ไม่ดี ไม่ได้คุณภาพดีที่สุด

ไม่อาจประสบความสำเร็จถึงจุดสูงสุดได้

นี่คือเหตุผลที่ว่าคนใช้เชื้อไฟธรรมดากลายเป็นหมอลือได้ก็ ยอดเยี่ยมแล้ว ไม่มีเชื้อไฟชั้นดี ไม่มีคุณสมบัติที่ดี ไม่มีทางหลอมโอสถ ได้เทียบเท่าชั้นราชาแน่นอน ช่างหลอมก็เช่นกัน

นอกจากนี้ยังมีสถานการณ์อีกอย่าง ถ้าตัวนักยุทธเองฝึกพลังธาตุไฟ เมื่อผ่านถึงขั้นฟ้า สามารถเปลี่ยนพลังยุทธ์ให้เป็นไฟก็จะหลอมอาวุธและ หลอมโอสถได้ หากโชคดีได้รับเชื้อไฟชนิดพิเศษจากฟ้าดิน อานุภาพ จะเลื่อนขั้นอย่างรวดเร็ว เทียบเท่าสัตว์วิเศษธาตุไฟ"

"เป็นเช่นนั้นเอง" ลู่อีเหรินพยักหน้าเข้าใจ โลกนี้อัศจรรย์อย่างที่นางคิด จริงๆ มีเรื่องราวต่างๆ และสิ่งของมากมายที่นางไม่เข้าใจ ทว่าหลังจาก ได้ฟังพี่ใหญ่ของนางอธิบายรายละเอียดทั้งหมดแล้ว ลู่อีเหรินก็พลันมี แผนการของตนเองในใจ

ไม่ว่าจะมีพรสวรรค์นักยุทธหรือผู้ครองสัตว์วิเศษหรือไม่ แต่นาง จะต้องเรียนรู้เกี่ยวกับโอสถ เพราะเดิมทีนางเองก็เป็นสัตว์แพทย์ การแพทย์ เป็นความถนัดของนาง แม้การรักษาจะไม่เหมือนกัน แต่นั่นคือสิ่งที่ นางรัก ดังนั้นจะต้องเรียนรู้ให้จงได้

นอกจากนี้นางยังมีความสามารถพิเศษอีกอย่างที่คนอื่นไม่รู้ ก็คือ นางสามารถฟังภาษาสัตว์ได้ เพียงแต่ไม่รู้ว่าความถนัดที่ใช้นั้นโลก จะใช้ได้กับสัตว์วิเศษในดินแดนแห่งนี้หรือไม่

ถ้ามีโอกาสพบสัตว์วิเศษ จะต้องลองดู...

"ลู่อีเหริน?" ลู่อีเหรินอึ้งเรียกน้องสาวในอ้อมกอดตนเอง

"หืม?" ลู่อีเหรินได้สติกลับมา นางมองพี่ใหญ่อย่างงุนงง

"ถึงแล้ว" คิดไม่ถึงว่าจะกำลังเหม่อลอย

"อ้อ?" ลู่อีเหรินรู้สึกเกือบชินอยู่บ้าง จากนั้นก็พบว่ารถม้าจอดแล้ว
อีกทั้งพี่เล็กยังถือกล่องของว่างลงไปรอนางอยู่ด้านข้างแล้วด้วย

ลู่อีเหรินแลกลับ ก่อนจะถูกลู่อีเหรินอึ้งอ้อมลงจากรถม้า จากนั้นนาง
ก็มองเห็นแม่น้ำเบื้องหน้า

แม่น้ำสายยาวเช่นนี้...อืม เป็นแม่น้ำที่มีความกว้างหลายสิบหมื่น
ด้านข้างก็มีผืนป่าขนาดใหญ่... จู่ๆ ลู่อีเหรินก็นึกถึงชื่อหนึ่ง

"แม่น้ำเสียวลู่อี?"

"ใช่" ลู่อีเหรินอึ้งปล่อยนางยืนบนพื้นพลางเล่าให้นางฟังว่า "พวกเรา
ออกจากประตูเมืองทางตะวันออก ด้านนั้นคือป่าตงซู่ ที่มีทุ่งหญ้ากว้าง
เป็นสถานที่เหมาะแก่การเดินเล่นและผ่อนคลาย ในทุกปีจะมีเทศกาล
พิเศษเทศกาลหนึ่ง เจ้าเมืองลู่อีก็จะจัดงานที่นี่ เชิญบัณฑิตจากตระกูล
ที่มีชื่อเสียงทั้งหมดมาเฉลิมฉลองด้วยกัน"

"ที่นี่สวยงามยิ่งนัก"

ลู่อีเหรินหรีตาเล็กน้อย สายลมปลายฤดูสารททำให้รู้สึกหนาว
อยู่บ้าง ผิวหน้าทอเป็นประกาย มีต้นไม้คล้ายต้นหลิวปลูกอยู่สองฟากฝั่ง
แม่น้ำ กิ่งก้านอยู่สูงจากพื้นหนึ่งหมื่นกว่าห้อยย้อยลงไปยังผิวน้ำ เมื่อมอง
จากที่ไกลคล้ายผ้า่ม่านสีเขียวตามธรรมชาติปกปิดผิวน้ำไว้เสียครึ่งหนึ่ง
เป็นทัศนียภาพที่ดูเลือนรางเหมือนมีหมอกปกคลุม

"ที่นี่อยู่ใกล้กับเมืองลู่อีที่สุด ทิวทัศน์งดงามที่สุด ขณะเดียวกันก็เป็น
สถานที่ที่ปลอดภัยที่สุด ถ้าออกมาจากประตูเมืองอีกสามด้าน กระแสน้ำ
จะไม่อบอุ้นเท่าที่นี่ ปากก็จะลึกและใหญ่กว่า เมื่อเทียบกันแล้วถนนก็

แคบกว่า ที่ที่มีปากก็อาจจะมีสัตว์ร่ายออกมาหรือมีกับดักที่นักล่าวางไว้ ถ้าไม่ระวังก็มีโอกาสบาดเจ็บได้ง่าย" ฉูเซวี่ยนอั่งเอยกับน้องชายและน้องสาว

น้องสาวไม่เคยออกจากเรือนมาก่อน แต่น้องชายอย่างมากก็เคยเดินเล่นตามถนนในเมืองเพียงไม่กี่สายเพราะอยู่แต่ในห้องฝึกยุทธ์เสียหลายปี ไม่เคยออกนอกเมืองเช่นนี้ เขาจึงใช้โอกาสนี้สอนความรู้บางอย่างแก่ทั้งสอง

อันที่จริงในดินแดนเทพยุทธ์ขอเพียงไม่ใช่ตัวเมืองใหญ่ สภาพแวดล้อมโดยมากยังเป็นเช่นเดิม แม่น้ำลำธารก็มีหลายสาย ด้วยเหตุนี้จึงมีพืชพันธุ์ดั้งเดิมและสัตว์ชนิดต่างๆ รวมถึงสัตว์วิเศษมากตามไปด้วย บริเวณที่สัตว์วิเศษชอบบผลุๆ โผล่ๆ มักจะมีผู้คนอยู่ด้วย ทำให้บรรยากาศคึกคักยิ่งนัก

ฉูเซวี่ยนอั่งพาน้องสาวและน้องชายปลิกตัวจากผู้คนหมู่มาก หลังจากเดินเลียบบริมฝั่งน้ำสักระยะหนึ่งก็อุ้มน้องสาวและพาน้องชายไปหาที่ว่างตรงชายป่าเล็กๆ พอปูผ้าเรียบร้อยก็นั่งลง ด้านหลังมีต้นไม้หลายต้น ด้านหน้ามีแม่น้ำเสี้ยวฉู่ตี๋มด้ากับทิวทัศน์ในช่วงฤดูสารทศไปได้

"เหนื่อยและหิวหรือไม่" ครั้นนั่งเรียบร้อย ฉูเซวี่ยนอั่งก็ถามน้องสาว

"ไม่เหนื่อย แต่หิวนิดหน่อยเจ้าคะ พี่ใหญ่เอาของกินอะไรมาหรือ"

ฉูอี่เหรินมองพี่ใหญ่อย่างรอคอย

พูดตามตรง สามปีมานี้นางกินยาลงไปในห้องมากที่สุด รองลงมาก็คือข้าว ส่วนผักใบเขียวและเนื้อสัตว์นับว่าไม่มากนัก ก็ใครให้นางกินไม่ได้ตั้งหลายอย่างล่ะ

"มีพวกของดอง ขนมอบไม่กี่อย่าง พอให้เจ้ารองท้อง ถ้าหิวจริงๆ

พวกเราก็กลับเข้าเมืองไปกินข้าวที่หออิงเชียงกัน" แม้จะไม่ได้วางแผนตั้งแต่แรกว่าจะไปกินข้าวในเมือง แต่ในเมืองจะออกมาข้างนอกทั้งที่ดูเซวียนอั้งจึงอยากพาน้องชายและน้องสาวเดินเล่นให้ทั่ว ก่อนออกจากคุกหาสน์เขาจึงกำชับพ่อบ้านไม่ต้องเตรียมอาหารเย็นสำหรับพวกเขา เขาจะพาไปหออิงเชียงที่มีชื่อเสียงที่สุดในเมือง ได้ยินว่าอาหารอร่อยที่สุดและจะได้กินอาหารสดใหม่ที่เพิ่งปรุงสุกด้วย

"หออิงเชียง?" ดูอี่เหรินและดูเซวียนฉีได้ฟังแล้วต่างตาเป็นประกาย เกิดเป็นคนเมืองดูตั้งแต่เจ้าเมืองระดับสูงจนถึงขอกทานน้อยสามขวบ ผู้ต่ำต้อยจะต้องเคยได้ยินชื่อหอนี้แน่นอน ได้ยินว่าหออิงเชียงมีสาขาย่อยตามเมืองต่างๆ ซึ่งถนนที่ตั้งหออิงเชียงจะต้องเป็นถนนที่คึกคักที่สุดของเมืองนั้น

"อืม วันนี้พวกเราจะไปกินอาหารเย็นที่นั่น" ดูเซวียนอั้งแบ่งกล่องของว่างให้น้องชายและน้องสาว บอกพวกเขาให้ลองชิม

ดูอี่เหรินกัดขนมอบคำหนึ่ง ขนמרสชาติไม่เลวและหอมหวานยิ่งแต่นางชอบขนมใหม่มากกว่า

ดูเซวียนฉีกินขนมอบไม่กี่คำก็หมด

"พี่ใหญ่ ได้ยินว่าจะไปกินที่หออิงเชียงต้องจองก่อน ถ้าจู่ๆ ไปเช่นนี้อาจจะไม่มีโต๊ะกระมัง"

"ก่อนออกมาข้าวานพ่อบ้านส่งคนไปจองให้พวกเราแล้ว"

"พี่ใหญ่ช่างยอดเยี่ยมจริงๆ" มิเสียแรงที่เป็นพี่ใหญ่ ใส่ใจแม้กระทั่งเรื่องนี้ ดูอี่เหรินแสดงสีหน้านับถือ

ดูเซวียนอั้งยิ้มบางๆ ชั่วครู่ เขาดูบหัวนางและป้อนผลไม้เชื่อม

ขึ้นหนึ่งให้นาง รสชาติของมันเปรี้ยวๆ หวานๆ ดึงดูดนางได้มากกว่า
ขนมอบ ชู้อีหรินจึงวางขนมอบไว้ด้านข้าง เปลี่ยนมากินผลไม้เชื่อมแทน
สามพี่น้องกินของว่างไปพลางชื่นชมทัศนียภาพอันงดงามไปพลาง
พูดคุยเล่นกันไปพลางอย่างมีความสุขยิ่ง

บทสนทนาส่วนใหญ่ของทั้งสามจะเป็นการตอบปัญหาของชาย
และน้องสาวของชูเอียนอั้ง

ชูเอียนฉี่ถามถึงข้อสงสัยในการฝึกยุทธ์ ชูเอียนอั้งก็อธิบายอย่าง
ละเอียด คิดในใจว่าคำตอบของตนเองน่าจะช่วยน้องชายได้บ้าง

ทั้งสามคนสนทนากันอย่างใจจดใจจ่อ ไม่ได้สังเกตว่าต้นไม้
ด้านหลังมีสัตว์สี่ตัวเล็กๆ โผล่ออกมา มันโผล่หน้าออกมาด้อมๆ มองๆ
หลายครั้งก็ไม่มีใครสังเกตเห็น จึงตัดสินใจพุ่งตัวออกมา เป้าหมายคือ
จานขนมอบข้างตัวชู้อีหริน

ตบ!

"ระวัง!" ขณะที่สัตว์ตัวน้อยพุ่งออกมา ชูเอียนอั้งรีบอุ้มน้องสาว
อย่างตื่นตัว ขนมอบถูกฉกไป

เมื่อบุกครั้งเดียวก็สำเร็จเช่นนี้ สัตว์ตัวน้อยพุ่งกลับไปหลบหลังต้นไม้
ทันทีพร้อมส่งเสียงเจี๊วจ้า

"อย่าหนีนะ!" ชูเอียนฉี่รีบวิ่งตามไปทันที

คาดไม่ถึงว่าสัตว์ตัวน้อยไม่ได้วิ่งหนี ขานหน้าคว่ำขนมอบ น้ำลายไหล
ยื่นประจันหน้ากับชูเอียนฉี่ สีหน้าเกรี้ยวกราด ทั้งยังคำรามสองทีเพื่อ
ขู่เขาให้หนีไป

ชูเอียนอั้งอุ้มชู้อีหรินตามไป พอเห็นสัตว์ตัวน้อยแสดงท่าทาง

ดูร้ายก็ยกมือขึ้นเตรียมโจมตี

"พี่ใหญ่ช้ำก่อน!" ลู่อีเหรินรีบห้ามเขาเอาไว้

"มีอะไรหรือ"

"พี่ใหญ่ มันตัวเล็กมาก แล้วก็น่ารักด้วย ไม่ได้ตั้งใจโจมตีพวกเราจริงๆ อย่าทำร้ายมันเลยได้หรือไม่เจ้าคะ" ลู่อีเหรินมองสัตว์ตัวน้อยขนาดของมันพอบุกับแมว มีลักษณะคล้ายทั้งสุนัขและแมว สีดำอมแหมมทั้งตัว จึงอดขอร้องแทนมันไม่ได้

"พี่ใหญ่ มันไม่ได้โจมตีพวกเรา อย่าทำร้ายมันเลยได้หรือไม่ขอรับ" ลู่เซวียนฉีก็เอ่ยคล้ายตาม เขารู้สึกถูกชะตากับสัตว์น้อยตัวนี้เสียแล้ว

"เจ้าชอบ?" ลู่เซวียนฉีวางมือลงพรางครุ่นคิดไปมาว่าจับกลับไปให้ลู่อีเหรินเลี้ยงไว้เป็นเพื่อนก็ไม่เลว

"อืม พี่ใหญ่ วางข้าง ข้างอยากพูดกับมัน" ลู่อีเหรินขอร้องเขา

"ก็ได้ แต่ต้องระวังหน่อย สัตว์ตัวน้อยไม่มีเจ้าของเช่นนี้อันตรายยิ่งนัก" ลู่เซวียนฉีไตร่ตรองเล็กน้อยจึงวางมือลงแล้วแต่ตนเองก็เตรียมป้องกันอยู่ด้านข้าง หากมันกล้าทำร้ายนาง เขาก็จะลงมือฆ่ามันทันที

ยามนี้สัตว์ตัวน้อยมองพวกเขาอย่างดูร้ายเพื่อป้องกันตนเอง แต่กลับไม่ดูร้ายใส่ลู่อีเหรินแล้วก็ไม่คำรามใส่ลู่เซวียนฉี

ลู่อีเหรินเดินเข้าไปใกล้มันก้าวหนึ่ง สัตว์ตัวน้อยถอยหลังหนึ่งก้าวทันที แต่ไม่รู้เพราะเหตุใดหัวเล็กๆ นั้นจึงเอียงมาแล้วก็หยุด ดวงตากลมๆ เป็นประกายจ้องมองลู่อีเหริน

ลู่อีเหรินเดินขึ้นหน้าอีกก้าว จากนั้นย่อตัวลง ยิ้มบางๆ มองมัน "เจ้าหิวแล้วใช่หรือไม่ รีบกินเสียเถิด ข้าไม่แย่งเจ้าหรอก"

"จริงหรือ" สัตว์ตัวน้อยร้องเสียงต่ำเสียงหนึ่ง

"จริงสิ"

"เจ้า...เจ้าฟังข้าออกหรือ!" สัตว์ตัวน้อยตะลึง

เป็นไปได้อย่างไร พวกเขาไม่เคยทำพันธสัญญากัน มันก็พูด
ภาษามนุษย์ไม่เป็น หนูน้อยนางนี้ฟังออกได้อย่างไร!

"อืม ฟังออก" ลูอีเหรินยิ้มตาทหยี "เจ้าอยากกลับไปกับพวกเรา
หรือไม่"

"นี่...เจ้าอยากให้ข้าเป็นสัตว์ในครอบครองของเจ้าหรือ" สัตว์ตัวน้อย
ระแวงระวัง แต่ในตัวนางก็มีบางอย่างที่ทำให้มันรู้สึกอยากใกล้ชิด
ขณะเดียวกันก็มีลมหายใจที่น่ากลัวอยู่บ้าง คล้ายกับ...เป็นลมหายใจของ
เผ่าพันธุ์เดียวกัน น่าแปลก เห็นชัดว่านางเป็นมนุษย์ จะมีความรู้สึกเช่นนี้
ได้อย่างไร

"ไม่ใช่" ลูอีเหรินส่ายหน้า

สัตว์ตัวน้อยเอียงคอ คิดไปคิดมาก็กินขนมอบสองสามคำ จากนั้น
จึงกระโดดเข้าไปในอ้อมกอดนาง หมายความว่ามันยอมตามนางกลับไป

"อู...ข้าอยากกินขนมอบอย่างเมื่อครู่อีก" ขนมอบนั้นนุ่ม หวาน หอม
มันไม่เคยกินมาก่อน อร่อยมาก

เมื่ออยู่ในอ้อมกอดนาง สัตว์น้อยแน่ใจว่าในตัวนางมีลมหายใจที่
แปลกประหลาด รุนแรงมากเสียจนทำให้พวกสัตว์รู้สึกหวาดกลัว แต่ไม่รู้
เพราะเหตุใดมันยังรู้สึกอยากใกล้ชิดนางอย่างมาก มันควรจะเชื่อใจนาง
รู้สึกว่ามันไม่น่าจะทำร้ายมันได้...นี่คือกลางสังหรณ์ของมัน

"เด็กดี" พอได้ยินเสียงอูๆ จากสัตว์ตัวน้อย ลูอีเหรินก็ยิ้มแยม์ ลูบมัน

ด้วยความปรารถนาดี จากนั้นก็ยื่นขึ้นและอุ้มไปให้พี่ๆ ดู

"มันจะกลับไปกับพวกเราเจ้าคะ พวกเราเอาขนมมอบป้อนมันได้หรือไม่" อู้อีเหรินยิ้มตาหยี นางตีใจยิ่งนัก

นางใช้ความสามารถพิเศษที่นี้ได้เช่นกัน ฟังภาษาสัตว์วิเศษออกด้วยเช่นนี้ ช่างยอดเยี่ยมจริงๆ

"ได้" เขายังมองไม่ออกว่าสัตว์น้อยตัวนี้เป็นสัตว์วิเศษหรือไม่ ปกติสัตว์วิเศษจะไม่เข้าไปขโมยของกินในสถานที่ที่มีคนพลุกพล่าน...มันไม่ควรจะเซ่อซ่าเช่นนั้น ดังนั้นมันอาจเป็นเพียงสัตว์น้อยธรรมดา คงไม่มีอันตรายอะไร เมื่อครุ่นคิดได้ดังนั้นอู้อีเหรินจึงค่อยพยักหน้า

"ขอบคุณพี่ใหญ่ เช่นนั้นพวกเรารีบกลับเถิดเจ้าคะ" อู้อีเหรินรีบเดินนำหน้าไปทันที

"ได้" อู้อีเหรินอึ้งและอู้อีเหรินฉีทำได้เพียงเดินตามนาง

อู้อีเหรินคว้าโอกาสที่พวกเขาไม่ทันสังเกตเห็น กระซิบถามมันว่า "ข้าไม่รู้ว่าเจ้าเป็นสัตว์อะไร แต่ว่าเมื่อครู่เจ้าพูดถึงข้อตกลง นั่นก็แสดงว่าเจ้าเป็นสัตว์วิเศษ เช่นนั้นเจ้ายอมเป็นสัตว์วิเศษของพี่ชายข้าคนใดคนหนึ่งหรือไม่"

"เขาได้ เขาไม่ได้"

คนที่ได้คืออู้อีเหรินฉี คนที่ไม่ได้คืออู้อีเหรินอึ้ง

ทันใดนั้นอู้อีเหรินก็นึกถึงที่พี่ใหญ่พูดเมื่อครู่ว่าเขาไม่มีพรสวรรค์พิเศษที่จะกลายเป็นผู้วิเศษ

หรือว่า...สัตว์น้อยตัวนี้รู้ว่าใครเป็นผู้วิเศษได้หรือไม่ได้

"เจ้ารู้ว่าใครเป็นผู้วิเศษได้ ใครเป็นไม่ได้ใช่หรือไม่" อู้อีเหรินรีบ

ถามมันทันที

สัตว์น้อยแสดงสีหน้างุนงง มันแค้ใช้กลางสังหรณ์เท่านั้น

สัตว์น้อยไม่ตอบ ทำให้ลู่อีเหรินผิดหวังเล็กน้อย แต่ชั่วประเดี๋ยวเดียว
นางก็ถามอีก "เช่นนั้นเจ้ายินยอมหรือไม่"

สัตว์น้อยครุ่นคิดก่อนจะถามนางกลับ "จะให้อาหารข้าทุกวัน
ไม่ปล่อยให้ข้าหิว จะดูแลข้าอย่างดี ไม่ทารุณข้าใช่หรือไม่"

"แน่นอน"

"สัญญา?"

"ข้าสัญญา"

"เช่นนั้น...ก็ได้"

เพื่อไม่ให้ท้องหิว เพื่อของอร่อย สัตว์น้อยจึงยอมขายตัวเอง

"ขอบคุณนะ" ลู่อีเหรินยิ้มอย่างดีใจ

"แค้มีสัตว์เลี้ยงทำให้เจ้าดีใจถึงเพียงนี้" ลู่อีเหรินอึ้งมองน้องสาว
เขาน่าจะคิดได้ตั้งนานแล้วว่าลู่อีเหรินมักจะเหงาอยู่ในห้องคนเดียว
น่าจะหาสัตว์เลี้ยงมาเป็นเพื่อนนางตั้งแต่เนิ่นๆ

"เอ่อ...อืม พี่ใหญ่ พวกเรากลับกันเลยได้หรือไม่เจ้าคะ" ลู่อีเหริน
ตอบรับอย่างขอไปที ก่อนจะเอ่ยถาม

"น้องฉี เจ้ายังอยากอยู่ที่นี้อีกสักพักหรือไม่" ลู่อีเหรินอึ้งถาม
ลู่อีเหรินฉีต่อ

"ในเมื่อนางอยากกลับ พวกเราก็กลับกันเถิด" ลู่อีเหรินฉีเห็น
ความคิดเห็นของน้องสาวเป็นสำคัญ

"เช่นนั้นก็ได้" ลู่อีเหรินอึ้งรีบเก็บของทันที จากนั้นนวกัวก็เรียกกรมม่า

ของตระกูลมา พี่น้องสามคนขึ้นนั่งบนรถม้าด้วยกัน

รอให้รถม้าเคลื่อนที่ไปได้สักพัก อุ๊เอีหรินจึงถามอุ๊เซวียนฉี "พี่เล็ก พี่รู้คาถาพื้นฐานหรือไม่"

"รู้" สำหรับเรื่องนี้คนในดินแดนล้วนรู้ดี

"เช่นนั้นพี่ลองทำพันธสัญญากับมันดูสิ" อุ๊เอีหรินอุ้มสัตว์น้อยย ไปตรงหน้าเขา

"มัน?!" พี่เล็กตะลึงตาค้าง มองสัตว์น้อยอย่างงงงันแล้วก็มองไปทาง พี่ใหญ่ "ไม่รู้จะทำเช่นไรดี"

ท่องคาถากับสัตว์ธรรมดา นะหรือ... ซ่างดูโง่เง่าเหลือเกิน

พี่ใหญ่ทำได้เพียงเอ่ยว่า "อุ๊เอีหริน พวกเรายังไม่รู้ว่ามันใช้สัตว์วิเศษหรือไม่"

"ลองดูสิ ถึงไม่สำเร็จก็ไม่เป็นไร" อุ๊เอีหรินออกอุ๋น "พี่ใหญ่ พี่ให้ พี่เล็กลองดูเถอะนะ" นางยื่นอุ๋นยื่นค้ล่งปากขึ้น

"ก็ได้" อุ๊เซวียนฉีทนไม่ได้ที่จะทำให้น้องสาวผิตหวังจึงได้แต่ พยักหน้า จากนั้นปลอบน้องเล็กทางสายตา ให้เขาคิดเสียว่าเล่นกับ น้องสาว ไม่ต้องคิดอะไรมาก

อุ๊เซวียนฉีจึงเริ่มท่องคาถา

ใครจะคิดว่าสัตว์น้อยกลับทนรอไม่ไหว กระจงไปด้านหน้า อุ๊เซวียนฉี กัดนิ้วมือเขาแผลหนึ่ง จากนั้นเกิดแสงสีขาวสว่างจ้าสอดส่อง ออกจากรถม้า ร่องรอยการทำพันธสัญญาปรากฏขึ้นที่เท้าอุ๊เซวียนฉี ในเวลาเดียวกัน

การทำพันธสัญญาสำเร็จ!

อู๋เซวี่ยนอั้งงุงงยั้ง

ด้านอู๋เซวี่ยนฉีกั้งเป็นไก่ตาแตก

ส่วนอู๋เอีเหรินระบายยิ้มอย่างดีใจ

จากนั้นสัตว์น้อยก็คำรามเสียงต่ำกับเจ้านายสองเสียง

'ข้าหิวแล้ว อยากกินเนื้อ อยากกินอันนั้นที่หวานๆ'

นี่ข้า... ข้าได้ยินสัตว์วิเศษพูด?

โปก!

ด้วยความตกใจ อู๋เซวี่ยนฉีตัวเตี้ยไปชนกับผนังรถม้าทันใด

"แคะกๆ"

"จ๋าๆ"

"จับๆ"

ห้องเล็กห้องหนึ่งในห้องอิงเซียง มีสัตว์น้อยตัวดำขลับกินไม่หยุดอยู่บนโต๊ะ มันกินอาหารจานแล้วจานเล่า เด็กชายสองคน คนหนึ่งตัวโต คนหนึ่งตัวเล็กมองมันกินเอออๆ เด็กหญิงตัวน้อยอีกคนนั่งไกลออกไปหน่อยถือจานขนมกินไปพลางยิ้มตาหยีไปพลาง

อู๋เซวี่ยนฉีมองมันอย่างเอออจริงเอออจ้ง แม้มันจะตัวเล็กมาก แต่มันเป็นสัตว์วิเศษของเขาแล้วจริงๆ เมื่อทำพันธสัญญากับมันสำเร็จ มันก็จะสามารถสื่อสารกับเจ้านายได้ ต่อไปเขาก็จะสื่อสารกับมันเช่นนี้ได้ เขาแยมยิ้มอย่างพอใจ

"เอีเหริน เจ้ารู้ว่ามันเป็นสัตว์วิเศษหรือ" อู๋เซวี่ยนอั้งมองสัตว์น้อยสักพัก ไม่เข้าใจถึงสาเหตุที่น้องสาวพามันมาและยังพยายามให้น้องชาย

ทำพันธสัญญากับมัน ดังนั้นจึงหนีไปถามนาง

"ไม่รู้หรอก" อุ๊เอีหรินที่เคยชินกับการปิดบังความสามารถพิเศษเอ่ยขออภัยพี่ใหญ่ในใจ "ข้าแค่สนใจในวิธีการจะเป็นผู้วิเศษ จึงอยากให้พี่เล็กลองดูเจ้าคะ" พอพูดถึงตรงนี้ นางก็กวักมือเรียกพี่ใหญ่ แน่ใจว่าพี่เล็กยังเหมือนลอมมองสัตว์ในข้อตกลงของตน และกระซิบข้างหูพี่ใหญ่ว่า "พี่เล็กไม่ค่อยมีพรสวรรค์ในการฝึกยุทธ์ ดังนั้นข้าจึงหวังว่าพี่เล็กจะมีอีกโลกหนึ่งที่ทำให้เขาได้แสดงความสามารถอย่างเต็มที่ ทำให้ความฝันของเขาเป็นจริง" และกลายเป็นผู้เลิศจ้า

พออุ๊เซวียนอึ้งฟังก็เข้าใจทันที เขาดูบห้วนน้องสาว แม้อุ๊เอีหรินน้อยจะมีอายุเพียงสามขวบ แต่โดยส่วนใหญ่นางไม่เหมือนเด็กสามขวบไม่ร่าเริง ไม่ชอบเล่นเท่าที่ควร แต่อุ๊เซวียนอึ้งคิดว่านี่เป็นเพราะนางพักฟื้นอยู่ในห้องเป็นเวลานาน กอปรกับหนึ่งปีมานี้นางอ่านหนังสือไม่น้อย อ่านเยอะ คิดเยอะ จึงแสดงออกคล้ายผู้ใหญ่ พอคิดมาถึงตรงนี้อุ๊เซวียนอึ้งก็รู้สึกปวดใจเล็กน้อย

"พี่ใหญ่ พี่กับพี่เล็กอย่าเอาแต่ดูสัตว์วิเศษกิน พวกพี่ก็กินด้วยสิ อีกสักพักพวกเราไปสมาคมผู้ครองสัตว์วิเศษ ช่วยพี่เล็กสมัครเข้าสมาคมดีหรือไม่" อุ๊เอีหรินเอ่ยอย่างกระตือรือร้น

นางเองก็ยังไม่เคยไปที่สมาคม จะได้ไปเปิดหูเปิดตาบ้าง

"เจ้าไม่เหนื่อยหรือ" อุ๊เซวียนอึ้งเป็นห่วงสุขภาพอุ๊เอีหริน หนึ่งปีมานี้แม้สุขภาพนางจะดีขึ้นมาก แต่ยังมีโรคเล็กๆ น้อยๆ อยู่บ่อยครั้ง เขาเพียงกังวลว่าจะทำให้นางเหนื่อยและกลับไปนางจะป่วยอีก

"ไม่เหนื่อย" อุ๊เอีหรินส่ายหน้ายิ้มๆ แม้สีหน้านางจะยังขาวซีด แต่

ดูมีกำลังวังชามากทีเดียว "หากพี่เล็กเข้าร่วมสมาคมได้ ต่อไปก็จะ
ไม่มีใครกล้ารังแกอีก" สมาคมเป็นแหล่งสนับสนุนที่ทรงอำนาจทีเดียว

พออู่เซวียนอึ้งได้ยินดังนั้นก็เข้าใจทันที อู่อีเหรินคงกลัวว่าอู่เซวียนฉี
จะโดนรังแกและถูกตำว่าไม่เอาไหนอีก เมื่อมีสมาคมรับรอง ต่อไป
อู่เซวียนฉีก็เป็นผู้ครองสิทธิ์พิเศษ ไม่มีใครกล้าดูถูกเขาอีก แล้วมีอีกข้อหนึ่ง
ที่อู่อีเหรินไม่รู้ แต่อู่เซวียนอึ้งรู้ดี นั่นก็คือผู้ครองสิทธิ์พิเศษที่มาจากตระกูล
นักรยุทธ์ใดก็ตามจะได้รับความสะดวกและให้ความสำคัญไม่ด้อยไปกว่า
นักรยุทธ์ยอดฝีมือ ตระกูลอู่ก็เป็นเช่นนี้ หากอู่เซวียนฉีกลายเป็นผู้ครอง
สิทธิ์พิเศษ ต่อไปท่านพ่อก็ไม่กล้าทอดทิ้งอีกและไม่กล้าแม้กระทั่งสั่งสอนเขา
ต่อหน้าลูกหลานสกุลอู่

อีเหรินน้อย...แม้จะได้ออกจากเรือนเชิงจู่้อย่างมาก แต่คล้ายกับ
ล่องรู้ไปเสียทุกอย่าง!

"อู่อีเหริน เจ้ากลัวคนอื่นจะหัวเราะเยาะ รังแกเจ้าหรือไม่" อู่เซวียนอึ้ง
ถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

"ไม่กลัวเจ้าคะ" อู่อีเหรินยิ้มตาหยี

"เพราะเหตุใด" อู่เซวียนอึ้งประหลาดใจยิ่งนัก

"ข้ามีพี่ใหญ่ ตอนนั้นก็เพิ่มพี่เล็ก ต่อไปไม่มีใครกล้ามาเหมิเกริม
ต่อหน้าข้าแน่นอน!" อู่อีเหรินซุหมัดน้อยๆ ดูท่าภาคภูมิใจอย่างยิ่ง

ฮ่าๆๆ ข้าจะต้องทำปณิธานนี้ให้เป็นจริง แม้จะเป็นคนไม่เอาไหน
ก็ต้องเป็นอย่างทะระนง

ขั้นแรกจะต้องหาคนหนุนหลังที่ดี ฟุ้งดันไม้ใหญ่ตากลมเย็นๆ

"เจ้านี่..." กำลังคิดอะไรอยู่กันแน่...อู่เซวียนอึ้งจนต่อถ้อยคำ ทว่า

ขอดสัตว์มันจากงิง 1

ขอแค่คู่อีเหรินมีความสุขก็พอแล้ว

ตั้งนั้นคู่อีเหรินองจึงสั่งเสี่ยวเออร์รินให้อิงเซียงให้นำอาหารอีกไม่กี่อย่าง
มาเพิ่มเพื่อกินกับคู่อีเหรินนี่ เพราะสัตว์น้อยกินอาหารทั้งโต๊ะที่ลั้งก่อนหน้า
เสียเรียบแล้ว

มันมีขนาดแค่ครึ่งแขน ท้องของมันทำด้วยอะไรกันแน่ ไยจึงกิน...
อาหารทั้งโต๊ะได้...

"เอ่อ..." หลังมันกินอิ่มแล้วยังนอนแผ่บนโต๊ะ ขาชี้ฟ้า และเธออย่าง
สบายอกสบายใจ

คู่อีเหรินองมองด้วยความสนใจ คู่อีเหรินฉี้อ้าปากค้างด้วยความที่
มีเพียงคู่อีเหรินที่กินขนมในงานตนเองหมดแล้ว จากนั้นก็ป็นขึ้นเก้าอี้
นอนคว่ำหน้าลงบนโต๊ะกลางเอื่อมมือไปเกาพุงมัน

"ข้าอิม อย่าเพิ่งมาแกล้งข้า!" สัตว์น้อยประท้วง

คู่อีเหรินไม่สนใจคำเตือนของมัน ยังคงเกาพุงมันเล่นต่อไปพลง
ถามพีเล็ก "พีเล็ก ตั้งชื่ออะไรให้มันดี"

"ชื่อ?" คู่อีเหรินฉี้อึ้งนึกได้ เขาควรจะตั้งชื่อให้สัตว์วิเศษ แต่ต้อง
ถามมันก่อน เขาจึงพูดกับสัตว์น้อยในใจ

เจ้ามีชื่อหรือไม่

'ไม่มี'

เช่นนั้น...ชื่อว่า 'ดำน้อย' ดีหรือไม่

'ไม่เอา ฟังไม่มีอำนาจเอาเสียเลย' สัตว์น้อยปฏิเสธ

"พีเล็ก พีดูสิ หัวมันมีขนกระจุกหนึ่ง ดูคล้ายเปลวไฟน้อยๆ ตั้งชื่อให้
มันว่า 'เปลวอัคคี' ดีหรือไม่" คู่อีเหรินอุมสัตว์ตัวน้อยที่นอนแผ่อยู่บนโต๊ะ

ขึ้นมา นำไปด้านหน้าพีเล็กพลางเอ่ยอย่างตื่นเต๋น

อันที่จริงชนกระจุกนั้นไม่ค่อยสะท้อนแสงภายใต้แสงไฟ ออกสีทองเข้ม
อยู่ท่ามกลางชนสีดำขลับ ไม่สังเกตเห็นให้ดีก็จะมองไม่ค่อยออก

"ดีสิ!" พอลูเซวียนฉิมมองไป คล้ายกับเปลวไฟน้อยจริงๆ จึงพยักหน้ารับ
ทันที แล้วมองไปทางพีใหญ่ "พีใหญ่ว่าดีหรือไม่"

"ขอแค่เจ้าชอบก็พอ" ลูเซวียนอิงตบไหล่ฮ่องชายเพื่อบอกให้กินเร็วๆ
แล้วพวกเขาจะเตรียมตัวไปสมาคมผู้ครองสัตว์วิเศษกัน

ครั้งนี้ไม่ต้องนั่งรถม้า เพียงเดินไปไม่นานก็ถึงสมาคมแล้ว เพราะ
ที่ตั้งของสมาคมผู้ครองสัตว์วิเศษอยู่ห่างจากหออิงเซียงร้อยกว่าหมี่
เสมือนอยู่ติดกันอย่างไรอย่างนั้น

ที่มีคนกล่าวว่า 'ถนนที่มีหออิงเซียงจะต้องเป็นถนนที่คึกคักที่สุดใน
ในท้องถิ่นนั้นๆ' ประโยคนี้ไม่ได้กล่าวอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยแน่นอน เริ่มแรก
สมาคมเป็นองค์กรที่ทรงอำนาจ รู้ทั่วกันในดินแดนเทพยุทธ์ จุดเด่น
ของแต่ละเมืองจะต้องชัดเจนยิ่งนัก บังเอิญเพราะอาหารอร่อยของหออิงเซียง
เป็นที่ชื่นชอบของเหล่าบัณฑิต ผู้ดีมีตระกูล รวมถึงพวกชนชั้นสูง
ในสมาคม เพื่อสะดวกในการทานอาหาร แน่แน่นอนว่าหออิงเซียงยิ่งอยู่
ใกล้สมาคมยิ่งดี

ดังนั้นถนนที่เป็นศูนย์รวมของสมาคมต่างๆ และหออิงเซียงไม่คึกคัก
สิแปลก!

หลังจากกินอิ่ม ลูเซวียนอิงก็อุ้มน้องสาว สัตว์ตัวน้อยเกาะบนไหล่
ลูเซวียนฉี พาเดินไปทางสมาคมผู้ครองสัตว์วิเศษ

"ถึงแล้ว"

เกือบหนึ่งเค่อต่อมา ชู่เซวียนอั้งและน้องๆ ก็มาถึงหน้าประตูสมาคม ผู้ครองสัตว์วิเศษแล้ว

หน้าประตูสมาคมสร้างอย่างยิ่งใหญ่และน่าเกรงขาม มีรูปปั้นหิน สีเขียวแกะสลักเป็นรูปสิงโตและเสื่ออย่างละตัวตั้งขนานข้าง ทั้งสามคน เดินเข้าไป

ภายในห้องโถงมีเพดานสูง ลักษณะโถ่่า นอกจากมีเสาหินรูปสัตว์ ไม่ก็ต้นกัไม่มีสิ่งอื่นตกแต่งเกินความจำเป็น ทว่าครั้นย่างเท้าเข้าไป ทำให้ รู้สึกได้เองถึงความโอโถงและน่าเกรงขามยิ่ง

ห้องโถงมีผู้คนมากมาย คนจำนวนมากกว่าครึ่งจะนำสัตว์วิเศษ มาด้วย ด้านในวางโต๊ะยาวตัวหนึ่ง เป็นฝ่ายต้อนรับชั้นหนึ่ง

ในสมาคมมีคนเข้ามาติดต่อเป็นประจำ ผู้วิเศษพาสัตว์วิเศษมา ดำเนินการ แล้วยังมีนักล่าจับสัตว์วิเศษมาทำการซื้อขายที่นี้ หรือผู้ใหญ่ พาลูกมาเยี่ยมชม โดยสรุปแล้วที่นี้มีคนรูปแบบต่างๆ นานาปรากฏ แต่ การที่จะมีเด็กอุ้มเด็กมาด้วยกันเช่นพวกเขานั้นแทบไม่มี

แม้ทุกคนจะรู้สึกแปลกใจอยู่บ้างที่เด็กสามคนมาด้วยกันโดยที่ ข้างกายไม่มีผู้ใหญ่พามาและไม่มีสัตว์วิเศษ มีเพียงสัตว์เลี้ยง แต่ ก็ไม่มีใครสอดรู้สอดเห็นถึงขั้นวิ่งเข้ามาถามพวกเขาว่ามาด้วยเหตุอันใด ดังนั้นชู่เซวียนอั้งสามพี่น้องจึงรีบเดินไปยังโต๊ะของคนต้อนรับ

"ท่านคือ...คุณชายใหญ่สกุลชู่ มีเรื่องอะไรหรือ" คนต้อนรับส่ายตา เฉียบแหลมนัก จำชู่เซวียนอั้งได้ทันที

สกุลชู่เป็นตระกูลนักยุทธชื่อเสียงเลื่องลือในดินแดนเทพยุทธ์ คน ในเมืองชู่ไม่มีใครไม่รู้จัก แล้วหนึ่งในยอดฝีมือที่โด่งดังที่สุด ชู่เซวียนอั้ง

ก็นับว่าเป็นอันดับต้นๆ แม้เขาไม่ใช่ผู้วิเศษ แต่ผู้เลิศล้ำทุกคนต่างเลื่อมใส นักยุทธ์อายุสิบขวบสามารถผ่านถึงชั้นดิน าระดับเจ็ด แม้ขณะนี้เขามีอายุสิบเอ็ดขวบ ก็เป็นที่นับถือของผู้คนเช่นกัน

"คุณชายใหญ่สกุลฉู่? ยอดฝีมือที่อายุน้อยที่สุดในสกุลฉู่?" คนที่อยู่ใกล้โต๊ะของคนต้อนรับพอได้ยินคำเรียกขานของคนต้อนรับก็แอบกิริตร้องเบาๆ พลงงแอบถามขึ้นทันที คนอื่นที่ได้ยินเสียงจึงเดินมาเมียงมองในทันที

ยอดฝีมือสกุลฉู่?

ต้องทำความรู้จักสักหน่อยแล้ว

"น้องชายข้ากลายเป็นผู้ครองสัตว์วิเศษ โปรดช่วยจัดการพาเขาไปทดสอบด้วย" ฉู่เซวียนอึ้งไม่ได้สนใจสายตาประหม่นจากทุกคนทั้งต่อหน้าและลับหลัง เขาเอ่ยกับคนต้อนรับอย่างใจเย็น

น้องชาย?

ผู้ครองสัตว์วิเศษ?

สายตาของทุกคนเคลื่อนไปเล็กน้อย ก่อนจะมองไปทางฉู่เซวียนฉีที่เตี้ยกว่าเขา

น้องชายคนนี่ดูทำอายุราวหกเจ็ดขวบกระมัง

เขาเป็นผู้ครองสัตว์วิเศษ?!

มีสัตว์วิเศษแล้ว?!

คงไม่ใช่... สัตว์เลี้ยงตัวนั้นที่คล้ายแมว นั้นกระมัง

นั่นคือสัตว์วิเศษ?!

มีคนสงสัย และมีคนล้อมเข้ามา มากขึ้นอย่างเงียบๆ ด้วยอยากดูว่า

เกิดอะไรขึ้น

"เออ...ได้" คนต้อนรับก็ไม่อยากเชื่อเช่นกัน แต่การเป็นผู้ครอง
สัตวิเศษไม่เกี่ยวข้องกับอายุ ต้องดูว่ามีพลังวิเศษหรือไม่ ดังนั้นเขาจึง
ตะลึงไปชั่วครู่ ก่อนจะเริ่มสอบถามอย่างมีแบบแผน "ขอทราบชื่อของท่าน
และอายุ"

"อู๋เซวียนฉี เจ็ดขวบ"

"เพิ่งเจ็ดขวบเอง?" คนด้านข้างแอบให้ร่องอย่างตะลึง

คนต้อนรับรู้หน้าที่ดี ไม่สนใจเสียงเจี๊ยวจ๊าวของผู้อื่น หันไปหยิบ
ป้ายหยกที่ใช้ทดสอบพลังวิเศษจากชั้นวางของด้านหลังส่งให้อู๋เซวียนฉี

"โปรดกำแผ่นหยกไว้ แล้วถ่ายเทคาถาวิเศษ"

"ได้" อู๋เซวียนฉีกำแผ่นหยก ขณะที่ท่องคาถาอยู่ในใจเจี๊ยบๆ เลือดลม
ในร่างกายก็หมุนเวียนไปด้วย แผ่นหยกในมือส่องแสงสว่างบาดตา
ในทันใด

"เป็นพลังวิเศษ!"

"เขาเป็นผู้วิเศษจริงๆ!"

แม้คนส่วนใหญ่ในสมาคมล้วนมีพลังวิเศษ แต่พอเห็นมีผู้วิเศษ
เพิ่มขึ้นอีกคน ทุกคนก็ยังคงตื่นเต้นยิ่งนัก แน่นอนว่าจะต้องมีคนฉฉา
ด้วย

"คุณชายเล็กสกุลอู๋ โปรดเดินไปด้านหลังกับข้า" หลังจากเอา
แผ่นหยกคืนมา คนต้อนรับก็เดินออกมา ท่าทางเคารพนบอบต่อ
อู๋เซวียนฉี จากนั้นก็บอกกับอู๋เซวียนฉีว่า "คุณชายใหญ่สกุลอู๋ ผนวมน
ท่านกับคุณหนูท่านนี้รอที่นี้สักครู่" คนต้อนรับเดินนำเขาไปยังเก้าอี้หนึ่งรอ

ด้านข้าง จากนั้นก็พาฉู่เซวียนฉีไปสนามทดสอบด้านหลัง

ฉู่เซวียนฉีเพิ่งเข้าไปไม่นาน จู่ๆ ก็มีเสียงสัตว์ร้ายดังออกมาจาก
ข้างใน

"โฮ่ว!"

4

"โฮ่วๆ!"

หนึ่งเสียงไม่พอ จึงร้องอีกสองที ทุกคนในห้องโถงล้วนได้ยิน
ต่างตื่นตระหนกไปตามๆ กัน

"เกิดอะไรขึ้น!"

"นี่เป็นเสียงสัตว์วิเศษชนิดใดกัน"

"สัตว์วิเศษของคุณชายน้อยคนเมื่อครูนี่หรือ"

"เป็นไปไม่ได้ เมื่อครู่เขาไม่ได้นำสัตว์วิเศษเข้าไปเลยนะ"

"ถ้าสัตว์วิเศษอยู่ในอากาศ ท่านไม่มีทางมองเห็น"

"ไม่ใช่ เมื่อครู่เขามีสัตว์เลี้ยงตัวหนึ่งบนไหล่"

"ท่านคงไม่คิดว่าสัตว์เลี้ยงตัวเล็กๆ นั้นจะคำรามเสียงเกรี้ยวกราด
ได้กระมัง"

"จริงสิ เด็กน้อยเพิ่งอายุเท่าไรเอง ไม่มีทางมีสัตว์วิเศษที่มีเสียง

ทรงพลังเช่นนี้ได้!"

"เช่นนั้นเสียงคำรามนี้..."

หลังจากที่ทุกคนตะลึง ก็ยังเดาไม่ออกว่าด้านในเกิดอะไรขึ้นกันแน่ "อูๆ..." เหล่าผู้วิเศษที่มีสัตว์วิเศษอยู่ข้างกาย เมื่อหยั่งถึงความรู้สึกของพวกมันผ่านจิตที่เชื่อมกัน ก็รับรู้ได้อย่างชัดเจนว่าพวกมันตัวสั่นและหวาดกลัว

สัตว์วิเศษจะรู้สึกถูกข่มขู่หรือทำให้ตกใจกลัวจนตัวสั่นเมื่อพบกับสัตว์วิเศษที่มีสายเลือดบริสุทธิ์กว่าหรือลำดับขั้นสูงกว่าตน

บรรดาผู้วิเศษยิ่งทั้งกันเข้าไปใหญ่ ไม่รู้ว่าเสียงคำรามนั้นมาจากสัตว์วิเศษชนิดใดกันแน่

ทุกคนมองไปทางคุณชายใหญ่สกุลฉู่ที่นั่งอยู่ตรงนั้น ท่าทางไม่ตั้งเครียดเลยแม้แต่น้อย จึงอดคาดเดาต่อไปไม่ได้

หรือว่าประมุขตระกูลฉู่จับสัตว์วิเศษชั้นสูงอะไรได้ จากนั้นก็ให้ลูกชายตนเองทำพันธสัญญากรรมัง

ทุกคนมองไปทางฉู่เซวียนอิ่ง คาดเดากันไปต่างๆ นานา อันที่จริงในใจฉู่เซวียนอิ่งก็กังวลอยู่บ้าง แม้จะไม่แสดงออกทางสีหน้า

สัตว์น้อยตัวนั้นสามารถคำรามเสียงดังเช่นนี้ได้เลยหรือ พอเขานึกถึงท่าทางตอนมันกินอิม เรอ นอนแผ่ฟุ้งยกขาชี้ฟ้า ฉู่เซวียนอิ่งก็รู้สึกจนปัญญาอยู่บ้าง เหตุใดจึงนึกไม่ถึงว่ามันจะทรงพลังเพียงนี้

เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า ฉู่เซวียนอิ่งยังคงนั่งอย่างเคร่งขรึม คุ้มคู่อีเหรินที่เกือบจะหลับกลางตบหลังนางเบาๆ

"เหนื่อยแล้วก็นอน ไม่ต้องกังวล" เขาปลอบโยนน้องสาว

"ได้" ลู่อีเหรินพยักหน้า หลับตาพิงพีใหญ่ ลมหายใจรวนเธออยู่ข้างตัวร้อนรุ่มๆ คล้ายเป็นกลางบอกเหตุว่านางกำลังจะป่วย แต่ก็พยายามควบคุมไม่ให้ตัวสั่นด้วยกลัวจะทำให้พีใหญ่ตื่นตระหนก

ผ่านไปอีกราวสองเคอ ในที่สุดคนต้อนรับที่เข้าไปเมื่อครู่ก็ออกมาเดินตรงมาที่ด้านหน้าลู่อีเหรินอึ้ง กระซิบหลายประโยคอย่างเคารพนบนอบ จากนั้นลู่อีเหรินอึ้งก็อุ้มน้องสาวและยืนขึ้น เดินตามคนต้อนรับเข้าไปด้านใน

ทุกคนมองอย่างงุนงงและแปลกใจยิ่งนัก "เกิดอะไรขึ้นกันแน่"
คนต้อนรับคนนั้นดูใจดีอยู่บ้าง เลยหันไปบอกพวกเขา

คนต้อนรับพาลู่อีเหรินอึ้งเดินตรงไปยังห้องโถงด้านข้างที่อยู่ด้านหลัง ไม่ได้พาไปยังสนามทดสอบ ที่นี่คือสถานที่ที่สมาคมใช้ต้อนรับแขกหรือ

ลู่อีเหรินอึ้งอุ้มลู่อีเหรินเดินเข้าไป ภายในห้องนั้นมีคนสามคนนั่งอยู่นอกจากลู่อีเหรินดี ยังมีบุรุษอีกสองคนอายุราวยี่สิบห้าถึงสามสิบปีหนึ่งในนั้นนั่งฝั่งเดียวกับลู่อีเหรินดี ท่วงท่าสง่างาม อวัยวะทั้งห้าบนใบหน้าดูอ่อนโยนหล่อเหลา สวมชุดสีฟ้า สายตาอบอุ่น คล้ายยิ้มบางๆ รอยยิ้มนั้นมีความเป็นกันเอง ดูสบายอยู่บ้าง ทว่ากลับแฝงอำนาจน่ายำเกรงไว้ ไม่มีใครกล้ามองข้าม

ลู่อีเหรินมองอย่างแปลกใจพลางวิจารณ์อยู่ในใจ คนผู้นี้ท่าทางเอาแต่ใจตนเองและมีบุคลิกอบอุ่นยิ่งนัก

พอนางมองอีกคนหนึ่ง คนนี้นิ่งไกลออกไปอีกหน่อย ถือว่านั่งอยู่

ตรงมุมห้อง คล้ายไร้ตัวตน แต่กลับรู้สึกถึงความยิ่งใหญ่ ทำให้ไม่มีใครกล้าละเลย เขาสวมชุดสีเทาเงิน ทิวทั้งร่างแผ่กลิ่นอายเย็นชาที่ทำให้รู้สึกเห็นท่างเป็นพันลี้ ท่าทางการนั่งสบายๆ แสดงให้เห็นถึงนิสัยเฉพาะตัวที่มักกระทำการอย่างบ้าคลั่ง อวัยวะทั้งห้าบนใบหน้าราวแกะสลักได้อย่างสมบูรณ์แบบและประณีต ชับเน้นความเย็นชายิ่งขึ้น ทำให้พอมองแต่ไกลไม่กล้าเข้าหา มองจากใบหน้าที่ขมวดคิ้วเล็กน้อยก็พอมองออกว่าเขาคล้ายจะไม่อยากนั่งต่อไป แต่ยั้งนั่งนิ่งไม่จากไปไหน เพียงเพราะท่านอาวุธงามที่สวมชุดสีฟ้าคนนั้นใช้สายตาขอร้องให้เขาอยู่ต่อ

ฉู่อีเหรินคิดว่าคนผู้นี้เย็นชาอย่างยิ่ง แต่หากเป็นคนที่เขาให้ความสำคัญแล้ว เขาจะยอมละทิ้งความดีดั่งถือดีของตนเอง ถือว่าเป็นคนที่ใช้ความรู้สึกเป็นใหญ่

ขณะที่ฉู่อีเหรินประเมินท่านอาวุธงามสองคน พวกเขาทั้งสองมาที่พวกนางแวบหนึ่ง โดยเฉพาะท่านอาที่สวมชุดสีเทาเงิน จัองนางคล้ายขมวดคิ้วอยู่ชั่วครู่ จากนั้นสายตาก็แสดงถึงการใคร่ครวญ

ฉู่อีเหรินไม่รู้จำคนสองคนนี้ก็เลยไม่ได้คิดอะไรมาก เพียงแต่ชบพี่ชายแล้วก็มองพี่เล็ก

"เจ้าคือพี่ใหญ่ของฉู่เซวียนฉี คุณชายใหญ่สกุลฉู่ นามว่าฉู่เซวียนอั้ง แล้วเจ้าก็คือน้องสาวที่ฉู่เซวียนฉีรักมาก นามว่าฉู่อีเหรินใช่หรือไม่" ท่านอาวุธงามที่สวมชุดสีฟ้ายิ้มแยมพลงแนะนำตนเอง "ข้าคือเฟิงเหยียน เป็นหนึ่งในผู้อาวุธของสมาคมผู้ครองสัตว์วิเศษ เมื่อครู่หลังจากทดสอบเซวียนฉีเสร็จสิ้น ข้ารับเขาเป็นลูกศิษย์แล้ว แต่ฉู่เซวียนฉีหวังว่าจะได้รับความยินยอมและสนับสนุนจากพวกเจ้า"

ดูเซวียนอั้งและดูอี่เหรินตะลึงมองดูเซวียนฉีพร้อมกัน

เพิ่งผ่านการทดสอบ คาดไม่ถึงว่ากราบไหว้อาจารย์เรียบร้อยแล้ว

ช่างรวดเร็วเหลือเกิน

"น้องฉี เจ้ากราบไหว้ผู้อาวุโสเฟิงเป็นอาจารย์แล้ว?"

ดูเซวียนฉีและดูอี่เหรินไม่รู้ ทว่าดูเซวียนอั้งกลับรู้ดี เฟิงเหยียนคือผู้อาวุโสในสมาคมผู้ครองสัตว์วิเศษที่อายุน้อยที่สุด เป็นผู้บัญชาสัตว์วิเศษระดับเจ็ด สัตว์เทพที่ครอบครองคือสิงโตมรกตที่มีพลังปกป้องสูงมาก เป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงโด่งดังในดินแดนเทพยุทธ์

"ไอ้!" ดูเซวียนฉีพยักหน้า หวังว่าพี่ใหญ่จะไม่คัดค้าน

"ยินดีด้วย" ดูเซวียนอั้งรู้สึกยินดีกับน้องชายจากใจจริง นี่คือโอกาสมีอาจารย์เช่นนี้ต่อไปคงไม่ลำบากนัก พอคิดถึงจุดนี้ดูเซวียนอั้งก็ค้ำบเฟิงเหยียนด้วยความเคารพ "ผู้อาวุโสเฟิง วันนี้น้องฉีเฟิงกลายเป็นผู้ครองสัตว์วิเศษ ยังไม่เข้าใจเรื่องราวอีกมากมาย รบกวนท่านเอาใจใส่สั่งสอนเขาด้วย ดูเซวียนอั้งขอขอบคุณท่าน ณ ที่นี้"

"เขาเป็นลูกศิษย์ข้า จนถึงขณะนี้ข้ามีเขาเป็นลูกศิษย์เพียงคนเดียว ข้าจะต้องตั้งใจสั่งสอนเขาแน่นอน เจ้าไม่ต้องกังวล" เฟิงเหยียนเอื่อยยิ้มๆ

เฟิงเหยียนก็เคยได้ยินเรื่องของดูเซวียนอั้ง แน่แน่นอนว่าเขาจะต้องรักและทะนุถนอมเด็กที่มีพรสวรรค์เช่นนี้ เขามองออกว่าดูเซวียนอั้งรักและปกป้องน้องชายน้องสาวอย่างยิ่ง โดยเฉพาะเด็กหญิงตัวน้อยที่เขาอุ้มไว้ในอ้อมกอดขณะนี้

เพียงแต่ว่า...เด็กหญิงสภาพย่าแม่ ไม่เพียงแค่น้ำซัดเผือด ยังมีเม็ดเหงื่อเกาะตามหน้าผาก คล้ายมีโรครุมเร้า...

"อุ้มนางมานี่" ท่านอารูปงามที่นั่งอยู่ตรงมุมห้องซึ่งก่อนหน้านี้
เจียบกริบมาตลอดจู่ๆ ก็เอ่ยปาก ไม่เพียงทำให้พี่น้องสกุลผู้ตกอกตกใจ
แม้แต่เพิงเหยียนยังตะลึงไปเล็กน้อย

"ผู้อาวุโส..." ผู้เขวียนอึ้งเอ๋อเรียกเพราะอยากยืนยันคำพูดของเขา
อีกครั้ง ผู้อาวุโสท่านนี้ดูท่าเป็นคนเข้าหาได้ยาก เหตุใดจึงอยากเห็น
อู้อี้เหรินใกล้ๆ กัน

"อุ้มนางมานี่" เขาบอกอีกครั้ง น้ำเสียงเหมือนกับเมื่อครู่ ไม่สนใจ
ที่คนอื่นมองมาอย่างตะลึงงันเลย

"อุ้มนางไปเถิด" เพิงเหยียนที่เห็นว่าผู้เขวียนอึ้งละล้าละลังจึง
ใช้สายตาบอกให้เขาสบายใจว่าฝ่ายตรงข้ามไม่ได้มีเจตนาร้าย

ผู้เขวียนอึ้งจึงอุ้มน้องสาวไปด้านหน้าเขา

บุรุษผู้นั้นที่เรียกพวกเขาเข้าไปหาเพียงมองแต่อู้อี้เหรินที่หน้าขาวซีด
ไม่ได้มองดูผู้เขวียนอึ้งแม้แต่บ่อย "เจ้าเป็นเช่นนี้มานานเท่าใดแล้ว"

อู้อี้เหรินซ้อนตาขึ้นมองเขา ดวงตาดำขลับใสแจ้วไม่ขลาดกลัว
แม้แต่บ่อย ทำให้บุรุษผู้นั้นพลันรู้สึกคาดไม่ถึงอยู่บ้าง และมีความรู้สึก
สงสัยขึ้นมาบางเบา

"น่าจะ...ตั้งแต่เกิด ก็เป็นเช่นนี้แล้ว" นางตอบ

"ยื่นมือออกมา" บุรุษผู้นั้นเอ่ยอีกครั้ง

อู้อี้เหรินพยักหน้า ยื่นมือขวาออกไป

บุรุษผู้นั้นจับข้อมือน้อยๆ เห็นชัดว่านางเจ็บปวด โบหน้ายิ่งซีดเผือด
ทว่าไม่ได้แสดงสีหน้าอะไรออกมาแม้แต่บ่อย รู้สึกชีพจรของนางกำลังเต้น
ประกายบางอย่างแวบผ่านดวงตาเฉียบแหลม

"เจ้ากลัวตายหรือไม่" ฉู่ๆ เขาก็ถามขึ้น

ฉู่เอี๋เหรินไม่ตกใจเท่าไร แต่พี่น้องสกุลฉู่กลับฟังแล้วตะลึงพรึงเพริด ดวงตาสองคู่จ้องไปทางบุรุษผู้นั้นอย่างตื่นตระหนกพร้อมกัน

"กลัวนิดหน่อย แต่ก็คล้ายกับว่าไม่กลัวมาก" ฉู่เอี๋เหรินตอบตามตรง

"กลัวก็คือกลัว ไม่กลัวก็คือไม่กลัว ไม่มีคล้ายกับว่า" ความหมายของเขาคือนางจะต้องตอบอย่างใดอย่างหนึ่งอย่างชัดเจน

ฉู่เอี๋เหรินระบายยิ้มออกมาอย่างอ่อนแรงแรง

"ถ้าเป็นไปได้ แน่نونว่าข้าคาดหวังให้ตนเองมีชีวิตรอดต่อไป แล้วข้าก็จะพยายามมุ่งหน้าสู่เป้าหมายนี้ แต่ถ้าหากไม่รอดจริงๆ ข้าก็จะยอมรับผลลัพท์นั้น"

บุรุษผู้นั้นแสดงสีหน้าพอใจเล็กน้อย แม้แต่เฟิงเหยียนยังคิดไม่ถึงว่านางจะตอบคำถามเช่นนี้

"ปีนี้เจ้าก็שוב"

"สามขวบ"

เฟิงสามขวบก็กล่าววาจาเช่นนี้ได้ นี่เป็นความฉลาดล้ำเหลือตามธรรมชาติหรือพ่อแม่ที่สอนนางมาเก่งกาจนัก เฟิงเหยียนรู้สึกปวดเศียรเวียนเกล้าขึ้นมาเล็กน้อย

"ผู้่อายุโส ท่านรู้สาเหตุการป่วยของน้องสาวข้าใช่หรือไม่ ท่านรักษานางได้หรือไม่" ฉู่เอี๋เหรินอาจจะยอมรับอย่างสงบได้ แต่ฉู่เซวียน้องรับไม่ได้ เขาไม่อาจมองน้องสาวที่ตนคอยพุ่มพักดูแลมาตั้งแต่เกิดจากโลกนี้ไป กับตาตนเอง นางยังไม่ทันเติบโต ไม่ทันได้เรียนรู้ชีวิต ช่างไม่ยุติธรรมต่อนางเอาเสียเลย

บุรุษผู้นั้นไม่สนใจเขา เอ่ยถามนางต่อว่า "พ่อแม่เจ้ารู้หรือไม่ว่าเจ้ามีสุขภาพย่ำแย่"

"...ข้าไม่รู้" อู้อี้เหรินครุ่นคิดไปมา นางไม่แน่ใจจริงๆ ว่าพ่อแม่รู้สภาพของนางหรือไม่

"ไม่รู้?!" ในที่สุดบุรุษผู้นั้นก็แสดงสีหน้าตกใจออกมาเป็นคราแรก หัวคิ้วเขาขมวดมุ่นทันใด

"ไม่รู้ได้อย่างไร" เฟิงเหยียนก็แปลกใจเช่นกัน เขาหันหน้าไปถามลูกศิษย์ที่เพิ่งรับมา

"ตั้งแต่อู้อี้เหรินเกิดก็ไม่เคยเจอหน้าท่านพ่อท่านแม่ พวกเขา...ก็ไม่เคยเอ่ยว่าอยากพบหรือเป็นห่วงอู้อี้เหริน ที่ผ่านมามีพี่ใหญ่และข้าคอยดูแลนาง" ตนเองถูกตำว่า ถูกละเลย อู้อี้เหรินนี่ไม่เคยโอดครวญพยายามคิดหาวิธีที่จะทำให้ตนเองแข็งแกร่ง แต่สำหรับอู้อี้เหริน...เขากลับไม่เข้าใจท่านพ่อท่านแม่อยู่บ้างจริงๆ

อู้อี้เหรินอยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อจะเป็นจะตายอยู่หลายครั้ง แต่ท่านพ่อท่านแม่ไม่เคยแยแส ไม่เคยแสดงความห่วงหาอาทรสักครั้ง ทุกครั้งที่นางป่วยเขาและพี่ใหญ่จะผลัดกันเฝ้านางตลอดคืน เพียงหวังว่าน้องสาวคนนี้จะเจ็บปวดน้อยลง สามารถมีชีวิตรอดต่อไปได้ โชคดีมากแล้วที่ยามนี้อู้อี้เหรินก็ยังอยู่ข้างกายพวกเขา

ครั้นเฟิงเหยียนและสหายรักได้ยินเขาบอกเช่นนี้ก็สบตากันแวบหนึ่ง ก่อนที่บุรุษผู้นั้นจะเอ่ยถามอู้อี้เหรินต่อ

"เจ้าเกลียดพ่อแม่หรือไม่"

"ไม่เกลียด" อู้อี้เหรินตอบอย่างไม่ลังเลแม้แต่น้อย

"ไยจึงไม่เกลียด"

"คนที่ไม่เกี่ยวข้องกับ ไยจึงต้องเกลียด" อุ๊เอี๋เหรินถามกลับด้วยสีหน้า
ไร้เดียงสาและงุนงง ดูท่าจริงใจอย่างที่สุด

บุรุษผู้นั้นตะลึงงันชั่วคราว คล้ายคิดไม่ถึงว่านางจะตอบเช่นนั้น

"เจ้าไม่กลัวว่าพอคนอื่นรู้เข้า จะด่าว่าเจ้าออกตัญญูด่าว่าเจ้าไร้หน้าใจ
ไม่รู้จักบุญคุณหรือ" เขาถามอย่างลึกซึ้ง

อุ๊เอี๋เหรินหัวเราะว่า "คนอื่นอาจหัวเราะเยาะว่าข้าบ้า ข้าก็จะ
หัวเราะเยาะพวกเขาว่าไม่เข้าใจชีวิต ข้าก็แค่ตอบตามที่ใจคิดเท่านั้น"

ประโยคนี้ทำให้บุรุษอาวุโสทั้งสองคนที่อ่านคนมาไม่รู้เท่าไรตะลึง
พริ้งเพริดไปพร้อมกัน

คนอื่นหัวเราะเยาะว่านางบ้า นางก็จะหัวเราะเยาะพวกเขาว่า
ไม่เข้าใจชีวิต คนนอกไม่ใช่นาง ไม่รู้หรอกว่านางเจออะไรมาบ้าง มีสิทธิ์อะไร
มาตัดสินนางว่าถูกหรือผิด

แล้วประโยคที่ว่า 'ตอบตามที่ใจคิดเท่านั้น' บ่งบอกได้อย่างลึกซึ้ง
ยิ่งขึ้นว่าเด็กหญิงตัวเล็กเท่านี้ช่างมีความกล้าหาญและความบ้ำระห่ำ
ยิ่งกว่าผู้ใหญ่เสียอีก นางเมินเฉยต่อสายตาทางโลก คนอื่นก็เลิกคิดได้เลย
ที่จะใช้สายตาทางโลกมาผูกมัดตัวนาง

"ฮ่าๆ ประเสริฐ! ช่างประเสริฐโดยแท้!" จู่ๆ บุรุษผู้นั้นก็หัวเราะว่า
แสดงสีหน้ายกย่องชมเชยอย่างมาก

เพ็ญเหยียนมองนางราวกับมองสัตว์ประหลาดกระนั้น

"อี๋เหรินน้อย เจ้ามีอายุเพียงสามขวบจริงๆ หรือ"

เด็กหญิงตัวน้อยอายุเพียงสามขวบก็สามารถเฉลยประโยคเช่นนั้น

มีสภาพจิตใจเช่นนั้นได้หรือ

นี่ออกจะน่าตกใจเกินไปหรือไม่!

นี่ทำให้พวกเขาบุรุษอกสามศอกที่ยังใช้ชีวิตท่ามกลางสายตาทางโลกจนถึงขณะนี้ จะมีชีวิตต่อไปอย่างไรภายใต้คำว่า 'ผู้อาวุโส' ที่ผู้อื่นเรียกกัน

เป็นครั้งแรกที่เฟิงเหยียนตั้งคำถามนี้กับตนเอง เขาแก่ชราแล้วหรือไม่ เขาเป็นผู้อาวุโสในสมาคมผู้ครองสัตตวิเศษที่อ่อนวัยที่สุด คนที่แก่กว่าเขามีมากมาย...จะแก่ชราได้อย่างไร

"ป้าข้ามีอายุสามขวบ" อู้อีเหรินพยักหน้าไปทางเฟิงเหยียนด้วยท่าที่จริงจัง สุ่มเสียงแน่ใจเป็นที่สุด แต่กล่าวเสริมในใจเงียบๆ ประโยคหนึ่งไม่รวมชาติที่แล้วที่มีอายุสามสิบปี นับแค่ชาตินี้น่ะนะ นางยอมรับอย่างมั่นใจ นางมีอายุเพียงสามขวบจริงๆ

"แล้วเจ้ามีแนวคิดเช่นนี้ได้อย่างไร" เฟิงเหยียนแปลกใจอย่างยิ่ง ครั้นอู้อีเหรินอึ้งแลมองก็ตระหนักได้ว่าตนเองมีนิสัยสุขุม รู้ความเร็วกว่าอายุ ส่วนอู้อีเหรินจี๋ซื่อตรง พุดน้อย ไม่มีไหวพริบ เขาเชื่อแน่วว่านี่ไม่ใช่สิ่งที่พวกเขาสอนนาง

"อืม..." อู้อีเหรินครุ่นคิดอย่างจริงจังยิ่งนัก ก่อนจะตอบเขาด้วยสีหน้าเคร่งเครียด "อาจารย์ของพี่เล็กคนหนึ่งเหมือนว่าเจ็บป่วยออกๆ แอดๆ ตั้งแต่เกิด หลังจากที่ผ่านมาความเป็นความตายมาไม่รู้กี่รอบ ก็เข้าใจชีวิตในทันใด"

น้ำเสียงและสีหน้านาง ตอบอย่างเคร่งขรึมไม่มีผิดเพี้ยน เพียงแต่ก่อนตอบราวกับมีลำแสงแห่งความขี้เล่นแวบผ่านดวงตา

ทว่าประจวบเหมาะกะกับที่บุรุษชุดสีเทาเงินเห็นเข้า ดั่งนั้นเขากล้ามันใจว่าเด็กหญิงตัวน้อยที่ดูมีเมตตา ไร้เดียงสา และอ่อนแอผู้นี้ ภายนอกต่างจากบุคลิกภาพภายนอกโดยสิ้นเชิง

พูดง่าย ๆ ว่านางก็คือเสื้อแก่ที่สวมเสื้อคลุมแขนน้อย ไม่อาจมองข้ามไปได้เลย

ที่หาได้ยากก็คือเห็นชัดว่าร่างกายนางเจ็บปวด ทว่ายังคงพูดเล่นหยอกล้อกับผู้อื่นได้ ไม่แสดงออกถึงความเจ็บป่วยเพราะความทรमान เพื่อเรียกร้องความสงสารแม้แต่น้อย

ช่างประเสริฐนัก!

เขาหยิบขวดหยกออกมาจากอกเสื้อ เทลูกกลอนเม็ดหนึ่งออกมา ป้อนใส่ปากนาง

"กินลงไป"

ยามที่เขาเทลูกกลอนออกมานั้น กลิ่นหอมอ่อนก็พัดโชย คนที่อยู่ตรงนั้นล้วนรู้สึกได้

ฉูเอี๋เหรินซ้อ้นตาขึ้นมองด้วยใบหน้าราบเรียบ เคียงคอบอย่างงุนงง แต่นางลั้งเลเพียงชั่วครู่ก็อ้าปากกินลูกกลอนเม็ดนั้นเข้าไป

พอลูกกลอนเม็ดนั้นเข้าปากก็ละลายไหลลงไป ในลำคอ ความรู้สึกเย็นสบายและผ่อนคลายไหลเวียนไปทั่วร่างกายที่ บรรเทาความเจ็บปวดที่กระจายออกมาจากกระดูกได้จริงๆ

"นี่คือ..." ฉูเซวียนอั้งแลมองเขา

"ลูกกลอนที่ทำให้นางรู้สึกดีขึ้นเล็กน้อย" บุรุษผู้นั้นเอ่ยสั้นกระชับ

"ขอบคุณอย่างยิ่ง" ฉูเซวียนอั้งเอ่ยจากใจจริงพลางกอดน้องสาว

ไว้แน่น

บุรุษผู้นั้นไม่มองพวกเขาอีก เขานั่งลงอีกครั้ง จากนั้นเรียกสหหายรัก
เสียงหนึ่ง "เหยียน"

"ข้ารู้" เฟิงเหยียนพยักหน้า คงอยากรู้เรื่องของคู่อริเพิ่มเติม
กระมัง

ระหว่างทั้งสองไม่ต้องกล่าวอะไรทั้งนั้นก็รู้ว่าอีกฝ่ายต้องการอะไร
นี่คือสิ่งที่รู้จักกันระหว่างสหหายรักสินะ เฟิงเหยียนเดินไปที่หน้าประตู สิ่งคน
ด้านนอกไม่กี่ประโยคแล้วค่อยเดินกลับมา

อันที่จริงแม้ว่าสหหายรักจะไม่เอื้อนเอ่ย เฟิงเหยียนก็เตรียมจะสืบ
เรื่องราวของสามพี่น้องสกุลคู่อริอย่างละเอียดอยู่แล้ว ในเมื่อคู่อริเวียนฉี
เป็นถึงลูกศิษย์เพียงผู้เดียวของเขาในขณะนี้ แน่แน่นอนว่าเขาจะต้อง
ทำความเข้าใจกับอีกฝ่ายให้มากขึ้น

"ผู้อาวุโส ท่านรักษาน้องสาวข้าให้หายได้หรือไม่" คู่อริเวียนฉีถาม
อีกครั้ง ยามนี้เขาอยากรู้คำตอบของคำถามนี้มากที่สุด

"นางจะไม่ใช่อะไรชั่วคราว" บุรุษผู้นั้นมองคู่อริเวียนฉีแวบหนึ่ง
แล้วค่อยตอบ

"ประมุขน้อยตระกูลคู่อริ" เฟิงเหยียนคลี่ยิ้มบางๆ บอกเป็นนัยว่า
อย่าถามอีก เพื่อจะไปยั่วโทสะใครบางคน จากนั้นหันมามองลูกศิษย์
ที่ตนเองเพิ่งรับ "ฉีเออร์ วันนี้ดีดีมากแล้ว พวกเจ้ากลับไปก่อนเถิด"

"ขอรับ...อาจารย์" คู่อริเวียนฉีตอบรับอย่างเคารพนบ

"ข้าจะให้คนส่งพวกเจ้ากลับไป"

"ขอบคุณผู้อาวุโสเฟิงมาก แต่ไม่ต้อง พวกเรานั่งรถม้ามา"

ด้วยตระหนักดีว่าไม่ควรขอร้องมากเกินไป ชู่เซวียนอั้งกลับมาสุขุมดังเดิม
โค้งคำนับไปยังบุรุษสวมชุดสีเทาเงินอีกครั้งอย่างนอบน้อม "ขอบคุณมาก
ที่มอบยาให้ พวกข้าขอตัวก่อน" เขาโค้งคำนับไปทางเฟิงเหียนอีกครั้ง

จากนั้นชู่เซวียนอั้งพาน้องชายและน้องสาวเดินออกจากสมาคม
โดยมีคนของสมาคมคอยนำทาง

เฟิงเหียนมองส่งพวกเขาจากไป ค่อยนั่งลงข้างสหายรัก

"ชู่เซวียนอั้งเป็นพี่ชายที่แสนดีจริงๆ"

ในความเป็นจริง เฟิงเหียนและสหายรักเริ่มสังเกตพวกเขาตั้งแต่
พวกเขาสามพี่น้องเข้ามาในสมาคม ทำทางชู่เซวียนอั้งทำให้เฟิงเหียน
ชื่นชมอย่างยิ่ง

เด็กที่เฟิงอายุสิบเอ็ดปีผู้หนึ่งรักใคร่และปกป้องน้องชายน้องสาว
ของตนได้ถึงเพียงนี้ อีกทั้งสายตาของเด็กผู้นั้นก็ยังสุขุมและแน่วแนวยิ่ง
ไม่มีการเสแสร้งแต่อย่างใด หากพิเคราะห์ข้อเสนอนิดินแดนที่ให้ความสำคัญ
ต่อผู้เลิศล้ำและมีพรสวรรค์ ชู่เซวียนฉีและชู่อี้เหรินคงจะต้องถูกสกุลชู่
ละเลย แต่ชู่เซวียนอั้งกลับใช้อำนาจของตนปกป้องน้องชายและน้องสาว
กระมัง

แม้คล้ายกับจะปกป้องมากเกินไปสักหน่อย แต่น้ำใจนี้ช่างล้ำค่านัก
"ชู่อวิ้นเพยเลี้ยงลูกเช่นนี้?" พอบุรุษสวมชุดสีเทาเงินเอ่ยปาก ก็ไม่อาจ
ปิดบังการดูแลในใจไปได้

เฟิงเหียนได้ยินก็เกือบอดคล้อยตามไม่ได้ ทว่ายังอดกลั้นไว้
หัวเราะเยาะผู้เฒ่าหลังคล้ายไม่ค่อยมีศีลธรรมเท่าใด จะดีจะเลวอย่างไร
เขาก็ต้องไว้หน้าบิดาของลูกศิษย์บ้าง

"เงิน ท่านแสดงที่ทำกับอีเหรินน้อยต่างออกไป" เฟิงเหยียนรู้จักเขาดี ถ้าหากไม่ใช่คนที่เขาถูกใจ เขาจะไม่ยอมพูดด้วยสักประโยค ทว่าเขากลับคุยกับอีเหรินตั้งมากมายเพียงนั้น

"ข้าจะพานางไป" เขาพูดตรงๆ

"จะพาอีเหรินไป?!" เฟิงเหยียนมองเขาอย่างคาดไม่ถึง

สหายรักของเขาคนนี้แม้แต่ร่างกายยังไม่ยอมให้เป็นคนผู้หนึ่ง จะเลี้ยงเด็กไว้ข้างกายได้อย่างไรกัน

อีเหรินน้อยแม้จะถูกมองข้ามอย่างไร แต่ก็ยังเป็นลูกหลานสกุลผู้คนในสกุลผู้จะเห็นด้วยหรือ...แม้เฟิงเหยียนจะรู้ว่าไม่ต้องเป็นกังวลเรื่องนี้เท่าไรนัก เพราะเรื่องที่เงินอยากทำ อู่อวี่นเพียงคงไม่กล้าไม่เห็นด้วยเพียงแต่ว่าเขาจะขออะไรแลกเปลี่ยนจากเงินหรือไม่...

อู่อวี่นเพียงกลายเป็นประมุขตระกูลผู้ได้ คงไม่ใช่คนที่มีโอกาสแล้วจะไม่คว่ำผลประโยชน์ไว้แน่นอน ที่ผ่านมาขอเพียงเขามีโอกาส จะพยายามคิดหาวิธีทำความรู้จักกับเงิน ทว่ายามนี้เงินจะไปเยือนถึงที่เอง...

"ท่านคิดว่าข้าจะให้โอกาสคนพรรคนั้นหรือ" เขาพูดขึ้นอย่างเหยียดหยาม

เฟิงเหยียนตะลึงไปเล็กน้อย จากนั้นก็ระบายยิ้ม

"ก็ใช่" ไม่ว่าเงินจะทำอะไรก็ไม่เคยสนใจเสียงคนรอบข้าง เวลาเขาจะผูกความสัมพันธ์กับใคร จะมองเพียงแค่ถูกชะตาหรือไม่ อารมณ์ดีพอหรือไม่...

เดี๋ยวก่อน นี่คล้ายกับท่าทางของอีเหรินน้อยเมื่อครู่ หรือว่านี่คือ... การถ่ายทอดข้ามรุ่น!

"เหยียนอย่าคิดเหลวไหล" เขาเพียงเหลือบมองแวบหนึ่ง ก็รู้ว่าสหายรัก
ต้องกำลังคิดเรื่องที่จะทำให้เขาโมโหอีกแน่นอน

"ข้าไม่ได้คิดเหลวไหล แต่ว่า..." เฟิงเหยียนยิ้มอยู่ชั่วครู่ "นิสัยของ
อีเหรินน้อยคล้ายท่านมาก"

"นางแตกต่างจากหมู่เซวียนฉิ่งและหมู่เซวียนฉี" เขาเอ่ยเสียงเรียบ

"ไม่เหมือนตรงที่ใด"

ทว่าเขากลับไม่ตอบ เพียงแต่ทำหน้าครุ่นคิด หากเขาไม่เห็นคุณค่านาง
กลัวว่าฐานะของหมู่อีเหริน...

ก็อกๆ

เสียงเคาะประตูไม้สองเสียงดังขึ้นขัดการสนทนาของพวกเขา

"ผู้อาวุโส สารข้อมูลที่ท่านต้องการมาส่งแล้วขอรับ" มีคนมารายงาน
ด้านนอกห้อง

"เข้ามา" เฟิงเหยียนเอ่ย

หลังจากรับสารข้อมูลมาก็ให้คนผู้นั้นออกไป ครั้นเฟิงเหยียนอ่าน
สารข้อมูลส่วนแรกเสร็จ เขาก็หน้าคว่ำโดยพลัน ก่อนจะส่งสารข้อมูล
ให้เงิน

เงินอ่านแล้วไม่ได้ทำหน้าเช่นเขา เพียงแต่บรรยายกาศรอบกาย
เปลี่ยนเป็นเย็นยะเยือกจนทำให้คนที่อยู่ใกล้แทบต้องกุมมือให้อบอุ่น

"ไป!" ทั้งสารข้อมูลในมือ เขาลุกขึ้นก้าวร้าวๆ เดินออกไปด้านนอก

เฟิงเหยียนตามไปทันที

คืนนี้คฤหาสน์สกุลฉู่ต้องคึกคักแน่!

อินเชิงหวี

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)